

HARLEQUIN

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Зовът на сърцето

НОРА РОБЪРТС

ЗОВЪТ НА СЪРЦЕТО

Превод: Елена Марина

chitanka.info

Потънала в скръб заради смъртта на сестра си, Джени Грандо търси уединение, а не утеха. До нощта, в която силна буря я кара да потърси подслон при мълчаливия Грант Кембъл. Пленена от загадъчния му чар, тя се наема да го убеди, че две ранени сърца заздравяват по-бързо, когато се слеят в едно...

ПЪРВА ГЛАВА

Джени разбра, че най-сетне бе открила мястото, щом подмина първата дъсчена постройка. Селото се казваше Уинди Пойнт и съответстваше на представите ѝ за крайморско селище в Мейн. Предишните ѝ спирки по изрязаното крайбрежие ѝ се бяха сторили живописни, свършени като пейзажи на пощенски картички. Може би именно това свършенство бе техния недостатък.

Беше предприела тази работна ваканция, с цел да изследва различна страна на таланта си. Докато преди винаги бе разчитала на въображението, на склонността си към известна мистичност и тайнственост, сега щеше да се придържа към реализма, бил той и груб. Багажникът ѝ бе пълен с платна и скицници с изображения на вълни, скали и пясък.

Имаше нещо особено в Уинди Пойнт, нещо повече. Или по-скоро, нещо по-малко. Бе сурова местност. Нямахме буйна зеленина, нито меки контури и мъгляви очертания. Нямахме листати дървета, хвърлящи дебели сенки, а само недорасли ели и смърчове, изкривени, проскубани и побити от природните стихии. Пукнатините и дупките по шосето бяха повече от достатъчно.

В селцето, макар да не бе съвсем порутено, се носеше полъхът на старостта с всичките ѝ болести. Соленият вятър бе олющил боята на дървените къщи и бе напрашил прозорците им. Гледката обаче не беше размита и невзрачна. Джени съзираше в нея функционална красота. Никакви кокетни сгради, натруфени и пищни като коледни къщички сладкиши с джинджифил. Всяка постройка имаше своето предназначение — магазин за хранителни стоки, галантерия, поща, аптека... Малкото къщи на главната улица свидетелстваха за онази прословута, типична за Ню Ингълънд практичност със семплите си силуети и непретенциозни размери. Тук-там някое цвете придаваше изненадващо весели краски на строгия им вид. Почти във всеки двор Джени съгледа грижливо отглеждани зеленчуци. Петуниите можеха да

си никнат където им падне, но морковите задължително бяха подредени в прави лехички и старателно оплевени.

През отворения прозорец на колата Джени долови мириса на селото. Беше чисто и просто мирис на риба.

Първо го прекоси цялото, за да опознае главната улица. Спря до двора на старата черква, където всред избуял треволяк и бурени мрачно се издигаха гранитни надгробни плочи. Зави и се върна по същия път. Макар че селото не бе голямо и улицата бе тесничка, на Джени ѝ се стори някак просторно. Тук човек едва ли би се натъкнал и на собствения си съсед, освен ако не си го поставеше за цел. Доволна, тя паркира колата си пред галантерийния магазин. Предполагаше, че той бе и главното звено в информационната мрежа на Уинди Пойнт.

Мъжът на верандата не я зяпаше, макар Джени да знаеше, че я бе забелязал да минава на два пъти по улицата. Седеше на люлеещ се стол, съсредоточен върху поправката на капан за омары. Имаше загоряло лице, сериозен поглед, оредяла коса и груби, силни ръце. Джени си науми някой ден да го скицира тъкмо в тази поза. Грабна чантичката си и слезе от колата.

— Добър ден — поздрави.

Той кимна в отговор и продължи да се занимава с летвичката на капана.

— Нещо да ви помогна? — проточи мъжът.

— Да. — Тя се усмихна на протяжния му, ала бодър тон. — Знаете ли къде мога да наема стая или къща за няколко седмици.

Продавачът я премери с поглед, люлеейки се на стола. Градска, реши той, не напълно неодобрително. И южнячка. Макар според него дори Бостън да бе „юг“, за нея прецени, че ще да е от някой влажен район по-надолу от Пенсилвания. Беше хубава, при все, че смуглата кожа и светлите очи ѝ придаваха вид на чужденка. Всъщност за него всичко по-на юг от Портланд вече си беше чужбина.

Докато мъжът се люшкаше напред-назад и размишляваше, Джени търпеливо чакаше. Соленият бриз повдигаше гъстите черни коси от раменете ѝ. За месеците прекарани в Ню Ингленд, бе научила, че макар местните да бяха общо взето разбрани и дружелюбни, повечето от тях не бързаха да го демонстрират.

Не прилича на туристка, разсъждаваше той. По-скоро на някаква фея, като онези от картинките в книжките с приказки на внучка му.

Фино изваяното лице завършваше с волева брадичка. Ясно очертаните скули ѝ придаваха леко високомерен израз, но лъчезарната усмивка го смекчаваше. Очите ѝ бяха с цвета на морето.

— Тук не идват много летовници. И без това всички вече си заминаха.

— Аз не съм точно летовничка, господин...

— Феърфийлд. Джошуа Феърфийлд.

— Дженвиев Грандо. — Тя му подаде ръка, която той сметна за задоволително здрава. — Художничка съм. Искам да поостана малко тук, за да рисувам.

Художничка, замисли се мъжът. Не че имаше нещо против изкуството, обаче нямаше особено доверие на хората, които си изкарваха хляба с него. Рисуването не бе зле за хоби, ала като работа... Е, все пак това момиче имаше красива усмивка и не ходеше прегърбено.

— Има една вила на три километра извън селото. Вдовицата Лорънс още не я е продала. — Столът скърцаше под него, докато се клатушкаше напред-назад. — Може и да ти я даде под наем.

— А къде мога да намеря госпожа Лорънс? — попита Джени.

— Отсреща, в пощата. — Той се люшна още два-три пъти и допълни: — Кажи, че аз те пращам.

Джени му се усмихна любезно и отвърна:

— Благодаря, господин Феърфийлд.

Пощенската станция представляваше един тезгях между четири стени. Дървени преградки на една от стените образуваха тесни отделения, по които възрастна жена разпределяше писма. Та тя прилича досущ на някоя вдовица Лорънс, удиви се Джени, щом видя тънката ѝ памучна рокля и стегнатия кок на главата ѝ.

— Извинете...

Жената се извърна, хвърли ѝ бърз поглед и се приближи към тезгяха.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запита тя.

— Надявам се — отвърна Джени. — Вие ли сте госпожа Лорънс?

— А, да...

— Господин Феърфийлд ми каза, че бихте могли да ми дадете вила под наем.

Жената присви устни.

— Вилата е за продан.

— Да, той спомена... — Джени реши да опита с усмивка. Трябваше да получи вилата заради близостта ѝ до селото и в същото време заради трите километра, които я деляха от него. — Въпреки това се питах, дали не бихте ми я дали под наем? Имам препоръки, ако желаете такива.

Госпожа Лорънс огледа Джени с преценяващ поглед. Не ѝ трябваша препоръки — тя сама си съставяше мнения.

— За колко време?

— За месец, месец и половина, не повече.

Вдовицата сведе очи към ръцете на Джени. Съгледа златна халка с изящна плетка, но не на безименния ѝ пръст.

— Сама ли сте?

— Сама съм. — Джени се усмихна отново. — Не съм омъжена, госпожо Лорънс. От няколко месеца пътувам из Ню Ингленд и рисувам. Смятам да се установя за известно време тук, в Уинди Пойнт.

— Рисувате ли, казахте?

— Да.

Вдовицата Лорънс реши, че харесва младата жена, а и съзнаваше, че няма смисъл вилата да стои необитавана.

— Къщата е чиста и водопроводната инсталация е добра. Покривът е здрав, ремонтиран е преди две години. Печката обаче нещо не е в ред. Има две спални, ала едната е празна.

Това я натъжава, осъзна Джени, макар че гласът на жената остана равен и спокоен. Навярно си спомняше за годините, изживени във вилата.

— Съседи няма наблизко — продължи вдовицата. — Телефон също няма, обаче можете да си включите, ако искате.

— Чудесно, госпожо Лорънс. — В тона на младата жена прозвучаха разбиране и съчувствие. Вдовицата се изкашля притеснено. Цената, която назова, бе значително по-ниска от онази, която Джени очакваше. Както обикновено, тя не се колеба и заложи на инстинкта си. — Ще я взема — рече.

— Как, без да сте я видели?

— Не е необходимо.

Госпожа Лорънс се възхити на сръчността и деловитостта, с които новата ѝ наемателка извади чекова книжка от дамската си чанта

и драсна сумата. Тя огледа чека.

— Дженовийв — прочете.

— Дженвиов — поправи я Джени с подчертано френско произношение. — Кръстена съм на баба ми. — Усмивка отново стопли чертите ѝ. — Всички ми викат Джени.

Един час по-късно тя потегли към вилата с ключовете в чантата си, с два кашона покупки на задната седалка на колата и с нарисувано упътване в ръка. Бе преминала под любопитните погледи на клиентите в магазина и едва се бе сдържала да не се изкиска заради кльошавото хлапе, което я зяпаше прехласнато, докато Джени се двоумеше над керамичен сервиз.

Смрачаваше се. Облаци се спуснаха ниско над земята, вятърът засвири враждебно. Това само засили усещането за приключение. Джени пое по тясното шосе, извеждащо към морето, въодушевена и с предчувствието, че нещо ново я чакаше на хоризонта.

Авантюристичната ѝ натура бе наследствена. Прапрадядо ѝ Филип Грандо бил пират, безскрупулен морски разбойник. Кръстосвал моретата на своя устремен кораб и плячкосвал всичко на пътя си. Бордният му дневник бе едно от най-скъпите съкровища на Джени. В него той бе описал подвизите си със завиден талант и тънка ирония, които я очароваха. Тя откровено си признаваше, че въпреки рационалността, наследена от аристократичния род на майка ѝ, с радост би придружавала разбойника Филип на палубата.

Колата се друсаше по неравния път. Младата художничка се наслаждаваше на гледката. Пред нея се разгръщаше друг свят, толкова различен от родния ѝ Ню Орлийнс. Тук не съществуваха дългите лениви дни и лудите нощи на градския живот. В тази камениста, обрулена местност, човек трябваше винаги да е нащрек.

Освен твърда почва и скали Джени забеляза и друго. Природата бе едно неделимо цяло. Слети, морето и земята неуморно си съперничеха. Земята постепенно губеше двубоя, поглъщана от водата сантиметър по сантиметър, година подир година, но не се предаваше.

Джени не устоя на изкушението да нахвърли върху хартия онова, което виждаше. Без да обръща внимание на удължаващите се вечерни сенки, тя спря колата и грабна молив и скицник.

На няколко метра от шосето се намираше заливче, развълнувано поради приближаващата буря. Джени подуши гниеци водорасли и риба,

ала не сбърчи нос. Знаеше, че миризмата бе част от онова обаяние, което векове наред теглеше волни души към морето.

Тук пръстта бе рохка и влажна, а камъните — гладки. Скупчените край пътя боровинкови храсти бяха натезали от плод. Тя чуваше стенанията на ветреца. Усещаше в него вкуса на морето.

Сега не гонеше срокове, не спазваше разписания, не бе пленница на времето. Отдавна бе отвоювала свободата си. Но уединението бе съвсем ново преживяване за нея. Някой ден, вдишвайки горещите пари на реката и праха на цивилизацията в Ню Орлийнс, щеше да си спомни с носталгия за часа, прекаран на това усамотено прохладно местенце.

Тръпнеща от възбуда, ала със сигурна ръка, Джени рисуваше. Включваше много повече детайли, отколкото бе имала намерение да отрази отначало. Липсата на градски шум и хорска глъч ѝ допадаше. Да, несъмнено щеше да хареса Уинди Пойнт и виличката.

Когато приключи, тя прибра скицника в багажника. Здравчаваше се, инак би останала още. Очакваха я дълги дни за рисуване. И други неща. Кой знае какво можеше да се случи за един месец.

Джени несъзнателно се усмихна и превъртя ключа, за да запали. Моторът изръмжа сърдито и замлъкна. Тя опита отново. Разнесе се глухо хриптене, последвано от едно подозрително „трак“. Колата ѝ бе създавала неприятности в Бат. Тамошният монтьор бе постегнал някой и друг болт, завинтил две-три гайки и оттогава не бе имала проблеми, но лошият път явно пак ги бе раздрънkal. Подразнена, Джени скочи от колата и вдигна капака.

Дори да разполагаше с необходимите инструменти — в жабката държеше само една отвертка и фенерче — тя едва ли щеше да знае как да си послужи с тях. Хлопна капака и се озърна. Шосето бе пусто. Единственият звук беше воят на засилващия се вятър. Вече бе почти тъмно. Според изчисленията си, може би се намираше някъде по средата между селото и вилата. Тръгнеше ли обратно, вероятно би срещнала някой, който да я качи на стоп. Ако пък продължеше, сигурно би стигнала до вилата за петнайсетина минути. Джени взе чантичката си, извали фенера от жабката и стори това, каквото правеше обикновено — пое напред.

Наложи ѝ се да го включи почти веднага. Пътят криеше опасности както за шофьори, така и за пешеходци. А не се реши да се отклони, за да не се загуби или да нагази в някое заливче. Прескачаше

дупки, заобикаляше остри камъни и се питаше колко ли често се случваше някой да премине тази пуста отсечка.

Нощта падна бързо. Вятърът развяващ косите ѝ свистеше зловещо. Тя се надяваше, че леката мъгла, виеща се около глезените ѝ, няма да се надигне и сгъсти, преди да се добере до вилата.

В следващия миг бурята се разрази с пълна сила.

При други обстоятелства, Джени не би имала нищо против да се измокри. Ала в тази ревяща тъмнина, едва пронизвана в пороя от слабия лъч на фенерчето, жаждата ѝ за приключения отстъпи. Постепенно досадата прерасна в неудобство, а неудобството — в безпокойство.

От време навреме светкавици озаряваха скали и закърнели храсти и те хвърляха злокобни сенки. Дори човек с оскъдно въображение би се стреснал, а на Джени ѝ се привиждаха уродливи джуджета, кикотещи се в мрака. За да не се паникьоса, тя си затананика и прикова вниманието си върху снопчето светлина от фенера.

Какво като съм вир-вода, да не съм от захар, каза си бодро и отмести мокър кичур коса от очите си. Плъзна тревожен поглед по шосето и реши, че няма по-неприятен мрак от този в безлюдната местност, където бе попаднала. Къде ли беше вилата? Несъмнено вече бе извървяла над километър и половина. Гръмотевици кънтяха над главата ѝ, дъждът шибаше лицето ѝ. Плахо шарейки с фенерчето, Джени осъзна, че щеше да бъде цяло чудо да открие изоставената вила в мрака.

Ама че глупачка, смъмри се тя и обгърна с ръце раменете си. Връх на лекомислието бе да се втурнеш към неизвестното при положение, че имаш друг избор. Обаче Джени винаги го правеше. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне при колата и да изчака небето да се проясни. Идеята да прекара нощта мокра, свита на задната седалка, не бе примамлива, затова пък бе за предпочитане пред блуждаенето в бурята. Докато размахваше фенера напосоки, тя се сети, че в колата имаше и кутия бисквити. Въздъхна и отправи последен поглед надолу по шосето.

Тогава я съгледа. Премигна, за да изстиска дъждовните капки от очите си и да се увери. Светлина! Да, там, в далечината, нещо светеше,

а това означаваше подслон, топлина, компания! Джени закри решително.

Трябваше да измине поне още километър и половина, а бурята и пътят се влошиха. Мълнии разцепваха небето и хвърляха страховит лилав отблясък, след което всичко потъваше в още по-дълбок мрак. Джени се движеше бавно с вперен в земята поглед, за да не се спъне. Бе трудно да повярва, че някога пак ще бъде суха и на топло, но ясната неподвижна светлинка отпред ѝ вдъхваше кураж.

Чуваше как наблизко свирепи вълни се разбиваха на пяна в скали и шисти. С всяка светкавица виждаше къдравите им бели гребени. Дъждът миришеше на море, на разярено, заканващо се море. Ала Джени не биваше да се плаши. Поддадеше ли се на страха, щеше да побегне и тогава щеше да се озове я в някой ров, я в бездната отвъд някоя скала.

Натрапчивото чувство, че изобщо не бе там, където трябваше, я ужасяваше. Щеше да се строполи на пътя и да заплаче, ако не бе тази светлинка, вещаеща спасение.

Скоро тя успя да различи очертанията на постройка зад дъждовната завеса и едва не се засмя с глас от облекчение. Беше фар — едно от онези здрави съоръжения, които показваха, че човекът бе съхранил известна доза алтруизъм. Пътеводната светлина обаче не струеше от прожектора на кулата, а от прозорец под него. Без много да умува, Джени ускори ход. Стопанинът сигурно щеше да е някой съсухрен дядо, стар моряк. Щеше да държи бутилка ром в ръка и да говори с кратки, накъсани изречения. Обаче това нямаше значение. Каквото и да бе, тя вече го благославяше мислено.

Къщата бе огромна. Сякаш обещаваше закрила и безопасност за всеки залутал се в нощта несретник. Изглеждаше чисто бяла под играещото кръгче на фенера. Осветеният прозорец бе на третия етаж.

Джени откри врата от масивно дърво и почука, но яростната буря заглуши тропота. Вече на ръба на истерията, тя заудря с юмруци. Само това оставаше — да не я чуят сега, когато бе толкова близо до целта. Собственикът е вътре, помисли си Джени, и сигурно дялка корабчета и си свири с уста.

Тя се облегна на вратата, притисна лице към мокрото дърво и заблъска отчаяно. Когато внезапно вратата се отвори, Джени полетя

навътре заедно с нея. Нечии силни ръце я сграбчиха за раменете и я подпряха.

— Слава богу! — възкликна тя. — Уплаших се, че няма да ме чуете. — Отметна мократа коса от лицето и вдигна поглед към спасителя си.

Не беше никак стар, още по-малко съсухрен. Беше млад, строен и мускулист. Загорялото му лице бе слабо и ъгловато и ѝ напомняше дръзката физиономия на някой мореплавател от бранша на прапрадядо ѝ. Косата му бе тъмна и гъста като нейната и изглеждаше нехайно разрошена, сякаш развяна от морски вятър. Устните му бяха плътни и безсрамно чувствени. Правият му нос придаваше лека аристократична изтънченост на инак грубоватите му черти. Очи с наситен кафяв цвят я гледаха изпод тъмни вежди. Не гледаха никак приветливо, реши Джени, нито дори любопитно. Гледаха с явно раздражение.

— Как, по дяволите, се озова тук?

Не бе особено гостоприемен.

— Вървейки — отвърна тя просто, все още зашеметена от скитането в проливния дъжд.

— В тоя порой? От къде?

— От около три километра оттук, на шосето. Загазих с колата. — Джени затрепери, дали от студ, дали от превъзбуда. Все още не бе се съвзела достатъчно, за да му нареди да я освободи от хватката си.

— Къде си тръгнала в такава нощ?

— Аз... Ще наемам вилата на госпожа Лорънс. Двигателят ми изгасна насред пътя и тръгнах пеш, ала в тъмното май съм подминала завоя. Видях светлината ви и... — Тя пое тежко въздух и усети как краката ѝ се подкосяват. — Може ли да седна?

Той я изгледа втренчено, изръмжа нещо и я побутна към дивана. Джени потъна в меките възглавници, отпусни глава назад и се опита да събере мислите си.

Какво да правя тази сега, зачуди се Грант, смръщи вежди. Бе толкова изтощена, сякаш всеки момент щеше да се катурне на една страна върху дивана. Чупливата коса, сплъстена от дъжда, обрамчваше лицето ѝ. Чертите ѝ не бяха меки, а издължени и леко строги, с изисканата прелест на средновековна благородничка. Някоя келтска принцеса с гъвкава атлетична фигура, която той забеляза под прилепналите дрехи.

Колкото и привлекателни да бяха лицето и тялото ѝ, нищо не го порази така, както очите ѝ — морско зелени, огромни и с леко извити нагоре крайчетата. За миг я оприличи на някакво митично създание от морските дълбини, изхвърлено на брега. Напевната ѝ южняшка реч му звучеше почти като чужд език в сравнение с откъслечния ритмичен говор на местните жители. Когато му се усмихна, той мислено се прокле задето бе отворил вратата.

— Извинете — подзе тя, — не съм на себе си. Стори ми се, че вървах дни наред, а всъщност едва ли е било повече от час. Казвам се Джени.

Той мушна палци в гайките на джинсите си и се начумери.

— Кембъл. Грант Кембъл.

Тъй като той продължи да се мръщи и не прояви желание за разговор, тя се опита да стопи леда.

— Господин Кембъл, нямате представа как се зарадвах, щом видях светещия ви прозорец.

За секунда му мина през ум, че му изглежда позната.

— Отклонението за вилата на Лорънс е на километър, километър и половина оттук.

Джени повдигна вежди, озадачена. Да не би да възнамеряваше да я прати навън да го търси? За човек на изкуството беше доста уравновесена, но сега, уморена и вкочанена от студ, не бе в състояние да запази самообладание.

— Вижте, ще ви платя за чаша кафе и една нощувка тук... — Тя потупа дивана и от възглавницата се надигна облаче прах.

— Не приемам квартиранти.

— Както и не бихте имали милосърдието да помогнете на болно куче, ако ви попадне на пътя — отвърна Джени спокойно. — Обаче аз нямам намерение да излизам повече тази вечер, господин Кембъл, и не ви съветвам да се опитвате да ме изхвърлите.

Тази реакция му бе забавна, макар лицето му да не го издаде, не си направи труда да поправи странното ѝ тълкуване на думите му. Искаше да каже, че не би ѝ взел пари, а не че смята да я гони. Ако не бе ядосан, би се възхитил на гордостта и неотстъпчивостта на тази преbledняла неочаквана гостенка. Той мълчаливо прекоси стаята и затършува из стар очукан шкаф. Джени чу звън на стъкло и бълбукане.

— В момента едно бренди би ти дошло по-добре, отколкото кафе — заяви Грант и пхна чашата под носа ѝ.

— Благодаря — процеди тя с ледения тон, на който дамите от юга бяха майсторки. Погълна течността на един дъх и почувства как топлината се разлива по тялото ѝ и силите ѝ почват бавно да се възстановяват.

Той погледна празната чаша и едва доловимо се усмихна.

— Още едно?

— Не, благодаря — отговори Джени студено.

Виж ти, рече си Грант, как ме слага на място. Като принцеса — селяк. Залюля се на пети, докато обмисляше положението. Навън бурята се вихреше все тъй необуздано. Пътуването с кола до къщата на госпожа Лорънс би било най-малкото неприятно, ако не и опасно. По-лесно щеше да бъде да я остави да преспи. Той изруга, по-скоро вяло, отколкото сърдито, и се обърна с гръб към нея.

— Хайде — подкани я, без да я погледне. — Няма да висиш тук и да трепериш цяла нощ, я.

Много ѝ се прииска да го халоса с чантата си, ала се въздържа и го последва безмълвно.

Стълбището я очарова. Желязната му спирала се виеше високо нагоре между етажите, разделени най-малко от три метра. Движейки се в тъмното ловко като котка, Грант стигна до втория етаж. Джени стискаше перилото и изчака той да запали лампата, преди да го пусне. Мъжделива светлина пръсна неясни сенки по голия дъсчен под. Грант влезе в спалнята. Беше малка и не особено подредена, но старинното месингово легло бе великолепно. Той отвори красив стар скрин, който с едно полиране би възвърнал някогашната си прелест, и се разрови. Измъкна излиняла хавлия.

— Банята е отсреща в коридора. — Бутна кърпата в ръцете на Джени и излезе.

— Благодаря много — промърмори тя, когато стъпките му вече заглъхваха надолу по стълбата.

Повдигнала волево брадичка Джени се упъти към банята — и отново остана очарована. Ваната беше от бял порцелан и се крепеше върху четири грижливо излъскани месингови крака. Помещението не бе голямо, ала стените бяха облицовани с чам и лакирани. Старинен

умивалник се разполагаше върху малък пиедестал. Над него бе окачено тясно огледалце. Лампата се палеше с въженце.

Джени свали подгизналите си дрехи, стъпи във ваната и дръпна завеската. Миг по-късно от душа плискаше гореща вода и обливаше премръзналото ѝ тяло. Трябва да съм в рая, мислеше блажено тя, нищо, че го варди някакъв чудат дявол.

Въпросният дявол в това време приготвяше кафе в кухнята. Досети се, че гостенката му навярно ще е гладна, и отвори консерва супа. Тук, в задната част на фара, шумът на вълните бе по-силен. Колкото и мощен да бе този звук, той никога не пречеше на Грант. Колкото и ожесточено да бе морето, то не смущаваше всекидневния му ритъм. Но ето че сега го бе нарушила една измокрена до кости непозната. Той пресметна, че ще му се наложи да работи един час допълнително, за да навакса изгубеното време. Примири се с мисълта, тъй като първоначалната досада вече бе преминала. Щеше да покрие минималните изисквания в качеството си на домакин — да ѝ предостави храна и подслон — и толкоз.

Бегла усмивка се прокрадна по лицето му, като си спомни изражението ѝ, докато седеше в хола и водата се стичаше от нея на вадички по дивана. Явно младата дама не бе някоя безлична госпожичка, с каквито търпението му бързо се изчерпваше. Грант харесваше хора, които казваха каквото мислят, и отстояваха твърдо позициите си. Затова тази вечер бе допуснал леко отклонение от графика, който сам си бе наложил.

Нямаше и седмица, откак се бе завърнал от Хайанис Порт, където сестра му Шелби се омъжи за Алън Макгрегър. Грант с изненада и безпокойство бе установил, че събитието го бе развълнувало. Макгрегърови лесно го убедиха да остане при тях за ден-два след сватбата. Допадна му цялото семейство, особено буйния старец Дениъл, а Грант не бе човек, комуто мнозина допадаха. Още от малък често странеше от хората, обаче на клана Макгрегър не можа да устои. А и самата сватба разбуди сантиментални чувства у него.

Отвеждането на сестра му до олтара — нещо, което щеше да направи баща му, ако бе жив — го изпълни и с радост, и с болка. Дните, прекарани с будните Макгрегърови, преди да се върне сам в Унили Пойн, му се отразиха добре, разсеяха го. Развеселиха го дори недотам тактичните подпитвания на Дениъл за личния му живот.

Затова прие поканата им да ги навести пак. И за свое голямо учудване се канеше да го стори.

Сега го чакаше доста работа, ала Грант предположи, че едно кратко прекъсване не би било фатално. Стига наистина да беше кратко.

Щеше да я сложи да спи на кушетката в свободната стая горе и на сутринта да я отпрати по живо, по здраво. Когато супата на котлона закъкри, той вече бе почти любезно настроен.

Въпреки грохота отвън, Грант я чу, когато тя влезе в кухнята. Извърна се, готов да я удостои с някоя сравнително дружелюбна реплика, но щом я съгледа, загърнатата в хавлията му, думите застинаха на устата му.

По дяволите, биваше си я. Бе твърде красива, за да остане равнодушен, въпреки усилията си. Голямата хавлия я караше да изглежда дребничка и крехка, макар да бе навила до лакти орфаните ръкави. Избледнялото синьо на материята подчертаваше медения оттенък на кожата ѝ. Косата ѝ бе сресана назад и лицето ѝ бе открито, като се изключеха няколко непослушни къдрички край слепоочията. Със светлозелените си очи и влажните тъмни мигли приличаше още повече на русалката, за която той почти я бе взел.

— Сядай — нареди Грант, ядосан от неочаквания прилив на желание. — Можеш да хапнеш супа.

— О, благодаря — промълви Джени и седна до неполираната дървена маса.

В отговор получи неясно мърморене. Той стовари димяща чиния пред нея и се настини отсреща ѝ със своята.

Кухничката бе тясна и ярко осветена. И много, много тиха. Отначало Джени ядеше със забит в чинията поглед, ала след като поуталожил острия си глад, се заглежда наоколо. Малкото пространство бе използвано най-рационално. По стените бяха закопани полирани дъбови шкафчета. Тя съгледа тостер и електрическа кафеварка върху чамовия плот. Реши, че Грант поддържа кухнята по-добре, отколкото останалите стаи. Никакви немити съдове в мивката, никакви петна или лекета. Печката и хладилника бяха стари и поодраскани, обаче безупречно чисти.

Заедно с глада отмина и възмущението ѝ. Все пак беше нахълтала неканена в дома му. Не всеки посрещаше непознати с

широко разтворени обятия. Може да не бе крайно дружелюбен, но поне не бе тръшнал вратата под носа ѝ. Пък и я бе стоплил и нахранил.

Погледът ѝ обходи масата и се спря на ръцете му. Господи, колко са хубави, помисли Джени. Бяха загорели от слънцето и гладки, с дълги, гънки пръсти. Тесните китки не бяха слаби, а загатваха ловкост и грациозна сила. Ноктите бяха прави и къси. Мъжествени, ала изящни ръце, размишляваше тя, които биха изглеждали еднакво естествено, ако държаха флейта или размахваха сабя.

Улисана да разглежда ръцете му, Джени напълно забрави за самия него. Не потисна сладкия трепет, уверена, че всяка жена би изтръпнала при мисълта за допира на тези красиви ръце — опитни, настоятелни... Ръце, които биха могли нетърпеливо да разкъсат дрехите ѝ или да ги снемат тъй нежно и умело, че тя да не усети...

Но какво си въобразяваше? Ама че развинтена фантазия имам, скастри се Джени. Леко замаяна от чувството, което не ѝ се удаваше да пропъди, тя вдигна поглед към лицето на Грант.

Той я наблюдаваше с внимание, присъщо на експериментатор в научна лаборатория. Бе забелязал как внезапно бе престанала да се храни и бе свела поглед към ръцете му, като тежките ѝ ресници прикриваха израза на очите ѝ. Очакваше, когато Джени ги вдигне, да прочете в тях студена учтивост или гняв. Затова, когато наместо това съгледа смущение, се изненада и заинтригува. Уязвимостта ѝ в този миг надигна у него нова вълна на мъчителен копнеж. Дори когато бе нахлула в жилището му измръзнала и отчаяна, не бе имала тъй беззащитен вид.

Грант се запита какво ли би сторила, ако най-безцеремонно я метнеше на рамо и я отнесе в леглото си... Какво, дявол го взел, му ставаше?!

Навън стихията продължаваше. Морето беснееше, дъждът плющеше по стъклата и стените, а Грант и Джени се гледаха безмълвно, като всеки сам се опитваше да превъзмогне своята вътрешна буря. Отново си я представи като морска нимфа, а тя него — като опасен разбойник от калибъра на Филип Грандо.

Грант се отблъсна от масата и краката на стола изскърцаха по пода. Той се изправи рязко и Джени изстина.

— На втория етаж има стая с кушетка. — Гласът му звучеше равнодушно, обаче стомахът му бе свит на топка от трудно

овладяваното желание.

Тя усети дланите си влажни от напрежение и се ядоса.

— Диванът тук ще свърши работа — изрече сухо.

— Както искаш. — Грант сви рамене и излезе.

Джени притисна леко ръка към стомаха си, сякаш да се успокои. Зарече се, че друг път съзре ли светлина в мрака, ще хукне като попарена в обратна посока.

ВТОРА ГЛАВА

Грант ненавиждаше да го прекъсват, не го смуцаваха спречквания, ругатни, закани и неприязън, обаче не понасяше да бъде прекъсван, докато работи. Не го вълнуваше особено дали го харесват околните, стига да го оставеха на мира.

Бе израснал с баща, който винаги целеше да спечели благоволението на другите. То бе необходима предпоставка за политическата му кариера.

Още като дете Грант разбираше, че баща му буди крайни емоции сред обществото — обич и непоклатима преданост у едни, страх и омраза у други. Той никога не отказваше услуги на приятели, на познати, дори и на непознати. Бе човек с възвишени идеали, забележителна памет и удивително красноречие. Сенаторът Робърт Кембъл смяташе за свой дълг да бъде близък до народа. До деня, в който бе пронизан от три куршума.

За разлика от сестра си, Грант не винеше само убиеца или политиката изобщо. Упрекваше и баща си. Робърт Кембъл бе посветил живота си на хората и го бе загубил. Бе унищожен от собствената си всеотдайност. Тъкмо затова Грант не се отдаваше, не се доверяваше и не се обвързваше.

Фарът не бе за него убежище от света. Той просто си живееше там, отделно от всички, и беше доволен. Харесваше суровите условия и хармонията на природата, непоковарена от човека.

Уединението бе нужно и за работата му. Тя изискваше да прекарва часове, дори дни наред сам. Никой нямаше право да го разсейва с присъствието си и да прекъсва потока на мислите му, докато твореше.

Предната нощ бе преполовил работата над новата си задача, когато тропането на вратата го бе накарало да спре. Без угризения можеше да се ослуша, но тъй като вече бе загубил нишката на мисълта си, слезе да отвори, готов да удуши нахалника на прага. Джени трябваше да бъде поласкана, че не й изви врата, а само се държа грубо.

Преди време, в пристъп на гняв, едва не бе хвърлил един злощастен турист в морето.

След като я остави сама в кухнята, той прекара почти час в напразни опити да се съсредоточи отново върху проекта си. Затова почти не спа през нощта. Прекъсвания. Натрапвания. Каква досада! Работеше в лошо настроение. Накрая се унесе в дрямка.

Когато косите лъчи на слънцето проблеснаха върху месинговите рамки на леглото, той се събуди, все така кисел. След по-малко от четири часа сън се чувстваше смазан.

До слуха му достигна звучен глас. Джени си тананикаше някаква позната песничка — една от популярните мелодии, които всеки ден можеха да се чуят по радиото. Грант бе заклет радиослушател и редовен телевизионен зрител. Също така не пропускаше да изчете десетината вестника, които получаваеше всяка сутрин.

Джени пееше хубаво, с плътен, нисък глас, който караше сладникавия текст да звучи много съблазнително. Не стига, че пречеше на работата му, а сега разваляше и съня му.

Той изръмжа, обърна се по корем и мушна глава под възглавницата. Успя да заглуши мелодията, ала не и да спре усещането, което тя създаваше. В сумрака на ранното утро и с мекия топъл чаршаф под гърдите си, бе твърде лесно да си я представи... Грант захвърли възглавницата, скочи от леглото и нахлузи чифт протрити къси джинси. Сънен и полувъзбуден, той слезе долу.

Съгледа одеялото, с което се бе завила през нощта, прилежно сгънато на дивана. Изсумтя презрително и отиде в кухнята, откъдето се носеше песента.

Боса и по хавлия, тя стоеше срещу печката, с гръб към него. Гъстата ѝ коса се спускаше на вълни по гърба ѝ. Искаше му се да я докосне, за да види дали огненочервените оттенъци бяха истински или просто зрителна измама, закачка на светлината.

В тигана цвърчеше бекон. Кафето ухаеше чудесно.

— Какво, по дяволите, правиш?

Джени се извърна рязко. В една ръка държеше вилица, а другата инстинктивно отскочи към сърцето ѝ. Въпреки неудобния диван, тя бе спала дълбоко. Беше се събудила в прекрасно настроение и изгладняла. Слънцето грееше, викаха чайки, а хладилникът беше пълен. Тогава Джени снизходително реши, че Грант Кембъл заслужаваше още един

шанс. Докато се моташе из кухнята, се зарече да бъде дружелюбна на всяка цена.

Сега той стоеше срещу нея полугол, с поразрошена от съня коса, с набола брада и съвсем явно ядосан.

Тя се усмихна смело.

— Приготвям закуска. Това е най-малкото, което бих могла да направя, за да ви се отблагодаря.

Отново му се стори някак позната. Грант се намръщи.

— Не обичам да ровят из нещата ми.

Джени отвори уста и незабавно я затвори, преди да го бе ужилила с нещо злобно в отговор.

— Не съм счупила нищо, освен едно яйце — поясни тя кротко, като сочеше купата, в която се канеше да разбие яйцето. — Защо не направиш услуга и на двама ни? Налей си чаша кафе, седни и млъкни. — Джени леко отметна глава и му обърна гръб.

Той повдигна вежди, не толкова от почуда, колкото от одобрение. Не всеки умееше да заповяда някому да млъкне с такова меко, медено гласче. Нещо му подсказа, че тя имаше опит в разпореждането. Едва сдържайки усмивката си, Грант взе чаша и изпълни желанието ѝ.

Джени довърши закуската си, без да продума. Той усещаше, че тя прави усилия да изглежда равнодушна, незасегната. Инак щеше сопнато да измърмори нещо, а не тъй упорито да мълчи. Бе сигурен, че вътрешно бе изпълнена с негодувание.

От силното кафе Грант се разсъни и огладня. За пръв път седеше в кухничката, докато жена приготвяше закуска за него. Не би искал да привикне към това. И все пак, изживяването не бе неприятно.

Все така безмълвно, Джени сервира бекона и яйцата.

— Защо беше тръгнала към вилата на Лорънс? — запита той.

Тя го изгледа с присвити очи. Аха, опитваме се да поведем учтив разговор, помисли си Джени и едва не изскърца със зъби.

— Ще я наемам — отвърна тя кратко и посоли яйцата си.

— Мислех, че вдовицата я е обявила за продан.

— Така е.

— Малко си закъсняла да наемаш вила на плажа — отбеляза Грант, дъвчейки. — Изпуснала си сезона.

Джени повдигна рамене и взе вилицата.

— Не съм туристка.

— Така ли? — Той се вгледа в нея по начин, който ѝ се стори изпитателен и натрапчив. — Ти си от Луизиана, нали? Ню Орлийнс? Бегън Руж?

— Ню Орлийнс. — Тя забрави досадата и на свой ред се взря в него. — И ти не си тукашен.

— Не съм — рече Грант просто.

А, не на мене тия, каза си Джени, да ми подхванеш разговор и да го срежеш, когато на теб ти изнася.

— Защо живееш в този фар? — настъпи тя. — Не работи, нали? Снощи се водих по светлината от прозореца, а не по прожектора.

— Бреговата охрана се грижи за околността с радар. Фарът не се използва вече двайсет години. Бензинът ли ти свърши? — попита той преди Джени да забележи, че не бе отговорил на първия ѝ въпрос.

— Не. Спрях край пътя за малко и после колата отказа да запали. — Тя сви рамене и схруска парче бекон. — Сигурно ще трябва да се обадя на пътна помощ да пратят влекач.

Грант се изсмя.

— Може би щеше да имаш късмет, ако беше в Бейсайд, обаче в Уинди Пойнт няма да намериш влекач. Ще погледна колата — вметна той, докато приключваше със закуската. — Ако аз не се справя, ще извикаш Бък Гейтс от селото. Той ще я оправи.

Джени се вторачи в него.

— Благодаря — отрони предпазливо.

Грант стана от масата и сложи чинията си в мивката.

— Облечи се — нареди. — Нямам цял ден.

Отново я остави сама в кухнята.

На Джени ѝ се прииска поне веднъж последната дума да бъде нейна. Сложи чинията си върху неговата в мивката. Заразвързва колана на хавлията. Щеше да побърза, преди Грант да промени решението си. Щеше да се възползва от помощта му, а след това много му здраве.

Тя се качи на третия етаж и влезе в банята да се преоблече. Дрехите ѝ бяха сухи, а студените, влажни гуменки можеше да изтърпи. Надяваше се до един час да бъде във вилата. Така щеше да разполага със следобеда за рисуване. Мисълта я ободри. Тя слезе долу. Грант не беше там. След кратка схватка с тежката врата Джени се озова навън.

Небето бе тъй ясно и светло, че дъхът ѝ едва не секна. От снощната буря нямаше и помен. И последните парцалчета мъгла бяха

пометени. Малко бяха местата, където въздухът сияеше от чистота, и това бе едно от тях. Синият небосвод се къпеше в златна светлина, не се мяркаше нито едно облаче.

Пред фара се стелеше буйна трева, жилава като цветята, пръснати из нея. Златник се вееше на вятъра и оповестяваше края на лятото, ала слънцето палеше.

Тя погледна тесния път, по който бе дошла предната вечер. Изненада се, щом видя триетажна фермерска къща на не повече от двеста метра от фара. По високия треволяк наоколо и пластовете кал по прозорците личеше, че бе запустяла, но не бе разрушена. Джени помисли, че вероятно е била на пазача на фара и на семейството му. Гледали са градина и дузина кокошки. В неспокойни нощи, когато вятърът е виел и вълните са се разбивали яростно в брега, стопанинът е стоял на своя пост, а близките му са го чакали в къщата и са слушали.

Бялата боя бе потъмняла, обаче всички кепенци висяха по пантите си. Къщата се издигаше на възвишение и сякаш очакваше пак да бъде изпълнена с живот.

В подножието на хълма бе паркиран малък пикап, навярно на Грант. Понеже той все още не се бе появил, тя обходи поляната до фара и откликна на зова на морето.

Този път дъхът ѝ наистина секна. Пред погледа ѝ се откриха километри морска шир. Виждаше изрязаната плажна ивица и малки островчета чак до далечния хоризонт. Пъргави рибарски лодчици се поклащаха върху вълните. Джени не очакваше да намери тук яhti с хром и махагон. Това бе място за работа, не за развлечения. От значение бе практичността, а не естетиката. Плавателните съдове трябваше да са здрави и издръжливи. За това си мислеше Джени и наблюдаваше синьо-зелената вода, която се хвърляше върху скалите и се превръщаше в бяла пяна.

Вълните носеха водорасли, събираха ги и ги разпръскваха. Тук морето властваше над всичко. Бе загладило скалите; издатините им бяха сиви и зеленикави, някои с криви оранжеви жилки. Бе разпиляло мидени черупки по брега, за да ги настъпи нечий бос крак. Носеше се остра миризма на сол и риба. Джени чуваше звъна на шамандурите, глухото бучене на свирещите маркировки, далечното бръмчене на лодките и жалния плач на чайките. Всеки звук, образ, мирис идваше от необятното море.

Тя усети силата, която я теглеше към океана — същата, която бе привлякла мнозина преди нея. Ако човечеството наистина бе произлязло от морето, нищо чудно, че така лесно бе примамвано обратно. Джени стоеше на една изданина над тесния каменист плаж и съзерцаваше водата. Почувства предизвикателство, опасност, спокойствие — всичко наведнъж. Зарадва се.

Тя не чу кога Грант се бе приближил зад нея. Беше прекалено погълната от гледката, за да го усети, макар той да я наблюдаваше вече няколко минути. С досада бе установил, че Джени изглеждаше така, сякаш си бе на мястото. Ядоса се. Земята си беше негова — това малко, усамотено парче земя, надвесено над морето.

Грант не претендираше за океана, дори когато обедният прилив докосваше ръба на територията му. Обаче късчето скалиста, обрасла земя бе негова собственост. Джени нямаше право да изглежда тъй на място там, да го кара да се замисля дали тази скала някога пак щеше да бъде изцяло негова.

Вятърът прилепваше дрехите към тялото ѝ така, както дъждът бе го сторил предната нощ. Той подчертаваше стройната ѝ, атлетична фигура с женствено закръглени форми. Абаносовата ѝ коса танцуваше лудо, а слънцето разпалваше огнените езичета в нея. Те му загатваха за нещо горещо и необуздало, от което бе готов да опита. Преди да осъзнае какво прави Грант я хвана за ръката и я извъртя към себе си.

Лицето ѝ не изразяваше изненада, а вълнение, една възбуда, породена от морето. Очите ѝ светеха и предизвикваха.

— Снощи се чудех как някой може да живее тук. — Тя отметна кичур коса от челото си. — Сега се чудя как някой може да иска да живее другаде. — Джени посочи малка рибарска лодка, вързана за края на кея. — Твоя ли е?

Той я гледаше потресен и си даваше сметка, че току-що за малко едва не я бе притиснал към себе си и не я бе целунал. Почти усещаше вкуса ѝ в устата си. С усилие извърна глава към пристана.

— Да, моя е.

— Преча ти на работата. — За пръв път тя го дари с истинска усмивка. — Сигурно щеше да станеш още по изгрев-слънце, ако не бях аз.

Грант измърмори нещо неясно в отговор и рязко я поведе към пикапа. С въздишка Джени се предаде и наруши обета си за

дружелюбие.

— Господин Кембъл, трябва ли да бъдете толкова неприятен?

Той я простреля с поглед, ала тя би могла да се закълне, че в очите му се мярна ирония.

— Да.

— Добре се справяте — отбеляза Джени, докато Грант я дърпаше.

— Имам дългогодишен опит.

Щом стигнаха камиона, той я пусна, отвори вратата и седна зад волана. Тя мълчаливо заобиколи и се качи от другата страна.

Моторът зарева и ѝ напомни болезнено за шумни градове и улично движение. Когато се качваха на пътя, Джени погледна през рамо и реши, че трябва да нарисува пейзажа зад себе си. За малко да огласи намерението си, но се въздържа при вида на навъсения профил на спътника си. Обърна се напред и строго скръсти ръце на гърди.

Да върви по дяволите. Тя щеше да рисува, докато Грант ловеше раци с лодката си, или каквото там си ловеше. Не беше задължително да знае.

След около два километра, той започна да се чувства виновен. Пътят приличаше по-скоро на канавка, отколкото на шосе, бе осеян с дупки и камъни. Всеки клетник, провървял разстоянието до фара, би капнал от умора. Ако не е познавал пътя, сигурно би примрял от ужас. А Грант не бе прациял от съчувствие и загриженост. Той ѝ хвърли бърз поглед. Не изглеждаше крехка, ала му беше трудно да повярва, че беше била целия този път в бурята.

Понечи да каже нещо, което Джени с учудване би определила като извинение, обаче точно тогава тя повдигна брадичка.

— Това е колата ми.

Гласът ѝ отново бе учтив, но повелителен. Грант зарязва извинението. Завъртя волана малко по-рязко от необходимото и закова пикапа. Слязоха мълчаливо. Той вдигна капака на колата ѝ. Джени застана наблизо с ръце в задните джобове на джинсите си.

Забеляза, че Грант тихичко си говореше, докато човъркаше в двигателя. Предположи, че е нормално за човек, който живее сам на края на света. Всъщност, имаше дни, когато дори в най-големите навалици и тя не намираще по-добър събеседник от самата себе си.

Грант се върна при пикапа и взе сандъче с инструменти от кабината. Порови, извади два гаечни ключа и отново се скри под капака. Джени пристъпи и надникна над рамото му. Той явно разбираше от коли. Сега ако можеше само да види по-добре... Тя се наведе и несъзнателно опря ръка на гърба му.

Грант не се изправи, а се обърна. С движението, ръката му докосна гърдите ѝ. Случаен допир, какъвто би могъл да остане незабелязан между непознати в претъпкан асансьор. Ала и двамата бяха разтърсени от контакта и усетиха силния копнеж.

Джени щеше да отстъпи назад, ако погледът ѝ не бе пленен от онези тъмни, неспокойни очи, ако не чувстваше топлия му дъх върху лицето си. Още два сантиметра, помисли си тя. Само още два сантиметра, и целувката щеше да се превърне от намек в действителност. Ръката ѝ се бе отместила от гърба към рамото му и, без Джени да осъзнае, го бе стиснала леко.

Грант усети натиска, обаче той не бе нищо в сравнение с напрежението в стомаха му, в тила, в гръбнака. Ако освободеше това напрежение, рискуваше да избухне в пламъци. В този момент не бе много сигурен какво да предприеме.

— Какво правиш? — попита, но този път в гласа му нямаше гняв.

Джени го гледаше замаяна. Виждаше се в очите му. Кога успях да се изгубя в тях, недоумяваше тя.

— Моля?

Все още бяха под капака на колата. Джени — подпряла се на рамото му, а той — с болт в едната ръка и ключ в другата. Грант трябваше само леко да премести тежестта си, за да се слеят устните им. И почти го направи, преди да си спомни колко обезпокояващо подхождаше тя на неговия къс земя над морето.

Внимавай, Кембъл, докоснеш ли я, ще нагазиш в тъмни води. Току-виж си затънал.

— Питам те какво правиш — каза той тихо и погледът му се плъзна надолу към устата ѝ.

— Какво правя ли? — Наистина, какво правеше? — А-аз... Искях да видя как оправяш колата, за да... — Грант вдигна поглед и отново срещна нейния, с което прогони всяка свързана мисъл от главата ѝ.

— За да? — повтори той, като се наслаждаваше на факта, че я бе смутил.

— За да... — Дъхът му галеше устните ѝ и Джени неволно ги облиза, за да го опита. — За да мога сама да я поправа, ако пак се развали.

Грант се усмихна бавно, многозначително, почти нагло. Сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото, ала и тя се усмихна. Изразът му придаваше някакъв порочен, неустоим чар. Беше като на варварин, преди да грабне никоя девойка и да я отнесе в пещерата си.

Все тъй бавно, той се обърна и отново пристъпи към работа с ключа. Джени се отдръпна и пое дълбоко въздух. Беше минала на косъм. От какво точно, не знаеше, но във всеки случай бе нещо, което всяка разсъдлива жена би сметнала за опасно. Тя се изкашля.

— Ще стане ли?

— Хммм...

Джени прие това за утвърдителен отговор и се приближи, този път отстрани на капака.

— Преди две седмици я гледа един майстор.

— Скоро ще имаш нужда от нови свещи. Обади се на Бък Гейтс.

— Той механик ли? В автосервиза?

Грант се изправи. Не се усмихваше, обаче в очите му играеха пламъчета.

— В Уинди Пойнт няма автосервизи. Ако ти трябва бензин, слизаш на пристанището и си помпаш. Ако ти се развали колата, търсиш Бък Гейтс. Той ремонтира моторните лодки. Двигателят си е двигател. — Последните думи бяха изречени с местен акцент и с лека усмивка. — Запали.

Джени седна зад волана, като остави вратата отворена. Завъртя ключа и моторът забръмча весело. Тя въздъхна облекчено и загаси. Грант затвори капака и отиде да прибере инструментите в камиона.

— Вилата ти е на около километър оттук, вляво. Не можеш да изпуснеш отклонението, освен ако не скиташ с фенерче през нощта в бурята.

Джени потисна смеха си и се помоли той да няма положителни качества, като например чувство за хумор. Искаше да го запомни като груб мъж с отвратителни обноски, който по една случайност бе поразяващо сексапилен.

— Ще внимавам.

— И не те съветвам да споменаващ, че си прекарала нощта при фара на Уинди Пойнт — подхвърли Грант, като намести сандъчето в кабината. — Трябва да си поддържам репутацията.

Този път тя прехапа долната си устна, за да сдържи усмивката си.

— Така ли?

— Да. — Той я погледна и за миг се облегна на камиони. — Местните хора ме смятат за особен. Ще им падна в очите, ако научат, че не съм те изгонил навън и не съм ти тръснал вратата.

Сега тя се усмихна — ала съвсем лекичко.

— Имаш думата ми. Никой няма да чуе от мен какъв самарянин си. Ако някой случайно ме пита, ще кажа, че си груб, невъзпитан и крайно неприятен.

— Ще ти бъда признателен. — Грант понечи да се качи в пикапа. Джени извади портмонето си.

— Почакай, не съм ти платила за...

— Остави.

Та хвана дръжката на вратата.

— Не искам да се чувствам задължена...

— Твой проблем. — Той запали мотора. — Слушай, мръдни си колата, че ми пречиш да обърна.

С присвити очи Джени хлопна вратата. Чувството за благодарност се бе изпарило. Значи местните го смятаха за особен. Прозорливи хора. Тя тръгна по шосето предпазливо, като нарочно не гледаше в огледалото. Щом съгледа отбивката, зави наляво. Единственият спомен от Грант Кембъл беше бученето на камиона му по главния път. Джени реши повече да не мисли за него.

И не мислеше, докато караше покрай безброй маргаритки.

Шумът на пикапа скоро заглъхна в далечината. Понеже никакви дървета не препречваха погледа и тя почти веднага видя вилата и се очарова. Беше мъничка, но не чак като къщичката на седемте джуджета. Джени тутакси си представи дребна женица с престилка, която простираше пране, а на верандата — мъжът ѝ, стар рибар, които майстореше нещо с ножче.

Някога боядисана в синьо, вилата беше белязана от времето и избледняла до синкавосиво. Беше едноетажна и приличаше на

кутийка. Отпред имаше скромна веранда, а по-късно Джени откри още една отзад, закрыта, с изглед към заливчето.

Дървен кей, който не изглеждаше много устойчив се издигаше над огледалната водна повърхност. Някой бе засадил върба на брега, ала тя не цъфтеше.

Джени изгаси мотора и се смая от тишината. Беше приятно, спокойно — да, би могла да работи тук. И все пак предпочиташе оглушителния грохот на морето при фара на Грант.

Нали нямаше да мислиш за него, напомни си тя. Слезе от колата, вдигна първия кашон с продукти и изкачи дъсчените стъпала пред входа. Наложил й се да мери сили с ръждивата ключалка. След силно стържене тя поддаде.

Първото, което правеше впечатление, бе редът вътре. Вдовицата наистина поддържаше къщата спретната. Мебелите бяха покрити с калъфи, по които нямаше и една прашина. Личеше, че идва редовно да чисти. На Джени това се стори трогателно и тъжно. Стените бяха светлосини. Бледи правоъгълници показваха къде едно време бяха висели картини. Понесла кашона с провизиите, тя тръгна към дъното на къщата и влезе в кухнята.

Тук също цареше ред. Пластмасовите шкафове бяха безупречно чисти, порцелановата мивка лъщеше. Джени завъртя кранчето и се увери, че водопроводната система бе в изправност. Остави кашона и излезе на задната веранда. Въздухът бе топъл и влажен, с вкус на море. Някой бе закърпил дупките в мрежата против комари. Подът беше напукан, но чист.

Твърде чист, помисли ти. В къщата нямаше признаци на живот, само едва доловимо ехо от живота, протекъл там отдавна. Повече й харесваше прашния безпорядък във фара на Грант. Там живееше някой. Джени тръсна глава и изтика мисълта за него вън от съзнанието си. И тук вече живееше някой и скоро това щеше да се почувства във всяко кътче на къщата. Тя отиде да разтовари колата.

Тъй като пътуваше с малко багаж и бе организирана по природа, отне й не повече от два часа да подреди вещите си. Спалните бяха малки, а легло имаше само в едната. Когато го застилаше с новите ленени чаршафи, видя, че дюшекът бе пухен. Възхитена, Джени заподскача върху него. Във втората спалня сложи принадлежностите си за рисуване. Когато смъкна калъфите от мебелите и окачи няколко

свои картини върху бледите правоъгълници по стените, тя придоби усещането за домашен уют.

Доволна от работата си, Джени излезе да се разходи по кея боса. Някои дъски скърцаха, други се клатеха, ала тя го оцени като достатъчно надежден. Може би щеше да купи малка лодка и да изследва залива. Можеше да прави каквото иска, да ходи където ще. След време Ню Орлийнс щеше да си я върне. Но поривът да пътешества, който шест месеца по-рано я бе пратил на север, още бе силен.

Поривът... Джени премрежи поглед. Не, не поривът за странстване я бе тласнал. Беше вината. Или болката. Те още я преследваха, навярно винаги щяха да са по петите ѝ. Седемнайсет месеца, две седмици и три дни. Все още ясно си представяше Анжела. Може би трябваше да бъде благодарна, че паметта ѝ на художничка ѝ позволяваше мислено да пресъздаде образът на сестра си така точно. Млада, красива, енергична. Ала понякога я виждаше прекършена и безжизнена — така както изглеждаше, когато я уби.

Ти не си виновна. Колко пъти бе чула тези думи? Вината не беше твоя Джени. Не можеш да се упрекваш.

О, да, мога, помисли тя с въздишка. Само ако не карах аз... Ако бях реагирала по-рано... Ако бях видяла колата, която минаваше на червено...

Нямаше връщане назад и Джени го знаеше. Пристъпите на отчаяние, когато вината и мъката я смазваха, сега се случваха по-нарядко, но бяха все тъй болезнени. Уповаваше се на изкуството си. Понякога единствено то ѝ помагаше да запази разсъдъка си. Пътуването ѝ влияеше добре. Отдалечаваше я от спомените и ѝ позволяваше да се отдаде на рисуването.

Изкуството бе започнало твърде много да наподобява бизнес за нея. Почти се бе изгубила, увлечена в изложби и продажби. Сега изпитваше нужда да се върне към същественото. Маслени, акрилни и водни бои, въглен и платна, които чакаха да бъдат нарисувани.

Жестоката действителност — загубата на сестра ѝ — бе причината за стремеж ѝ към суров реализъм в картините ѝ. Той беше своеобразен начин да се принуди да приеме живота и смъртта такива, каквито са. Предишните ѝ абстрактни импресии, меките, завоалирани изображения представяха света през розови очила. Този свят не бе

особено истински, ала така лесно се вярваше в него! Сега я привличаше обикновеното, простото. Действителността невинаги беше красива, но притежаваше сила, която Джени едва неотдавна бе започнала да разбира.

Тя пое дълбоко въздух. Щеше да нарисова това тихо, спокойно заливче. Имаше време. Сега обаче искаше да отвърне на предизвикателството на океана. Погледна часовника си — дванайсет. Грант навярно вече беше в лодката си. Това щеше да ѝ позволи три-четири часа да рисува фара от различни ъгли, без той да знае. Пък и да разбере голяма работа. Едва ли би го притеснила художничка със скицист в ръка. Във всеки случай, можеше да се затвори вътре и да я игнорира. Джени също нямаше да му обръща внимание.

Ателието на Грант се намирало на третия етаж. Всъщност заемаше го целия. От три уютни малки стаи бе направена една, с изобилие от слънчева светлина, най-вече от северната страна. Най-различни инструменти бяха разпределени по шкафчета със стъклени врати. Писалки, химикалки, ножове, четки, всякакви моливи и гуми, пергели, триъгълници. Всеки инженер или архитект би оценил качеството на пособията. Бял лист хартия вече бе залепен със скок върху чертожната дъска. На варосаната стена отсреща висяха огледало и поставена в рамка изрезка от вестник с „Жълтото хлапе“ — комикс на повече от сто години. В другия край на стаята имаше радио и малък цветен телевизор. Купчината вестници и списания в ъгъла стигаше до кръста му. На работното си място той поддържаше ред, какъвто не си правеше труда да въдвори в никой друг аспект от живота си.

Тази сутрин не бързаше. Имаше дни, когато работеше неистово, не защото трябваше да спазва срок — винаги изпреварваше плана с месец — а понеже мислите му го гонеха, пришпорваха го. Понякога седмица или две само трупаше идеи и ги организираше. Друг път работеше по цели нощи, защото същите тези идеи напиреха да бъдат изявени с туш.

Бе завършил проекта в малките часове на нощта. Сега едно ново хрумване не му даваше покой и бе трудно да го отблъсне. Грант рядко се противопоставяше на нещо, свързано с изкуството му. Вече бе разчертал листа на диагонали със синия молив, който не се проявяваше

при снимането. Знаеше какво иска, ала първо трябваше да се подготви, да обмисли онези малки, жизненоважни подробности, които никой нямаше да забележи за броените секунди, нужни, за да се разгледа творбата му.

След като раздели листа на пет части, всяка от тях двойно по-голяма, отколкото щеше да изглежда, възпроизведена в печатницата, той започна да екипира. По-скоро, да драска заврънкулки. Няколко линии и ченгелчета — и главният му герой оживя върху хартията. Беше съвсем незабележителен. Грант го искаше точно такъв, още отпреди десет години, когато създаде своето „второ аз“, както го бе нарекла сестра му. Макинтош бе обикновен човечец, може би малко смачкан и непохватен. Носът и недоумяващите му очи бяха нарочно уголемени. Въпреки това той приличаше на някой, с когото можеш да се разминеш на улицата. И едва да забележиш.

Макинтош бе безнадеждно кльощав, така че усилията му да се облича стилно бяха трогателни, но напразни. Имаше вид на човек, когото другите постоянно тъпчеха. Грант изпитваше умиление към неговата неадекватност и обичаше ироничните му коментари.

Познаваше всичките му приятели. И тях беше създал. Пъстра компания. Добродушни мечтатели, всезнайковци. Те бяха сенки на хората, които Грант бе срещнал като студент — приятели, познати. Обикновени хора, които вършеха обикновени неща по необикновен начин. Това бе идеята на творчеството му.

Бе дал живот на Макинтош още в университета и след това го бе забравил в един шкаф за близо три години, докато изучаваше по-традиционни видове изкуство. Талантът му бе налице, обаче Грант установи, че бе по-щастлив, когато рисуваше карикатури, а не портрети. Накрая Макинтош спечели. Грант го измъкна от шкафа и след седем години симпатичният герой с отнесен поглед започна ежедневно да развеселява читателите на всички най-големи вестници в страната.

Хората следяха живота му, докато си пиеха кафето сутрин, в автобуса, в метрото и в леглото. Над един милион американци се осведомяваха какво прави Макинтош, преди да започнат деня си.

Грант знаеше, че задачата му бе да забавлява, при това бързо, с няколко кратки изречения и прости рисунки. Комиксът се прочиташе за десет-дванайсет секунди, след което вестникът се захвърляше или

се превръщаше в настилка на птича клетка. Художникът не си правеше илюзии. За него бе важна усмивката, която предизвикваше за тези секунди. Важно бе да накара читателя да се смее, да му представи нещо, което по някакъв начин се отнасяше до него. Грант вземаше познатото и го поднасяше с необичайна поанта.

Ревниво пазеше правото си на това, както и правото си да работи на спокойствие. Читателите знаеха само инициалите му. Договорът му с „Юнайтид Синдикът“ гарантираше, че името му никога няма да бъде използвано заедно с комиксите и че той няма да дава интервюта или да участва в телевизионни предавания. Анонимността беше част от цената му.

Използвайки само молив, той се захвана с второто разделение. Макинтош мърмореше недоволено, защото тропането на външната врата бе прекъснало заниманието му с новото му хоби, филателията. Грант използваше това свежо допълнение от две седмици — усърдното колекциониране, заядливите забележки на приятелите за крайната му скука. Макинтош се суетеше над марките си, докато слушаше новините по телевизията за поскъпването на първокласните пощенски услуги, и се питаше дали най-сетне не е ударил джакпота.

Сега той отвори вратата и се озова лице в лице с измокрена и извънредно темпераментна сирена. За Грант не беше трудно да изобрази Джени. Правейки я героиня на комикса си, той я поставяше на място. Тя щеше да бъде смешна и уязвима като останалите персонажи. И Грант щеше да я възприема просто като рисунка, вместо като жена от плът и кръв, мека и благоуханна. В живота му нямаше място за жена, ала в комиксите си винаги щеше да намери място за нов герой.

Кръсти я Вероника. Смяташе, че това по-изискано име ѝ отиваше. Нарочно увеличи извивките на очите ѝ и подчерта чувствеността на устните ѝ, като ги направи още по-пълни. Тъй като действието се развиваше във Вашингтон, а не в крайбрежен Мейн, той реши, че тя ще е спускала гума на връщане от мероприятие в Белия дом.

Макинтош се ококори насреща ѝ. Грант улови точното изражение, след като няколкостотин пъти се опули втрещен на огледалото над дъската.

Той работи два часа, като доизпипваше сюжета — ситуацията, репликите. След като смени гумата и се провали в опитите си да я

впечатли с остроумни подмятания, Макинтош остана с пет долара в ръка, пелтечещ и с подгизнали обувки, а Вероника изчезна безследно от живота му.

Грант се почувства по-добре, щом завърши скиците. Наистина бе поставил Джени на мястото ѝ — вън от живота му. Зае се да добавя подробностите с четката и туша. С плътно черно акцентираще и фокусираще, а с точки и щрихи отбелязваше сивите места.

Да нарисова стаята на Макинтош беше лесно. — Грант я бе посещавал хиляди пъти. Въпреки това то изискваше време и прецизност. Разположението, ъглите, балансът бяха от огромно значение. От тях зависеше дали вниманието на читателя ще бъде насочено именно там, където искаше авторът. Той работеше търпеливо. Когато най-сетне спря да си почине, комиксът бе полузавършен, а следобедното слънце бавно слизаше по-ниско в небето.

Кафе, помисли Грант и се протегна. Беше се схванал. И нещо за ядене. Не бе ял от сутринта. Щеше да хапне и да се разходи до плажа. След това щеше да дочете вестниците и да погледа телевизия. Никога не пренебрегваше медиите — какво ли не се случваше по света за един ден. Обаче първо разходката. Той лениво протегна ръка да разтрие врата си и погледна през прозореца.

Мигновено свали ръка. Наклони се напред и присви очи. Като че ли не му стигаха случайните туристи. От тях поне човек можеше да се отърве с две-три недружелюбни думи. Но нямаше как да сбърка дори от това разстояние онази гъста абаносова коса.

Вероника още не си бе отишла от живота му.

ТРЕТА ГЛАВА

Гледката беше чудна, независимо от ъгъла и светлината. Джени вече имаше пет-шест готови скици. Дори двойно повече едва ли щяха да са й достатъчни, за да отрази всеки нюанс на пейзажа. Дали щеше да успее да предаде върху хартия цветовете на скалите? Само как чинно и непоколебимо стоеше фарът до тях! На места вярта бе потъмняла, а бетонните блокове бяха сипаничави и проядени от времето, влагата и солта. Ала фарът носеше белезите си гордо. В миналото си бе достоен воин в борбата на човека с непостоянното море.

Понякога морето вземаше надмощие, тъй като човекът не бе безпогрешен. Друг път побеждаваше фарът, защото човекът бе упорит. Двамата действаха в хармония и с постоянство.

Погълната от рисуването, Джени изгуби представа за времето. Знаеше, че може да седи там, докато слънцето ѝ предоставя нужната светлина. В Ню Орлийнс имаше толкова малко кътчета, където можеше да рисува, без да се разсейва от зяпачи и почитатели на изкуството. Ако си избере място в града, незабавно я разпознаваха, после наблюдаваха и разпитваха. Дори когато излизаше към блатата, често я следваха, за да я гледат, бе свикнала да се изплъзва и да работи над по-важните си картини в ателието. Почти бе забравила какво е да твори на открито, да може да вкуси и помирише онова, което рисува.

Изминалите шест месеца ѝ върнаха това удоволствие и също така ѝ напомниха коя е била, преди успехът да ограничи свободата ѝ.

Щастлива, тя отразяваше онова, което виждаше и чувстваше. Не ѝ трябваше нито друго.

— Сега пък какво искаш?

Джени не се стресна. Знаеше, че той ще е някъде наоколо, понеже лодката му стоеше вързана при кея. Помисли, че е малко безотговорен спрямо работата си като рибар. Нямаше да му позволи обаче сега да се меси в нейната. Бе достатъчно нахакана да смята за свое неотменно право да рисува всичко, което изкуството ѝ изискваше.

Бесен е, забеляза спокойно тя, щом извърна лице към него. Както обикновено, Грант изглеждаше добре на фона на морето, с развяна от вятъра коса. Можеше да му направи една-две скици, преди да се прибере. Отметна глава назад и го огледа с интерес, сякаш бе модел за творбата ѝ.

— Добър ден — поздрави тя с подчертан южняшки акцент.

Изпитателният поглед и подигравката биха могли да го разсмеят при други обстоятелства, но в този миг му се искаше да я блъсне от скалата, на която се бе разположила. Защо просто не се махнеше завинаги, преди той да се изкуши да я докосне?

— Питам какво искаш.

— Не се притеснявай, нямам нужда от нищо. Правя някои предварителни скици. — Джени се настани по-удобно върху ръбестия камък до самия край на канарата и се обърна към морето. — Можеш да се върнеш към заниманията си.

Грант присви очи. Значи госпожицата искаше да играе.

— На моя земя си.

— Ммм...

Идеята да я бутне от скалата ставаше все по-примамлива.

— Навлязла си в чужда собственост.

Тя го удостои с поглед.

— Ами минирай участъка и го огради с бодлива тел. Няма по-добра защита от мините, не че не разбирам защо искаш да запазиш това местенце само за себе си, Грант — добави Джени и продължи да рисува. — Не се безпокой, няма да оставя никакви консервени кутии, салфетки или фасове.

Въпреки рева на морето, гласът ѝ бе равен и звучен. Кроткият тон бе предвиден да лази по нервите. Грант едва се сдържаше да не я сграбчи за косата, когато движещият се молив привлече вниманието му. Ругатнята застина на устата му.

Онова, което видя, бе повече от отлично. Беше твърде истинско. Чрез зацриховане и туширане, тя точно пресъздаваше играта на вълните с крайбрежните камъни, стремглавото пикиране на чайките, здравината на фара. Не разкрасяваше скицата, не ѝ придаваше смирена прелест. Всичко бе твърдо, грапаво, просто. Нямаше да стане за пощенска картичка, нито за изящно украшение над камината. Обаче

всеки, който някога бе стоял на брега и присъствал на битката между сушата и морето, би я разбрал.

Той се намръщи, по-скоро съсредоточен, отколкото сърдит, и се приведе над нея. Ръцете ѝ не бяха на ученичка, душата ѝ не бе душа на аматьор. Грант я изчака да свърши и тутакси ѝ отне рисунката.

— Ей! — Джени скочи от камъка.

— Млъкни за малко.

Тя млъкна, понеже видя, че той нямаше намерение да запрати скицника ѝ в морето, и седна. Грант прелисти блокчето, като на някои страници се спря по-дълго.

Джени забеляза, че очите му потъмняха. Дълбока бразда се бе образувала между веждите му. Устните му бяха стиснати неподвижно, като пред присъждане на оценка. Да има рибар за критик би било доста забавно. Ала неизвестно защо в слепоочията ѝ запулсира глухата болка на напрежението, което изпитваше преди откриването на всяка изложба.

Той вдигна поглед и срещна нейния. За миг край тях нямаше нищо, освен шума на прибой и звън от камбанна шамандура нейде в далечината. Сега разбра откъде идваше усещането, че я бе виждал преди.

— Грандо — произнесе бавно. — Дженвиер Грандо.

Тя не се учудваше, когато я познаваха — нея или творбите ѝ — в Ню Йорк, в Калифорния, в Атланта. Ала я заинтригува това, че един мъж в някакво си забравено от Бога място я бе познал по груба скица.

— Да. — Джени се изправи и прокара пръсти през косата си. — Откъде знаеш?

Грант потупа дланта си със скицника, без да отмества поглед от нея.

— Стилът си е стил и с бои, и с молив. Какво търси звездата на Ню Орлийнс в Уинди Пойнт?

Сухият му тон изопна нервите ѝ.

— Реших да посветя една година на пътуване. — Тя протегна ръка за скицника.

Грант не ѝ обърна внимание.

— Странно място за една от най-дейните и популярни художнички. Картините ти се срещат в издания за изкуството почти

толкова често, колкото името ти — в светските хроники. Не беше ли сгодена за някакъв италиански граф миналата година?

— Барон — поправи го Джени хладно. — И не бяхме сгодени. Жълтата преса ли четеш, когато не ловиш риба?

Той се усмихна на гневната искра в очите ѝ.

— Наистина, доста чета. Успяваш да се появиш в „Ню Йорк Таймс“ толкова пъти, колкото в жълтата преса и лъскавите списания.

Тя вирна брадичка надменно, досущ като кралска особа, и усмивката му се разшири.

— Явно някои живеят, а други само четат за живота.

— Добре изглеждаш във вестниците, Дженвиев. — Грант пхна палци в джобовете си. В главата му се зародиха нови идеи за Вероника. Очевидно тя щеше да се върне и известно време да прави Макинтош луд. — Любимка си на папараците.

Гласът ѝ остана спокоен, но Джени взе да почуква по камъка с молива.

— И те трябва да си изкарват хляба.

— Имам смътен спомен за един дуел в Британи преди около две години.

Неочаквана усмивка озари лицето ѝ.

— Ако си повярвал на тези измишльотини, притежавам и един мост в Ню Йорк, в случай, че те интересува.

— Не ми разбивай илюзиите.

Трудно бе да се устои на усмивката ѝ, още повече, когато беше искрена и с щипка самокритичен хумор.

— Щом искаш да вярваш на разни небивалици, коя съм аз да те спирам?

По-добре да продължи да дълбае, вместо да задържа вниманието си прекалено дълго върху тази нейна усмивка.

— Имаше и някакъв режисьор преди графа...

— Барона — напомни тя. — Графът, за който си мислиш, е французин и беше един от първите ми покровители.

— Имала си впечатлителна поредица от покровители.

Тя открито се забавляваше.

— Любител на изкуството ли си, или просто обичаш клюките?

— И двете. Между другото, от няколко месеца по вестниците не пише много за приключенията ти. Изглежда не искаш да се вдига шум

около пътешестването ти. Последното, което четох, беше...

Той се сети и прехапа език. Катастрофата, смъртта на сестра й, красивата снимка на Дженвиев Грандо на погребението. Скръбта, шокът и болката се виждаха ясно под черния воал.

Усмивката й бе заменена с безизразен поглед.

— Извинявай — каза бързо Грант.

От извинението краката й едва не се подкосиха. Безброй пъти беше чула тази дума, ала никога преди не бе произнасяна тъй просто и искрено. При това от непознат. Джени извърна глава към морето. Не биваше да е от голямо значение, щом идваше от непознат.

— Няма нищо.

Тук вятърът бе тъй прохладен. Не беше място за размисли над смъртта. Можеше да почака, докато остане сама. Сега искаше да диша дълбоко, да поеме морето в себе си и да набере сили.

— Значи през свободното си време четеш всички клюки на този грешен свят. За човек, който толкова се интересува от другите, живееш на странно място.

— Това, че ме интересуват, не значи, че искам да имам нещо общо с тях.

— Тогава не те е грижа за хората. — Усмивката й се върна, този път закачлива. — Жилавият отшелник. След някоя и друга година ще си свадливо старче.

— Свадливо старче можеш да станеш само след като прехвърлиш петдесетте — възрази той. — Това е неписан закон.

— Не знам. — Тя пхна молива зад ухото си. — Не бих предположила, че се съобразяваш със закони, писани или неписани.

— Зависи дали ми изнася.

Джени се засмя.

— Кажи... Харесват ли ти скиците?

— Не смятам, че Дженвиев Грандо се нуждае от спонтанна критика — подсмихна се Грант.

— Дженвиев обича да гъделичкат огромното й самочувствие. При това коментарът няма да е спонтанен, щом съм помолила за него.

Той помълча няколко секунди.

— Творбите ти винаги са много вълнуващи, много лични. Рекламата не е необходима.

— Ще го приема като комплимент — вметна тя. — Ще разрешиш ли доброволно да рисувам тук или ще се наложи да се боря за всеки сантиметър?

Грант моментално се навъси и Джени потисна смеха си.

— Защо именно тук?

— Бях почнала да те мисля за схватлив. — Тя въздъхна и разпери ръце. — Не виждаш ли? Живот. Смърт. Войната няма да свърши, не и докато нас ни има. Аз мога да я отразя върху платното, или поне частица от нея. Трябва да го направя.

— Тук липсват само глутница кръвожадни журналисти и няколко емигрирали европейски благородници.

Джени пренебрежително повдигна вежди. Това нейно естествено високомерие го караше да гори от желание да я повали на земята и да докаже и на двама им, че тя е просто една жена.

— Много се задълбочаваш в четенето — сопна се Джени. — Мога да ти дам дума, че няма да се обадя на вестниците или на някой от двайсетината любовници, които мислиш, че имам.

— А нямаш ли? — попита той саркастично.

Тя запази самообладание.

— Не е твоя работа. Но бих подписала договор с кръв, за предпочитане своята, и да ти платя, понеже фарът си е твой. Във всеки случай, ще го рисувам, със или без съдействието ти.

— Проявяваш неуважение към частната собственост, Дженвиер.

— А ти — към изкуството.

Грант се засмя. Смехът му беше привлекателен, нисък и загадъчен.

— Напротив, гледам много сериозно на правата на твореца.

— Ако ти изнася.

Той въздъхна отчаяно. Становището му по въпроса за правата бе прекалено твърдо, за да ѝ попречи. Макар да знаеше, че щеше да си има неприятности. Жалко, че не си бе избрала залива Пенобскот.

— Рисувай — отсече. — И не ми се пречкай.

— Дадено. — Джени се качи на камъка и отправи поглед към хоризонта. — Искам скалите ти, фара ти, морето ти. — Тя се усмихна лениво и го погледна. — Обаче ти си в безопасност.

Намекът беше ясен.

— Не ме плашиш, Дженвиер.

— Нима? — Какви ги вършиш, заговори разумът ѝ, ала тя не му обърна внимание. Грант я смяташе за някаква съвременна сирена. Защо да не си поиграе с него? Стъпила върху камъка, Джени бе с няколко сантиметра по-висока. Той бе вдигнал глава нагоре и бе притворил очи от слънцето. Тя се засмя и сложи ръце на раменете му. — Струваше ми се, че тъкмо това правех.

Грант искаше да я сграбчи и да я смъкне от скалата. С мъка овладя внезапното желание и почувства тъпа болка. Направо му се подиграваше, проклетницата, и ако той не внимаваше, щеше да го оплете в мрежата си.

— Подвело те е огромното ти самочувствие — не се предаде Грант. — Ти не си мой тип.

Гняв проблесна в очите ѝ и я направи неотразимо красива.

— Има ли такъв?

— Да. Предпочитам по-меки жени — отвърна той, мислейки колко нежна изглеждаше кожата ѝ. — По-кротки — излъга пак. — Не толкова агресивни.

Джени положи неимоверни усилия да не го зашлеви.

— Аха, харесваш кротки, безмозъчни кокошчици.

— Харесвам жени, които не парадират с дарбите си... — Този път Грант се усмихна подигравателно. — На теб мога да устоя без проблеми.

Стръвта пак беше сложена и Джени я лапна.

— Така ли? Да видим.

Тя притисна устните си към неговите, преди да обмисли последиците. Ръцете ѝ все още бяха на раменете му, неговите — в джобовете, но докосването предизвика експлозия. Разтърси го издъно и той сви юмруци.

Какво, за бога, беше това? Струваше му огромни усилия да не я притегли към себе си. Инстинктът му подсказваше, че това би означавало края му. Трябваше просто да стиска юмруци в джобовете си и да издържи на нападението.

Защо не отстъпи назад? Не беше вързан. Грант заповяда на тялото си да се дръпне, ала продължи да стои безпомощно, докато устата ѝ се движеше върху неговата. Заляха го десетки образи и фантазии и той едва не се удави в тях. Чародейка. Главата му забуча; изпълни я воят на морето. Земята под краката му се люшна. Вкусът на

Джени, топъл, загадъчен, вкус на жена, проникна навсякъде. Обаче и това не стигаше. Грант жадуваше за повече, за стъпка отвъд всичко, което мъжът бе научил за жената. Тази жена можеше да го отведе там. Тялото му се изпъна като пронизано от куршум.

Дълбоко в съзнанието си той разбираше, че за миг бе напълно уязвим.

Джени се отдръпна ненадейно. Стори му се, че ръцете ѝ слабо трепереха върху раменете му. Гледаше го смаяно, устните ѝ бяха леко разтворени, не за да го съблазни, а от изумление. Тя бе също тъй потресена и омаломощена от целувката, както и Грант.

— Т-трябва да вървя — подзе Джени и прехапа устни. Пак заекваше — неприятен навик, който явно бе придобила през последните двайсет и четири часа. Напълно забравила за скицника, тя скочи от камъка, готова за безславна бягство към колата си, и веднага бе върната назад от силна ръка.

Лицето му бе като камък, дишането му — пресечено.

— Сгреших. — Гласът му нахлу в главата ѝ и прогони всяка друга мисъл. — Никак не ми е лесно да ти устоя.

Какво сторих и на двама ни, запита се Джени панически. Бе разтреперана — а тя никога не трепереше. Страхуваше ли се? О, да, Господи. Сега с радост би се изправила срещу бурята и непрогледния мрак. Те бяха шега в сравнение с това.

— Мисля, че е по-добре да...

— И аз — прекъсна я той и я притисна към себе си. — Но вече е късно.

В следващия миг устата му бе върху нейната, силна и настойчива. Джени щеше да се съпротивлява — трябваше да се съпротивлява, инак с нея беше свършено. Как е могла да си въобразява, че разбира човешките чувства? Чрез цветове върху хартия? Това бе нищо пред свирепия щурм на действителността, пред истинското преживяване. Грант сякаш преливаше в нея и тя започна да вярва, че никога няма да се освободи от него.

Вдигна ръце, за да го отблъсне, ала наместо това го придърпа поблизо към себе си. Пръстите му настървено се втъкаха в косата ѝ. Яростта на вятъра, на морето, на неистовия рев, който изригваше от пропастта, се вряза в двамата и ги завладя. Той наведе главата ѝ назад,

като че ли да покаже властта си над нея. Тя разтвори устни и посрещна езика му със своя.

За това ли бе копняла цял живот? За тази дива освободеност, това изгарящо влечение? До този момент не бе познала усещането да бъде тъй изпълнена с вкуса на мъж, че да забрави всички други. От самото начало предчувстваше, че Грант притежава това качества, но да го изпита и да падне в негов плен събуди тъй противоречиви чувства у нея — на сила и немощ — че не ѝ се удаде да раздели едното от другото.

Той промени ъгъла на устните си и твърдата кожа на лицето му се отърка в нейната. Джени изстена от удоволствие при леката болка. Ръцете му все още бяха заровени в косите ѝ и ги мачкаха и заплитаха.

Остави се на течението, шепнеше съзнанието ѝ. Позволи си да чувстваш. Безсилна, тя се подчини.

Чуваше чайките. Сега обаче гласът им ѝ се стори не плачещ, а романтичен. Морето се биеше в брега. Сила. Мощ. Власт. Джени вникна в смисъла им, докато устните ѝ се впираха в неговите. Знаеше, че ръбът на пропастта бе близко. Само една крачка, и тя щеше да полети надолу и да се разбие в коравата почва на действителността. Ала няколко мига опияняваща свобода си заслужаваха риска. Въздишката ѝ бе едновременно смирена и тържествуваща.

Грант изруга тихо и се насили да се откъсне от топлите устни. Нали се бе зарекъл, че нямаше да допусне подобно произшествие. Като опитен рибар, не биваше тъй лесно да се хваща на въдицата. Нямаше време да се занимава с подобни неща. Лицето на Джени беше меко, поруменяло от възбуда, главата — наклонена назад. Вятърът играеше с косата ѝ. Грант копнееше да допре устни до златистата кожа на деликатната ѝ шия. Но очите ѝ, полузатворени и светещи с дълговечната женска сила, му помогнаха да се възпре. Не биваше да пада в клопката.

Гласът му бе сдържан, нисък и гневен като очите му.

— Може и да те искам. Може дори да те взема. Обаче, когато аз пожелаая. В случай, че търсиш някой да ти играе по свирката, върви при някой от твоите графове и барони.

Той рязко ѝ обърна гръб, проклинайки и двама им.

Сякаш ударена от гръм Джени го проследи с поглед, докато Грант изчезна зад вратата на фара. Това ли бе всичко, което означаваше

за него случилото се? Някаква си жена, някаква си мимолетна страст? Не бе ли почувствал светкавичната болка, която означаваше единство, интимност, съдба? Да ѝ играе по свирката ли? Как можеше да говори за игри, след... Тя затвори очи и нервно прокара ръка през косата си.

Не, сама си беше виновна. Правеше от нищо нещо. Не можеше да съществува единство между непознати, а думата интимност бе просто изгоден начин да се оправдаят физическите импулси. Въобразяваше си, представяше обикновеното за специално, защото такова искаше.

Забрави за него, Джени. Тя се наведе да вдигне скицника и съгледа молива, който бе паднал от косата ѝ. Заповяда си да забрави Грант и да се съсредоточи върху работата си.

Каза си, че е зашеметена от обстановката, не от събитието. Като внимаваше да не се обръща, Джени тръгна към колата.

Ръцете ѝ престанаха да треперят едва когато стигна пътя за вилата. Тя се успокои, щом долови плисъка на заливчето и нежните звуци на чайките, които се прибираха в гнездата си за през нощта. Тук цареше мир и светлината бе мека. Ето това щеше да рисува, вместо вилнеещия океан и острите скали. Ето тук щеше да остане и да попива самотното спокойствие на ленивите вълни и неподвижния въздух. Когато хвърлиш ръкавица на природните стихии, шансовете са против теб. Само глупак би упорствал при такова неравенство.

Внезапно отпаднала, Джени слезе от колата и се упъти към кея. Седна на края, върху грапавите дъски и провеси крака над водата. Останеше ли там, щеше да е в безопасност.

Седеше, заслушана в тишината, докато слънцето се спускаше към земята. Още усещаше устните на Грант върху своите. Никога друг път не бе целувана така — тъй силно, почти хищно, и въпреки това, с капка уязвимост. И все пак, тя нямаше толкова опит, колкото предполагаше Грант.

Излизаше, срещаше се с мъже, обичаше компанията им, ала тъй като винаги слагаше рисуването на първо място, по-интимните ѝ връзки бяха малко. Лекции, работа, изложби, пътувания, събирания — почти откак се помнеше, всичко в живота ѝ бе свързано с изкуството ѝ.

Джени несъмнено се радваше на общественото признание, което получаваше — блясъка и възхвалата, в които се къпеше след дни и седмици уединение. Не я притесняваше образът, който пресата ѝ бе

създаде, защото той бе забележителен и в известен смисъл бохемски. Нямаше нищо против ликуването в нейна чест и някоя и друга искрица слава, след като се бе трудила до пълно изтощение в тишина и сама. Понякога онази Дженвиев, звездата, която вестниците превъзнасяха, я забавляваше и впечатляваше. Сетне идваше време за следващата картина и тя без проблеми загърбваше светските удоволствия и се посвещава на работата.

Щеше ли пресата да бъде потресена, ако научеше, че Дженвиев Грандо от рода Грандо в Ню Орлийнс, преуспяваща художничка, известно лице от хайлайфа и жена, посветена в тайните на света, никога не бе имала любовник?

Тя се подсмихна и се облегна на лакти. Толкова отдавна бе венчана за изкуството си, та ѝ се струваше, че интимен приятел би бил излишен. Докато не... Джени опита да отбегне мисълта, след това се нарече страхливка и я довърши. Докато не срещна Грант Кембъл.

Вперила поглед в небето, тя си спомни чувствата и желанията, които той бе събудил у нея. Би му се отдала без колебание. Но Грант я бе отхвърлил.

Не бе само това, помисли Джени, и отново се ядоса. Да ти откажат беше болезнено и уничително, ала все пак търпимо. Обаче да се държат с теб нагло, както бе направил Грант, беше вече прекалено.

Той каза, че ще я вземе, когато пожелае. Все едно тя беше блокче шоколад в някоя бакалничка. Очите ѝ бяха бледозелени от възмущение. Ще видим тази работа, закани се Джени. Стана и с един замах изтупа джинсите си. Никой не отхвърляше току-тъй Дженвиев Грандо. И никой не я „вземаше“. Щом му се играе, така да бъде, реши тя, и закрачи към вилата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма лесно да ме отпратиш, мислеше си Джени с мрачно задоволство, докато приготвяше четките и боите на следващата сутрин. Никой не можеше да я отпъди, още по-малко пък някакъв невъзпитан, нагъл негодник.

Тя огледа четките една по една. Картината. Картината бе най-важна, естествено, обаче можеше да рисува и междувременно да му даде полезен урок, разсъждаваше Джени с коварна усмивка. Той си го изпроси. Тя отметна кичур коса от лицето си и затвори кутията с боите. Никой не заслужаваше да бъде така хубавичко сръган в ребрата, както Грант Кембъл.

Та той смяташе, че Джени искаше играчки. Тя щракна ключалките рязко и звуците отекнаха из празната къща. Тогава щеше да играе — нейни си игри, по нейни си правила. Двайсет и шест години бе гледала баба си да впримчва и омагьосва мъжете. Изключителна жена, помисли Джени с нежна усмивка. Красива и жизнена дори на седемдесет, тя все още умееше да върти всеки мъж на пръста си. Тя също се казваше Дженвиев. Джени постави ръце на хълбоците си. На Грант Кембъл му предстоеше краткотраен полет от висока скала.

Щял да я вземе, представете си! Когато си пожелаел! Тя измърмори и извади работна риза от гардероба. Щеше да го накара да ѝ лази в краката.

Възмущението ѝ бе помогнало да забрави сладостната тръпка и разтърсващата реакция, предизвикана от устните му. Да забрави, че го бе желала пламенно и сляпо, както никого друго дотогава. Гневът бе за предпочитане пред унинието и Джени му даде воля. Щеше да си отмъсти хладнокръвно, безмилостно. Така възмездието бе по-сладко.

Доволна от състоянието на четките и боите, тя отиде в спалнята. Щателно разгледа отражението си в огледалото над старинното бюро. Като художник Джени веднага разпознаваше добрата костна структура

и хубавия колорит. Сдържаният гняв като че ли й отиваше, защото добавяше ефирна руменина към медения ѝ тен.

Тържествено, подобно войн, изпълняващ ритуал пред сражение, тя взе кутийка със зелени сенки. Имаш ли необичайна черта, изтъквай я, мислеше Джени, докато оцветяваше клепачите си. Резултатът ѝ хареса — бе леко екзотичен, но не биеше на очи. Намаза устните с тънък слой червило — достатъчно, за да изглежда съблазнително. С мързелива усмивка сложи капки парфюм зад ушите. Да, щеше да го изкуши. И когато той паднеше на колене, тя с леко сърце щеше да си отиде.

Жалко, че не можеше да облече нещо по-предизвикателно. Нацупи се и наведе глава настрани пред огледалото. Обаче картината беше най-важното. Не можеше да носи минипола и да седи върху камък. Джинси и тънка блузка щяха да свършат работа. Предвкусвайки победата, Джени тръгна към вратата, когато шум от мотор привлече вниманието ѝ.

Първата ѝ мисъл беше Грант и това я изнерви. Каза си, че единствено очакването на предстоящата битка бе разтуптяло сърцето ѝ. Погледна през прозореца и видя не пикапа на Грант, а малък, поочукан микробус. От него слезе вдовицата Лорънс, понесла загърнат в салфетка чиния. Изненадана и леко смутена Джени отвори вратата на хазайката си.

— Добро утро. Заповядайте. — Тя се усмихна и се опита да не мисли колко бе странно да кани жената в собствената ѝ къща, където тя бе живяла, спала и шетала години наред.

— Виждам, че вече сте станали. — Вдовицата стоеше на прага. Малките ѝ тъмни очи се задържаха върху лицето на Джени.

— Да. — Джени спонтанно би я хванала за ръка, ако не беше чинията. — Моля ви, влезте, госпожо Лорънс.

— Не искам да ви притеснявам. Рекох да ви донеса малко кифли.

— О, благодаря. — Джени забрави за плановете си да почне работа рано и разтвори вратата още по-широко. — Много биха ми се усладили, особено ако пийнете кафе с мен.

— Нищо против. — Жената се поколеба едва забележимо, преди да влезе. — За малко, обаче. Трябвам им в пощата. — Тя обходи с поглед стаята.

— Миришат чудесно. — Джени пое чинията от ръцете ѝ и се упъти към кухнята, като се надяваше да поразсее напрежението. — Знаете ли, аз никога не мога да се накая да готвя, ако ще е само за мен.

— Аха. По-приятно е, когато имаш семейство да храниш.

Джени още веднъж почувства дълбоко състрадание, ала не го показва. С лице към печката, тя отмери доза кафе и го изсипа в малката кафеварка, която бе купила в града. Вдовицата навярно гледаше кухнята и си спомняше.

— Значи се настанихте без проблеми.

— Да. — Джени сложи две чинии върху тясната сгъваема маса. — Вилата е точно това, от което имам нужда. Прекрасна е, госпожо Лорънс. — Тя се поколеба, докато изваждаше чашки и чинийки от шкафа. — Сигурно ви е било трудно да я напуснете.

Вдовицата присви рамене.

— Нещата се променят. Таванът не протече ли по миналата нощ?

Джени я погледна смутено, но преди да отговори се сети, че не е била в къщата, за да забележи.

— Нямах никакви неприятности.

Жената оглеждаше кухнята. Може би ще ѝ олекне, ако сподели болката си, помисли Джени. Всички твърдяха това след смъртта на Анджеа, обаче тя не им беше повярвала. Сега за пръв път предположи, че би било по-добре да говори за загубата си, отколкото да потиска мъката.

— Дълго ли живяхте тук, госпожо Лорънс? — Тя занесе чашите на масата и се върна за сметаната.

— Двайсет и шест години — отвърна вдовицата. — Дойдохме, след като се роди вторият ми син. Той е лекар, живее в Бангор. — Непреклонната ѝ гордост пролича в издадената ѝ брадичка. — Брат му работи на нефтена сонда. Не можа да се откъсне от морето.

Джени седна на масата.

— Сигурно се гордеете с тях.

— Аха.

— Мъжът ви рибар ли беше?

— Ловеше омари. — Тя не се усмихна, ала Джени долови ведра нотка в гласа ѝ. — Добър в занаята си. Спомина се на лодката. Казаха

ми, че било удар. — Тя наля малко сметана в кафето си, само колкото да промени цвета. — Той така би искал да си отиде — на лодката.

Джени искаше да попита преди колко време бе починал, но не можа. Вероятно някой ден и тя щеше да може да говори за смъртта на сестра си с такова примирение.

— Харесва ли ви да живеете в селцето?

— Свикнала съм. Там са приятелите, пък и това шосе... — За първи път Джени съзря бегла усмивка, която разхубави чертите на старата жена. — Моят Матю знаеше да го проклина оттук до Бога.

— И с пълно основание. — Изкушена от аромата на сладкишите, Джени разгърна карираната салфетка. — С боровинки! — възкликна радостно. — Видях храсти с диви боровинки край пътя за града.

— Аха, сезонът им още не е свършил. — Тя доволно наблюдаваше как Джени отхапа от кифлата. — Младо момиче като вас може да се почувства самотно тук.

Джени поклати глава и преглътна залька си.

— Не. Обичам да съм сама, когато работя.

— Ваши ли са онези картини в дневната?

— Да, надявам се нямате нищо против, че съм ги окачила.

— Винаги съм харесвала картини. Рисувате хубаво.

Джени се усмихна. Зарадва се на простата оценка, както би се радвала на възторжена хвалба във вестника.

— Благодаря. Смятам да поработя доста време тук, в Уинди Пойнт. Повече, отколкото възнамерявах в началото — добави тя, като си мислеше за Грант. — В случай, че реша да остана още няколко седмици...

— Само кажете.

— Добре. — Джени гледаше как жената отчупи парченце кифла. — Нали го знаете онзи фар... — Дъвчейки бавно, Джени премисли как да измъкне информацията, която искаше.

— За него се грижеше Чарли Дийз — поясни вдовицата. — Той и неговата госпожа живееха там, когато бях малка. В днешно време ползват радар, обаче тогава баща му и моят баща разчитаха на фара да ги предпазва от скалите.

Това беше интересно и друг път Джени щеше да иска да чуе историята, ала в момента я занимаваше настоящият собственик.

— Срецнах мъжа, който живее там сега — вметна тя с престорена небрежност и отпи от кафето. — Ще порисувам малко край фара. Приказно място.

Госпожа Лорънс вдигна вежди.

— Това на него казахте ли му го?

Значи в града го знаеха.

— Стигнахме до един вид... споразумение.

— Младият Кембъл живее там от близо пет години. — За миг жената се замисли над огънчетата в очите на Джени, които не й убягнаха, но премълча. — Саможивец. На бърза ръка е отпратил неколцина посетители.

— Не се и съмнявам — промърмори Джени под носа си. — Не е много любезен.

— Не създава неприятности, гледа себе си. — Вдовицата й хвърли бърз, проницателен поглед. — Хубаво момче. Чух, че веднъж-дваж излязъл в морето с мъжете. Повече гледал, отколкото говорел.

Объркана, Джени преглътна последния залък от сладкиша.

— Той не е ли рибар?

— Не знам какво прави, обаче си плаща сметките навреме.

Джени се намръщи, по-заинтригувана, отколкото би желала да бъде.

— Странно, аз помислих, че... — Че какво? И тя не знаеше. — Сигурно не получава много поща — опита Джени.

Вдовицата пак се усмихна бегло.

— Достатъчно — отвърна кратко. — Благодаря за кафето, госпожице Грандо — добави тя и се надигна. — И се радвам, че ще останете тук.

— Благодаря. — Стана й ясно, че ще се наложи да се задоволи с оскъдните сведения. — Надявам се да дойдете пак.

Жената кимна и се отправи към входната врата. Джени я последва.

— Потърсете ме, ако има нещо. Като застуди, ще трябва да включите печката. Работи добре, ала вдига доста шум.

— Ще го имам предвид. Благодаря.

Джени я изпроводи с поглед, докато госпожа Лорънс се качи в микробуса и потегли. Замисли се за Грант. Той не бе един от тях, от хората в селцето, но тя бе усетила сдържана нежност в гласа на

вдовицата, когато го споменаваха. Грант гледаше себе си. Жителите на Уинди Пойнт уважаваха това. Пет години, повтори тя наум, и се прибра да вземе боите си. Дълго време да стоиш затворен в един фар, занимавайки се с... Кой знае с какво.

Какво правеше той, не бе нейна грижа. Нейна грижа бе да го накара да страда, поне малко.

Закуската беше единственото ядене, което Грант никога не пропускаше. През останалата част от деня хапваше по нещо, щом почувстваше глад и когато работата му позволяваше. Тази сутрин закуси преди изгрев-слънце, защото не можеше да спи, и излезе с лодката, защото не можеше да работи. Джени, сгушена под завивките на три километра от него, бе успяла да внесе смут в двете му основни и най-редовни занимания.

Обикновено се наслаждаваше на ранните разходки в морето, когато заедно с рибарите посрещаше пробуждащото се слънце и когато въздухът бе хладен. Опитваше късмета си и ако му провървеше, вечеряше риба. Ако ли не, можеше да си опече пържола или да отвори някоя консерва.

Този ден не се наслади на излизането, понеже му се спеше, а освен това искаше да работи. Нямаше настроение за риболов и опитът да се развлече с разходка се оказа неуспешен. Слънцето все още се намираше ниско над морето, когато той се прибра.

Сега вече беше високо, ала в настроението му нямаше особено подобрение. Единствено дисциплината, която си беше наложил от години, го задържа пред чертожната дъска. Доизпипваше последния комикс.

Той мрачно установи, че Джени бе объркала плана му. И постоянно се въртеше в главата му. Не че Грант не допускаше да го занимават мисли за други хора, обаче винаги контролираше тези мисли. С нея не успя да се справи.

Дженвиев, помисли той, докато старателно запълваше с туш гъстата коса на Вероника. Възхищаваше се на творбите ѝ, на отсъствието на дребнавост и претенциозност, на очевидната класа. Тя имаше стил, който загатваше за необузdana страст под фин слой

изисканост. Картините ѝ, приканваха човек да мечтае, да си представя, да вярва в нещо прекрасно. Грант уважаваше това тяхно свойство.

Той си спомни един от пейзажите ѝ с блатата, често срещани в изложбите ѝ. Сенките криеха тайни, а синкавият здрач обещаваще нощ, изпълнена с чудеса. Мъглата над водната повърхност го накара да мисли за потаен шепот. Схлупената къщурка над реката не изглеждаше разнебитена, а някак симпатично побледняла и сбърчена. Тишината в картината му харесваше. Умелото използване на светлината го впечатли. Остана разочарован, когато разбра, че платното вече бе продадено. Инак би го купил, без дори да пита за цената.

Страстта, която издаваха творбите ѝ, тънко контрастираше със спокойствието на изобразените предмети. Общото впечатление бе за едно изискано творческо въображение.

Личният ѝ живот преливаше от страст. Грант сви устни. Ако не я бе срещнал, не я бе докоснал, щеше да продължи да вярва, че деветдесет процента от писаното за нея бяха, както тя се изрази, вестникарски измишльотини.

Сега обаче бе убеден, че всеки мъж, който се доближи до Дженвиев Грандо, я пожелаваше. Енергията, която трептеше в картините ѝ, напираше и в нея. Тя знаеше, че може да превърне всеки мъж в свой роб, мислеше си той, докато завършваше Вероника. Знаеше го и ѝ харесваше да го прави.

Грант остави четката за четката за минута и няколко пъти сгъна и разпери пръстите на дясната си ръка. Все пак той си остана с удовлетворението от това, че я бе отхвърлил.

Отхвърлил ли? Грант се изсмя сухо. Ако в действителност го бе сторил, сега нямаше да стои тук и да си спомня как Джени бе като пожар в прегръдките му — гореща, неспокойна, опасна. Нямаше да стои тук и да си спомня как умът му изведнъж се изпразни и в следващия миг се напълни изцяло с нея.

Морска сирена? За бога, да. Представяше си я как се усмихва, пее и подмамва мъжете към подводни скали. Но не и него! Нямаше да се остави да бъде омагьосан от сладострастен глас и магнетични очи. Освен това се съмняваше, че след вчерашното му сбогуване тя изобщо щеше да се върне. Макар да поглеждаше към прозореца, той нарочно не отиваше до него. Взе четката и поработи още час. Джени не излизаше от ума му.

Доволен, че въпреки всичко завърши комикса навреме, Грант почисти четките си. Понеже вече имаше план за следващия проект, настроението му се подобри. С добросъвестност, характерна за него само когато се отнасяше до работата му, той разчисти ателието. Прилежно подреди инструментите в шкафчетата, избърса, плътно затвори и прибра шишенцата и бурканите с бои. Готовият епизод остави на дъската да изсъхне.

Слезе в кухнята да потърси нещо за ядене. Взе портативното радио със себе си, за да чуе новините. Споменаването на Комисията по етика и на сенатор, когото често иронизираше, му даде идея за нова историйка. Тъй като често изтипосваше известни герои от политическата арена, някои вестници отпечатваха комиксите му на страницата с уводната статия. Грант нехаеше къде ги помещаваха, стига читателите да ги разбираха. Да прави карикатурни портрети на политици му беше навик още от дете и той нямаше намерение да скъсва с него.

Опрян на шкафа. Грант видя сметката на кутия бисквити с фъстъчено масло. Изслуша края на емисията. Да бъде в течение на събития, настроения и тенденции бе тъй необходимо за изкуството му, както хартията и мастилото. Той организира и складира информацията в паметта си. Когато му потрябваше, щеше да я извади. Сега обаче жадуваше за чист въздух и слънце.

Каза си, че излиза да се разведри, а не защото очакваше да срещне Джени. Напротив, надяваше се да не я види.

Без съмнение, тя беше там. Грант се опита да обясни напрежението, което усети, с обзелото го раздразнение. Винаги се дразнеше, щом някой посегнеше на самотничеството му.

Лесно можеше да не ѝ обръща внимание... Вятърът вплиташе бързи пръсти в косите ѝ и оголваше шията ѝ. Грант просто щеше да тръгне в противоположна посока, към северната част на плажа... Слънцето галеше кожата на лицето и на голите ѝ ръце и ги правеше златисти. Ако той заобиколеше и минеше от другата страна на скалата, изобщо щеше да забрави, че Джени бе там.

Грант се прокле тихо и тръгна към нея.

Разбира се, тя го бе забелязала още в момента, в който се бе показал от фара. Четката в ръката ѝ се поколеба само миг, преди да продължи разходката си по платното. Ако пулсът ѝ запрепуска, то бе

заради вълнението от двубоя, който ѝ предстоеше да спечели. Ала понеже вече се бе разконцентрирала, ѝ се наложи да спре. Гризеше замислено дръжката на четката и оглеждаше работата си.

Картината изобразяваше всичко, което тя искаше. Беше доволна от цветовата гама и отсенките. Джени си тананикаше тихичко, когато чу стъпките на Грант.

— Значи — подзе тя и сведе глава на една страна, като че ли да изследва платното от друг ъгъл, — реши да излезеш от пещерата си.

Грант пхна ръце в джобовете и умишлено застана там, откъдето не можеше да види картината.

— Не вярвах, че си от онези, дето сами си търсят белята.

С едва забележимо движение на главата, Джени вдигна очи към него. Усмивката ѝ бе предизвикателна.

— Това може би означава, че не умееш да преценяваш хората.

Той бе наясно, че погледът бе предназначен да го изкуси. Обаче това, че знаеше намеренията ѝ, не го спасяваше. Почувства топлина, която бързо се разстла ниско в стомаха му.

— Или че си глупачка.

— Казах ти, че ще се върна, Грант. — Тя задържа поглед върху устните му. — Обикновено изкарвам докрай замислите си. Искаш ли да видиш какво съм нарисувала?

Той реши, че и Джени, и картината ѝ можеха да вървят по дяволите.

— Не.

— Пък аз те мислех за голям познавач. — Тя остави четката и нави кичур коса на пръста си. — Какъв си ти, Грант Кембъл? — Очите ѝ го осмиваха и приканваха.

— Какъвто си искам.

— Късметлия. — Джени се изправи. С бавни, плавни движения, смъкна ризата си и я пусна върху скалата. Наблюдаваше лицето му, докато погледът му се плъзгаше по тънката тениска, след това спокойно прокара пръст от яката надолу по блузата му. — Да ти кажа ли какво виждам аз?

Той не отговори, но и не свали очи от нейните. Тя се запита дали ако притисне длан към сърцето му, ще го усети разтуптяно.

— Саможивец — продължи Джени, — с лице на пират и ръце на поет. И обноси — додаде, смеейки се, — на пещерен човек. При това

ми изглежда, че обноските ти са единственото, за което си имал избор.

Трудно се издържаше на предизвикателния пламък в погледа ѝ, на тези меки, сочни, обещаващи устни, на самоуверената ѝ усмивка.

— Както искаш — изсумтя Грант и напъха ръцете си, изгарящи от желание да я докоснат, още по-дълбоко в джобовете си.

— Не че го искам. — Тя направи няколко крачки до ръба на скалата. Водните пръски почти достигаха до нея. — Всъщност, поведението ти придава някакъв груб, примитивен чар, не всяка жена иска джентълмен. Самият ти не би търсил дама.

Застанала срещу него, Джени почти се сливаше с фона на зеления като очите ѝ океан, така естествено изглеждаше там.

— Ти дама ли си, Дженвиер?

Тя се засмя на гнева и гласа му.

— Зависи дали ми изнася — изимитира го насмешливо.

Той пристъпи към нея, ала се сдържа да не я разтърси. Само вятърът разделяше телата им.

— Какво целиш, да му се не види?

Джени го погледна учудено.

— Как да подхвана най-обикновен разговор, разбира се — рече невинно. — Изглежда си позабравил това изкуство.

Грант примижа и се извърна.

— Отивам да се поразходя.

— Чудесно! — Тя го хвана под ръка. — Ще дойда с теб.

— Не съм те канил — заяви той твърдо.

— О... — премигна Джени. — Пак се опитваш да ме очароваш с грубостта си. Направо не мога да ти устоя.

Усмивката повдигна ъгълчетата на устата му, преди да я потисне. Над никого не се смееше тъй лесно, както над себе си.

— Добре тогава, хайде. — В очите му мъждукаше нещо, което леко озадачи Джени.

Грант вървеше бързо, без да се съобразява с разликата в крачките им. Решена да го помъчи, тя леко подтичваше, за да не изостава. След като заобиколиха фара, той уверено заслиза по скалата. Джени огледа стръмната падина и каменните издатини, по който Грант подскачаше с такава лекота, все едно се спускаше по стълбичка. Долу вълните се пенеха и кипяха. Не биваше да се стряска. Нямахше да му достави това удоволствие. Тя пое въздух и тръгна след него.

Първите няколко метра измина със сърце, заседнало в гърлото. Несъмнено щеше да го накара да страда, ако паднеше и си пръснеше черепа. Постепенно обаче взе да се забавлява. Шумът на морето ставаше все по-силен. Солени капки погъделичкваха кожата ѝ. Сигурно имаше и друг, по-лесен път надолу, но в този момент не би тръгнала по него за нищо на света.

Грант стигна дъното и загледа как Джени се справи с последните два-три метра. От една страна се надяваше да я види все още на върха на скалата, ала от друга знаеше, че ще я завари в подножието. Тя не беше изнежено цветенце, колкото и да му се искаше да я впише в тази категория. Беше твърде буйна.

Той инстинктивно ѝ подаде ръка да ѝ помогне. Джени уж случайно допря тялото си до неговото. Вдигна дръзко глава, като че ли го приканваше да се осмели да я докосне пак. Ароматът ѝ насити сетивата му. Преди от нея дъхаше на дъжд. Сега мирисът бе също тъй нежен, но безкрайно по-съблазнителен. Посред бял ден тя ухаеше на нощ и на всички тайнствени, прошепнати обещания, които разцъфваха със залеза на слънцето.

Ядосан, че се бе хванал на такъв прозрачен номер Грант я пусна. Без да продума, тръгна по тесния, каменист плаж, където крясъците на чайките пронизваха ехтенето на морето. Джени го последва, доволна от първоначалния си успех.

Вече си ми в ръцете, Грант Кембъл, мислеше си тя. А аз още само загревам.

— Така ли си прекарваш времето, когато не се криеш в кулата си?

— Така ли си прекарваш времето, когато не обикаляш заведенията на Бърбън Стрийт?

Джени отметна коса назад и пак го хвана под ръка.

— Вчера достатъчно говорихме за мен. Разкажи ми за Грант Кембъл. Да не си някой смахнат учен, който провежда ужасни свръхсекретни експерименти по поръчка на правителството?

Той я погледна и се усмихна загадъчно.

— В момента колекционирам пощенски марки.

Отговорът му я обърка достатъчно, за да забрави временно играта си.

— Защо имам чувството, че има известна доза истина в думите ти?

Грант повдигна рамене и продължи пътя си, като се чудеше защо не я отпъди. На това място винаги идваше сам. Освен когато спеше, само разходките по безлюдния плаж му позволяваха да освободи и пречисти ума си. Тук, където вълните връхлитаха върху скалистия бряг, бе неговото убежище от собствените му мисли и от напрежението, на което сам се подлагаше. Когато идваше тук, не вземаше никого, дори и рожбите на изкуството си. Сега искаше да чувства досада от натрапването, обаче вместо това изпитваше нещо много близо до удовлетворение.

— Скривалище. — Отрони се от устните на Джени.

Той се сепна.

— Какво?

— Това място. — Тя направи широк жест с ръка. — Това е скривалище. — Наведе се и вдигна мидена черупка, изсушена като кост на слънцето. — Баба ми има красива стара къща от колониалната епоха, пълна с антики и копринени възглавници. На тавана има една тъмна, прашина стаичка, със счупен люлеещ се стол и кашон с абсолютно ненужни неща. Можех да седя там с часове. — Джени се усмихна. — Обичам тайните места.

В съзнанието му изникна ясен спомен за малкия килер в дома на родителите му в Джорджтаун. Толкова пъти се бе затварял там с блокче за рисуване и куп списания с комикси.

— Тайни са само когато никой не знае за тях.

Тя се засмя и мушна тънката си длан в ръката му.

— Не, едно място може да бъде тайно и ако двама знаят за него. Понякога това прави скривалището още по-хубаво. — Джени спря, пленена от устремения полет на чайка над водата. — Какви са онези острови там?

Обезпокоен, защото ръката ѝ пасваше идеално с неговата, Грант се намръщи.

— Най-вече скални образувания. Пусти са.

— О! — рече тя унило. — Никакви избелели кости и старинни испански монети?

Този път и той не успя да потисне усмивката си.

— Има стара легенда за един череп, който стене, когато се задава буря — проточи Грант зловещо с местен акцент.

— Чий? — запита тя оживено, готова да чуе всяка негова приумица.

— На един моряк — импровизира той, — който пожелал жената на капитана си. Тя имала очи на морска сирена и къдрици като нощта. — Против волята си Грант хвана кичур от развяващата се коса на Джени. — Тя го покварила, обещала да му даде онова, за което бленувал, при условие, че той открадне златото и най-голямата лодка на кораба. Морякът го сторил, тъй като тази жена можела с поглед да накара мъж да извърши убийство, и тя избягала с него — косите на Джени се увиха около пръстите му, сякаш бяха живи. — Два дни и две нощи той гребал неуморно, защото знаел, че щом стигнат брега, ще я притежава. Ала когато видели суша, жената извадила сабя и му отсякла главата. Сега черепът му лежи между скалите и стене от безсилно желание.

— А жената? — попита Джени.

— Инвестирала златото, удвоила печалбата и станала най-влиятелната личност в обществото.

Тя се засмя.

— Поуката очевидно е: „Никога не вярвай на обещанията на една жена“.

— Особено на красива жена.

— Някога губил ли си главата си, Грант?

— Не — засмя се той.

— Жалко — въздъхна Джени. — Сигурно имаш навика да се съпротивляваш на изкушенията.

— Не се налага да се съпротивлявам, стига да си отварям добре очите.

— Това не е никак романтично — забеляза тя.

— Намирам други приложения на ума си.

Джени го погледна въпросително.

— Като филателията ли?

— Например.

Известно време вървяха мълчаливо близо до водата. От другата страна на плажната ивица се издигаше стена от скали. Навътре в морето бяха разпръснати рибарски лодчици — единствено

свидетелство за присъствието на човек, което само засилваше усещането за простор и пустота.

— Откъде си дошъл? — обади се тя ненадейно.

— Оттам, откъдето и ти.

Джени замълча за миг, но после разбра и се усмихна.

— Нямам предвид в биологичен, а в географски смисъл.

Грант вдигна рамене, опитвайки се да скрие задоволството си, че се бе досетила толкова бързо.

— Южно оттук.

— Доста широко понятие... Имаш ли семейство?

Той забави ход.

— Защо?

Тя поклати глава отчаяно.

— Това се нарича приятелски разговор. Ново явление, все повече се популяризира напоследък.

— Аз съм неконформист.

— Ами! Сериозно?

— Този номер с огромните очи и наивното изражение го правиш много добре, Дженвиер.

— Благодаря. — Тя се втренчи в мидената черупка. — Добре, ще започнем тогава с моето семейство. — Джени претърси родословното си дърво за някоя по-странна птица. — Имам един далечен братовчед. За мен той е най-чаровния персонаж в рода ни, макар че човек никога не би го взел за Грандо.

— А за какъв би го взел?

— За черната овца на семейството. Същински бунтар, пет пари не дава за мнението на другите. Когато бях малка, възрастните си шушукаха какви ли не скандални истории и него. Запознахме се много по-късно. И се сдушихме за минути. Вече две години поддържаме връзка. Живее лудо, гледа на живота като на хазартна игра, и при това печели, което не понася добре на закостенелите членове на рода. А наскоро хвърли всички в недоумение като се ожени.

— За някоя екзотична танцьорка.

— Не. — Тя се засмя, довольна, че Грант проявяваше интерес. — За една напълно порядъчна жена, интелигентна, богата, от добро семейство. Черната овца, нехранимайкото, излежал присъда в затвора и натрупал цяло състояние от комар, надмина всички роднини.

Джени се замисли и за команча Блейд. Братовчедът Джъстин наистина ловко ги беше изиграл. И дори не си правеше труда да си навири нос.

— Какъв хубав край — отбеляза Грант сухо.

Тя извърна лице към него.

— Не знаеш ли, че колкото по-малко казваш, толкова по-любопитни стават хората? По-добре измисли нещо, отколкото да мълчиш.

— Аз съм най-малкото от дванайсетте деца на семейство южноафрикански мисионери. — Той звучеше тъй убедително, че тя едва не повярва. — На шест години се загубих в джунглата и глутница лъвове ме осинови. Още си падам по месо от зебра. Когато станах на осемнайсет, ме хванаха ловци и ме продадоха на един цирк. Станах звезда, пет години бях гвоздеа на програмата.

— „Момчето лъв“ — вметна Джени.

— Именно. Една нощ се развихри буря и шатрата се запали. В суматохата успях да избягам. Заскитах из пущинака. Прехранвах се с бурени и корени, от време на време задигах по някоя кокошка. Накрая един отшелник ме приюти от благодарност, че го спасих от лапите на мечка гризли.

— С голи ръце — додаде тя.

— Кой разказва историята, ти или аз? — смъмри я Грант. — Той ме научи да чета и пиша. На смъртния си одър ми разкри къде е заровил всичките си спестявания, четвърт милион долара в злато. След като му устройх викингска погребална церемония, понеже той така беше пожелал, трябваше да реша дали да стана борсов агент, или да се върна в шубраците.

— Накрая се отказа от Уол Стрийт, дойде тук и почна да колекционираш марки.

— В общи линии, това е всичко.

— Е... — обади се Джени след кратка пауза. — С такава скучна история разбирам защо си избрал да я премълчаваш.

— Ти настоя.

— Можеше поне да съчиниш някоя по-интересна измислица.

— Нямам въображение.

Тя се засмя и склони глава на рамото му.

— Да, виждам, че имаш ограничен ум.

Близостта ѝ и сребристият ѝ смях го наелектризираха. Трябваше да се отърси от нея, в буквален и в преносен смисъл. Не му беше мястото тук, на плажа, с тази жена.

— Имам работа — подзе рязко. — Хайде, можем да се покатерим оттук.

Промяната в гласа му ѝ напомни, че бе дошла с мисия, а тя не беше да го хареса.

Качването се оказа по-лесно от спускането, защото този път Грант я поведе по полегат склон, наместо отвесна скала. Макар че той разхлаби пръсти, Джени продължи да го държи здраво. От дяволитата ѝ усмивка му примала. Тя предвидливо пхна мидата в задния си джоб и когато наближиха върха, му подаде и другата си ръка. Примижала от слънцето и с разливаща се по гърба коса, Джени го погледна в очакване да ѝ помогне за последните няколко педи. Грант изруга тихо, хвана я и я изтегли нагоре.

Тя прилепи тялото си до неговото, без да освободи ръцете му. Дишането му, останало равномерно, докато се катереше, внезапно се ускори. По лицето ѝ се разля усмивка.

— При марките ли се връщаш? — измърка Джени и докосна устни до брадичката му. — Приятно прекарване. — Тя пусна ръцете му и се обърна. Не направи и три крачки, когато той я грабна за лакътя. Сърцето ѝ се разтуптя, ала Джени само го погледна през рамо небрежно. — Искаш ли нещо? — попита невинно.

По лицето му прочете усилието да запази самообладание. В очите му засвети неочаквана страст, от които дъхът ѝ замря. Обаче нямаше да се предаде сега. Щеше да доведе играта докрай. Когато Грант я дръпна към себе си, тя си каза, че изпитва не уплаха или възбуда, а самодоволство.

— Май да — засмя се Джени и прокара ръце по гърба му.

Устните му се впиха жадно в нейните. Зави ѝ се свят. Всички помисли за отмъщение изчезнаха безследно. Беше като първата целувка, пълна със страст и с усещане за нещо свършено, ураган от копнежи и желания.

Да се отвори за него бе тъй естествено, че тя го стори без задръжки и с всеотдайност, която го накара да изстене.

Езикът му се плъзна по устните ѝ и срещна нейния, ръцете му обхванаха бедрата ѝ и я притеглиха по-близо. Силни ръце. — Джени

знаеше, че щяха да бъдат силни. Изтръпна, като си представи тези ръце върху голата ѝ плът. Притисна се силно към него, предлагайки и изисквайки, а той едва смогваше да дава и да взима достатъчно бързо, за да ги задоволи. Устните му като че ли опустошаваха нейните, но тя не отстъпваше и възпламени и двама им.

Едва когато премалая съвсем, Джени се сети за опасността. Не беше дошла за това... Нали? Не бе дошла да изпита това разтърсващо удоволствие, тази неотложна нужда да дава повече откогато ѝ да било. В гърдите ѝ се надигна паника и тя впрегна всички сили, за да я овладее. Трябваше да го спре. Останеше ли в обятията му, щеше да се разтопи и да се загуби.

Изнемоюща, Джени се откъсна от него и се опита да прикрие желанието и страха си.

— Много хубаво — пророни, като се молеше Грант да не забележи колко запъхтяна беше. — Макар че стилът ти е малко груб за моя вкус.

Той дишаше на пресекулки. Не искаше да проговори. За втори път тя го бе изпразнила и след това го бе запълнила изцяло със себе си. Диво желание го измъчваше, докато я гледаше в очите и чакаше да му мине. Не му мина.

Каза си, че е по-силен от нея. Сграбчи я за блузката и усети влудения тътен на сърцето ѝ под кокалчетата на пръстите си. Веднага я пусна, сякаш се бе опарил. Никой не можеше да го изкара така извън себе си. Никой.

— Вървиш по много тънък лед, Дженвиев — рече тихо.

Тя вирна брадичка.

— Стъпвам леко.

Усмихна се за довиждане и се упъти към картината си. Нищо че ръцете ѝ потреперваха и главата и бучеше, докато си събираше четките. Беше спечелила първия рунд. Въздъхна облекчено, щом чу вратата на фара да се затръшва.

Първия рунд, повтори мислено, не искаше да си признае, че с удоволствие очакваше следващия.

ПЕТА ГЛАВА

Грант отбягва Джени цели три дни. Тя идваше да рисува всеки ден, но не го видя нито веднъж. Фарът мълчеше, а прозорците му блестяха безизразно на слънцето.

Една сутрин Джени видя, че лодката му не беше до кея. Така и не се появи, докато здрачът не я накара да прекъсне работа. Искаше ѝ се да слезе до усамотения плаж, ала ѝ се струваше дори по-нагло, отколкото да нахълта в дома му неканена.

Рисуваше спокойна, че щом не го среща, скоро ще го забрави, обаче самата картина ѝ напомняше за него. Не можеше да гледа фара, на живо или върху платното, без да вижда Грант. Мястото беше негово. Това бе тъй ясно, сякаш той бе изсечен от скалите там или изхвърлен от морето. Тя усещаше присъствието му с всяко движение на четката, докато се опитваше да отрази настроението на природата.

И не само на природата. Макар че фигурата му нямаше да присъства на платното, картината щеше да е пропита от духа му. Джени знаеше, че частица от душата ѝ неизменно бе втъкана в творбите ѝ. В тази щеше да отрази и част от душата на Грант. Нямаше избор.

Това я вълнуваше и въодушевяваше. Знаеше, че трябва да нарисува картината великолепно и че когато я завърши ще му я даде. Тя не можеше да принадлежи на друг.

Нямаше да е символ на нежност или приятелски жест, казваше си Джени. Просто трябваше да го направи и това е. Никога не би могла с чиста съвест да я продаде. Запазеше ли я за себе, той щеше вечно да витае из спомените ѝ. Затова преди да напусне Уинди Пойнт, щеше да му я подари. Може би така тя щеше да го преследва и мислите му.

Джени работеше с някакво чувство на неотложност, искаше скоро да довърши картината и с неохота забавяше четката, за да не пропусне някой важен детайл. Разбираше, че не бива да бърза, за да може съзнанието ѝ да поеме всичко около нея и тя да го предаде върху

платното. С нежелание преустановяваше работа, щом светлината се променеше късно следобед.

Привечер скицираше заливчето зад вилата. Реши да го изобрази и с водни бои. След това едва си намираше място, докато чакаше утрото, за да се отправи пак към фара.

Един ден отиде в селото. Време беше да помисли какво и как ще рисува там. Пък и имаше нужда да види хора, за да избие мисълта за Грант от главата си.

Следобед Уинди Пойнт бе сънлив и тих. Горещият въздух трептеше над него. В морето бяха наизлезли лодки. На една веранда седеше жена и нижеше на конец последния фасул за годината, а малко детенце скубеше детелините в двора.

Джени спря колата в края на улицата и тръгна пеш. Би могла да скицира гъските, градините. Щеше да им вдъхне живот. Това бе свят, по-друг от онзи при стария фар, по-друг и от тихия залив зад къщата ѝ. Въпреки това трите места бяха свързани. Морето докосваше всяко от тях по различен начин.

Тя се разхождаше доволна, че бе дошла, макар гласовете край нея да бяха на непознати. Щеше да запомни това селце по-ясно от останалите места, които бе посетила в Ню Ингленд. Но повече от всичко в него я бяха впечатлили неспокойните води до фара и мъжът, който живееше там.

Кога щеше да го срещне пак? Джени си призна, че копнееше да го види. Липсваха ѝ начумереното му лице и резките думи, беглите усмивки и свежия хумор, светлинките в очите му. И макар да ѝ бе най-трудно да си го признае, липсваше ѝ необузданата страст, която гореше в него.

Опряла гръб на стената на стара сграда, тя се запита дали друг мъж би могъл да я докосва като него. Не можеше да си го представи. Никога не бе чакала храбър рицар от приказките. Такива само създаваха главоболия и освен това искаха жената да бъде крехко, беззащитно цвете. Джени никак не беше беззащитна, а кавалерството, според нея, затрудняваше пълноценната връзка. Грант Кембъл никога нямаше да бъде кавалер, а слаба жена би била отблъскваща за него.

Тя си спомни първата им среща с усмивка. Той не бе допуснал да го изкара от релси една непозната госпожица в беда, както и Джени не

се остави да я сплаши един негостоприемен домакин. Явно и при двамата това се дължеше на нуждата от независимост.

Грант не желаше претенциозна дама. Въпреки че и тя не искаше галантен рицар, все пак не търсеше грубиян, а Грант като че ли беше доста близо до това определение. Джени харесваше мъжете, обаче нямаше нужда някой да усложнява живота ѝ сега. Особено някой канибал. Те бяха тъй непредсказуеми. Всеки момент можеха да те излапат жива!

Тя поклати глава и с почуда установи, че не само мислеше за Грант, но и го рисуваше. Вдигна скицника и разгледа портрета. Сполучлив беше. Очите бяха присвити и тъмни, проникателни. Веждите се спускаха ниско и образуваха гневна отвесна линия в средата на челото. Скулите, носът и буйната коса бяха възпроизведени точно. Устните...

Сладката тръпка не беше неочаквана. Джени бе нарисувала устните му така, както ги бе видяла, преди да нападнат нейните — чувствени и безмилостни. Усещаше вкуса им дори сега, когато се намираще в селото, сред мириса на риба и попрецъфтели цветя.

Сети се, че бе дошла да рисува сгради. Сложи молива зад ухото си и пресече пътя, за да отиде до пощата. Хилавото момче, което си спомняше от първото посещение в селцето, пак изцъкли очи, когато тя влезе. Усмихна му се и видя как адамовата му ябълка подскочи в гърлото.

— Уил! — Госпожа Лорънс изсипа купчина писма върху тезгяха. — Побързай и занеси пощата на господин Феърфийлд, преди да те е уволнил.

— Да, госпожо. — Той загреба писмата, вторачен в Джени. Изгърва всички до едно на пода и когато тя се наведе да му помогне, взе да заеква безпомощно.

— Уил Търнър — нареди госпожа Лорънс с нетърпелив учителски тон. — Събери писмата и заминавай.

— Забрави едно, Уил — промълви Джени мило и му подаде плика.

С пламнали уши и поглед, прикован към нея, Уил се запрепъва към вратата. Щом излезе, госпожа Лорънс се усмихна.

— Дано не се плъосне на улицата.

— Поласкана съм. Досега не бях имала такова въздействие върху някого.

— Не им е лесно, като забележат, че жените са устроени малко по-различно от мъжете.

Джени се засмя и се облакът на тезгяха.

— Искях да ви благодаря още веднъж, че наминахте онзи ден. Работя при фара и не бях идвала насам.

Госпожа Лорънс погледна блокчето.

— И тук ли ще рисувате?

— Да. — Джени го запрелиства. — Това селце ме плени, тук има едно усещане за вечност и целесъобразност.

Вдовицата разгледа скиците. Джени задъвка долната си устна в очакване на присъдата.

— Мдаа — проточи жената. — Бива си ви. — Тя обърна страница и попадна на портрета на Грант. — Изглежда малко свирепичък — отбеляза госпожа Лорънс и съвсем леко се подсмихна.

— Такъв си е — отвърна Джени.

— Е, има и жени, които обичат мъжете с щипка пиперец. — Вдовицата се засмя и този път очите ѝ бяха топли, не лукави. Тя погледна над рамото на Джени и затвори страницата. — Здравейте, господин Кембъл.

За секунда Джени се облеци като момчето с писмата. Щом се съвзе, сложи ръка върху затворения скицник.

— Добър ден, госпожо Лорънс. — Когато той застана на гишето до нея, Джени долови аромата на морето. — Здравей, Дженвиев. — Грант я изглежда загадъчно.

Беше се чудил колко дълго би могъл да издържи, без да я види отблизо. През последните три дни твърде често бе заставал до прозореца в ателието си да я наблюдава как рисува. Искаше да отиде при нея и го спираше единствено увереността, че докосне ли я още веднъж, ще поеме по път, от който връщане нямаше. А не знаеше къде щеше да го отведе.

Джени си спомни пелтечещото хлапе и тутакси изпъна гръб.

— Здравей, Грант. — Тя се усмихна, като се стараеше да спести топлотата и да я замени с подигравка. — Мислех, че си потънал в зимен сън. Малко преждевременно.

— Бях зает — отвърна той непринудено. — Не знаех, че още си в Уинди Пойнт. — Видимо остана доволен от мигновеното раздражение в очите ѝ.

— Още доста време ще съм тук.

Вдовицата сложи пред него дебела пачка писма върху тезгяха, последвана от куп вестници. Джени забеляза, че едното от писмата бе от Чикаго и носеше емблемата на „Вашингтон Пост“.

— Благодаря — рече Грант и събра всичко.

Джени го проследи с озадачен поглед, докато излизаше. Писмата бяха най-малко десетина, плюс още толкова вестници. Писма от Чикаго, столичен вестник за човек, живеещ на ръба на запустял скалист бряг край селце, в което дори нямаше светофар. Какво, по дяволите...

— Приятен младеж — прекъсна мислите ѝ вдовицата.

Джени смотолеви нещо и се насочи към изхода.

— Довиждане, госпожо Лорънс.

Госпожа Лорънс потропа с пръст по гишето и реши, че не бе имало толкова електричество във въздуха от последната буря. Може би се задаваше нова.

Джени закрачи бавно по тротоара. Не бе нейна работа защо някакъв саможивеец получаваше толкова писма. Може би пък идваше в селцето да си прибере пощата веднъж месечно... Обаче вестникът беше с вчерашна дата. Тя се опита да потисне любопитството си. Важното беше, че бе направила едно-две добри попадения, макар този път той да бе спечелил рунда.

Джени постоя на ъгъла и нахвърли още една скица. Сети се, че трябваше да напазарува.

Ала бе развълнувана. Спокойствието, което бе почувствала след един час в селото, се бе изпарило в момента, в който Грант се бе появил в пощата. Тя искаше да си го върне, преди да отиде във вилата, за да прекара нощта сама.

Безцелно заскита по главната улица, като от време на време се застояваше пред някоя витрина. Наближи покрайнините на селцето и си спомни старата църква. Реши да порисува в двора ѝ, докато се умори достатъчно, за да се прибере вкъщи.

Камион издрънча край нея — може би третото превозно средство от един час насам. Джени пресече улицата, прекоси и гробището,

вслушвайки се в тишината. Високите треви се огъваха от повей. Ято викащи чайки прелетя над главата ѝ.

Боята на оградата се лющеше. Грамофончета надничаха измежду прътите. Църквата беше малка, бяла, само с един красив стъклопис високо под покрива. Останалите прозорци бяха от обикновено стъкло. Масивната врата беше поодраскана. Джени откри неголям участък прясно окосена трева и седна. Наслади се на свежия мирис.

Чудеше се как бе възможно в това едва различимо петънце на картата да има толкова много неща за рисуване. Дори шест месеца, вместо шест седмици, не биха ѝ стигнали.

Безпокойството я напусна, щом започна да скицира. Може би нямаше да успее да предаде всичко в акварел или маслени бои, но щеше да има графиките. По-късно чрез тях щеше да се завръща в Уинди Пойнт.

Тъкмо се канеше да започне нова рисунка, когато нечия сянка падна върху листа. Пулсът ѝ съвсем мъничко се ускори. Почувства лека топлина. Знаеше кой стои зад нея. Засенчила очите си с ръка, тя вдигна глава към Грант.

— Гледай ти — каза. — Два пъти в един и същи ден.

— Малко селце. — Той кимна към скицника ѝ. — Приключи ли с фара?

— Не, обаче по това време на деня светлината там не е добра.

Какво му ставаше? Трябваше да изпита досада, а не облекчение. Грант се разположи на тревата до нея.

— Та значи сега ще увековечаваш Уинди Пойнт.

— По моя скромн начин — продума Джени сухо и се върна към рисунката си. Нима се радваше, че той бе дошъл? Беше ли го предугадила?

— Още ли си играеш с марки?

— Не, заех се с класическа музика. — Грант се усмихна, когато тя извърна глава към него. — Ти, предполагам, си била откърмена с нея. Малко Брамс преди лягане...

— Предпочитам Шопен. — Джени потупа брадичката си с върха на молива. — Какво направи с пощата си?

— Натоварих я.

— Не видях камиона ти.

— Дойдох с лодката. — Той дръпна от ръцете ѝ скицника и го отвори на първата страница.

— За човек, който така настървено варди частната си собственост — подзе тя разпалено, — нямаш много уважение към вещите на другите.

— Права си... — Грант невъзмутимо отмести ръката ѝ, когато тя се опита да си върне скицника. Бавно го запрелиства и спря, когато стигна до портрета си. Разгледа го внимателно, след което изненада Джени с усмивка. — Не е зле.

— Направо се разтапям от хвалбата ти.

Той я огледа внимателно.

— Следва да отвърна на жеста — рече бавно.

Грабвайки молива от ръката ѝ, Грант отгърна блокчето на празна страница. За нейно най-голямо учудване започна да рисува с лекотата и увереността на опитен художник. Тя се вторачи в него с отворена уста, докато той си свирукаше и майстореше заврънкулки и вълнисти линии върху листа. Присви очи и на места зацрихова рисунъка, след което хвърли скицника в скута ѝ. Джени бавно откъсна очи от него и сведе поглед.

Без съмнение, беше тя. Изкусен, безмилостен шарж. Очите ѝ бяха извити нагоре в крайчетата, прекомерно, почти хищнически. Скулите ѝ представляваха коси, аристократично строги чертици, а брадичката — надменно връхче. Разтворените устни и приповдигнатата глава ѝ придаваха вид на недоволна кралска особа. Джени разгледа карикатурата и избухна в смях.

— Негодник! — викна тя и наново прихна. — Изглеждам така, все едно заповядвам да обезглавят придворен слуга!

Той можеше да се спаси, ако се бе засегнала, ядосала. Тогава щеше да я отпише като надута, суетна въртиопашка без чувство за хумор. Ала когато звънливият ѝ смях затрептя във въздуха, Грант полетя в пропастта.

— Джени — прошепна той и протегна ръка към лицето ѝ.

Смехът ѝ утихна. Тя не знаеше какво би отговорила, дори сърцето ѝ да не бе заседнало в гърлото. Изведнъж въздухът ѝ се стори гъст и напълно застинал. Единственото движение беше това на пръстите, които нежно прибираха назад косите от челото ѝ, а

единственият звук — учестеното ѝ дишане. Когато Грант сведе лице към нейното, Джени не се дръпна.

Той се поколеба, макар и за миг, преди да докосне устните ѝ. Деликатно, питащо, целувката му възбуди милиони нервни окончания и у двамата. Пръстите му потръпнаха леко върху шията ѝ. Навярно и той като нея бе усетил внезапния мощен тласък, последван от опияняващо отмаляване.

Възможно ли бе двама души да се носят така над земята? Времето беше спряло. Откъде би могла да знае, че устните на един мъж бяха способни да предизвикат толкова различни усещания? Вероятно никога не бе целувана истински, преди да срещне Грант.

Можеше да вкуси топлия му дъх. Чувстваше меките, но настойчиви и умели устни. Вдъхна свежия му мирис на вятър и море. Видя лицето му, смътно и близо, щом повдигна мигли. И когато той простена името ѝ, тя го чу.

В отговор Джени се разтопи бавно, блажено в прегръдките му. Ненадейно я прониза остра болка. Как можеше да я боли, когато тялото ѝ бе така приятно отпуснато? Една незамъглена частица от ума ѝ ѝ напомни, че да обичаш, значи да страдаш.

Тя опита да пропъди болката и предупреждащата мисъл, притискайки устни към неговите. Не, не се влюбваше — не в него, не сега. Не искаше това... А какво всъщност искаше? Него. Отговорът бе тъй прост и ясен, че я стресна.

— Грант, недей... — Джени понечи да се отдръпне, ала ръката му се плъзна от брадичката към тила ѝ и я придърпа.

— Какво недей? — Гласът му беше тих и дрезгав.

— Не исках да... Не бива да... Аз не... О! — Тя затвори очи, засрамена, че я бяха докарали до нечленоразделно пелтечене.

— Моля? — Леката ирония в гласа му я накара да скочи на крака. Каза си, че не е замаяна. Просто беше седяла доста време и стана рязко.

— Виж, мястото едва ли е подходящо за това.

— За какво? — Грант също се изправи, но спокойно, като бавно раздвижи мускули. — Ние само се целувахме. Това е съвсем нормално. По-популярно е и от приятелския разговор. Вече ми стана навик да те целувам. — Той хвана кичур от косата ѝ и я пусна да се изниже през пръстите му. — А аз не се отучвам лесно от навиците си.

— Смятам, че в този случай... — Джени замлъкна за миг, за да изравни дишането си. — Трябва да направиш изключение.

Грант я погледна втренчено, сякаш се опитваше да вникне в някаква загадка.

— Странно създание си, Дженвиер. В един момент — изкусна прелъстителка, в следващия — свенлива девица. Знаеш как да завъртиш главата на един мъж.

Гордостта ѝ тутакси се надигна да я защити.

— Някои мъже се прехласват по-лесно от други.

— Така е. — Той не бе сигурен точно каква емоция го обземаше, обаче не се чувстваше удобно. — Да пукна, ако не си отдъхна, когато си тръгнеш оттук.

Джени слушаше отдалечаващите се стъпки. Наведе се да вземе скицника си, който по някаква злощастна случайност се бе отворил именно на портрета на Грант. Тя се навъси насреща му.

— И аз ще се радвам да те видя за последно. — Затвори блокчето, старателно изтупа джинсите си и се отправи към изхода на двора с мълчаливо достойнство.

По дяволите достойнството!

— Грант! — Джени се втурна надолу по стъпалата и затича след него. — Грант, почакай!

Демонстрирайки всички признаци на нетърпение, той спря и се извърна.

— Какво?

Тя се закова пред него задъхана и опита да си спомни какво бе искала да каже. Не, не би се радвала да го види за последно. И ако още не разбираше защо, имаше право на малко време, за да узнае.

— Мир — реши Джени и протегна ръка. Грант само я погледна. Тя леко се намръщи и преглътна още едно късче гордост. — Моля те.

Обезоръжен от последните две думи, той взе ръката ѝ.

— Добре. — Когато Джени понечи да я дръпне, Грант я стисна по-здраво. — Защо?

— Не зная — отвърна тя нетърпеливо. — Просто един луд импулс да проверя дали мога да се разбирам с грубиян. — Той повдигна въпросително вежда и Джени въздъхна. — Добре, де, изтървах се. Взимам си думите назад. Няма повече.

Грант бавно засука златната ѝ верижка с пръсти.

— Е, и? Сега какво?

Наистина, сега какво? Тя замисли трескаво, докато връхчетата на пръстите му пареха на шията ѝ. Нямахше да му се поддаде, обаче нямахше и да припне като подплашен заек.

— Дълга ти една вечеря — сети се Джени. — Ще ти се отплатя и така ще сме наравно.

— Как?

— Ще ти приготвя вечеря.

— Веднъж вече ми пригответи закуска.

— Ала храната беше твоя — възрази тя. Обмисляйки менюто, отправи поглед към селото. — Трябва да купя някои неща.

Той премисли набързо.

— Във фара ли ще ги донесеш?

О, не, не би могла да разчита на разума си там, до бурното море.

— Във вилата. Отзад има тухлено огнище, ако обичаш скара.

Какви ли мисли ѝ щъкат в главата, питаше се Грант, като гледаше искриците в очите ѝ. Знаеше, че не би устоял на изкушението да научи.

— Случва се да хапна по някоя и друга мръвка.

— Чудесно — кимна решително Джени и го хвана за ръка. — Да вървим да напазаруваме.

— Поспри малко — започна той, докато тя го теглеше по тротоара.

— Не започвай да мрънкаш. Откъде да купя пържолите?

— На залива — отговори Грант и я дръпна към себе си.

— О! — въздъхна Джени объркано. Той се усмихна на изражението ѝ и обгърна раменете ѝ с ръка.

— От време на време в Лиймънс Маркет получават по някое хубаво парче месо.

— Откъде? — попита тя подозрително.

Грант бутна вратата на магазина.

— Това си остава мистерия.

Джени не бе сигурна, че го намира за забавно, докато не видя пържола — само една, обаче достатъчно голяма за двама — докарана от близка ферма и подсигурена с печат върху найлоновата опаковка. Купи също пресни зеленчуци за салата и доволна изведе Грант навън.

— Добре, сега откъде да взема бутилка вино?

— При Феърфийлд. Само там ще намериш алкохол. Ако не си много взискателна спрямо марката.

Докато пресичаха улицата, край тях мина момче с колело. Хвърли поглед на Грант, заби брада на гърдите си и завъртя по-бързо педалите.

— Един от твоите почитатели? — обади се Джени.

— Изгоних го заедно с три негови приятелчета от скалите преди няколко седмици.

— Голям герой си.

Грант само се усмихна, спомняйки си как първоначалният му гняв се бе заменил със страх, че децата ще паднат от скалите и ще се разбият.

— Да, наистина — съгласи се той, като се сети със задоволство за славното конско, което им бе прочел.

— Ти май в действителност би сритал ранено куче на пътя, вместо да му помогнеш.

— Само на моя земя.

Тя поклати глава и отвори вратата на магазина на Феърфийлд. Уил Търнър моментално изпусна огромната тенджера, която се гласеше да прибере на полицата. Червен до връхчетата на ушите си, той я остави да си лежи на пода.

— С нещо да ви услужа? — Гласът му премина във фалцет на последната дума.

— Трябва ми чувал дървени въглища — започна Джени, като прекоси помещението, — и бутилка вино.

— Въглищата са в дъното — отвърна Уил сподавено и отстъпи назад, щом тя се приближи до него. Закачи пирамида от консервни кутии с лакът и тя се сгромоляса. — От колко... От колко килограма?

Раздвоена между смях и състрадание, Джени преглътна.

— Два ще свършат работа.

— Ей сега. — Уил изчезна и тя чу сърдития глас на Феърфийл, който питаше момчето какво му става. Напуши я смях и затисна устата си с ръка.

Мислейки за въздействието на Вероника върху Макинтош, Грант бе залян от вълна на съчувствие.

— Клетото хлапе ще се пилее в мечти цял месец. Трябваше ли да му се усмихваш?

— За бога, Грант. Та той едва ли има петнайсет години.

— Достатъчно, за да го втресе — отбеляза той.

— Хормони — промърмори Джени, докато разглеждаше скромния избор от вина на Феърфийлд. — Трябва им само малко време, за да се усмирят.

Погледът на Грант се задържа върху нея, когато тя се наведе.

— Някакви си трийсет-четирийсет години — уточни той.

Джени откри бутилка домашно бургундско вино и я измъкна от долната полица.

— Изглежда все пак ще пируваме — обяви тя победоносно.

Уил се появи с чувалчето въглища и през целия път до тезгяха се спъна само три пъти.

— Донесох ви и спирт, за всеки случай... — Езикът му се завърза на възел.

— Благодаря... — Джени остави бутилката върху тезгяха и посегна за портмонето си.

— Трябва да сте поне на двайсет и една, за да купите виното — каза той. Усмивката ѝ се разшири и той се изчерви още повече. — Вие сигурно ги имате, а?

Джени не успя да се въздържи и махна по посока на Грант.

— Той ги има.

Уил я наблюдаваше в захлас, докато накрая тя учтиво го подсети за сметката. Той дойде на себе си, колкото да натрака цифрите на малката сметачна машина, и отново я зяпна.

— Всичко пет долара и седем цента. — Уил въздъхна измъчено. — С данъка.

Джени потисна желанието да го помилва по бузата и отброи сумата във влажната му ръка.

— Благодаря ти, Уил.

Той стисна монетите в шепата си.

— Няма защо, госпожице.

За първи път Уил отлепи очи от нея и погледна Грант с такова страхопочитание и завист, че той не знаеше дали да се възгордее, или да се извини. С нетипичен за него жест протегна ръка и приятелски стисна рамото на момчето.

— Кара те на колене да ѝ лазиш, а? — пошушна тихичко, щом Джени стигна изхода.

Уил въздъхна.

— И още как... — Преди Грант да се обърне, той го дръпна за ръкава. — Ще вечеряте заедно, с вино и така нататък, а?

Грант повдигна вежда, но се сдържа. И така нататък, напоси си той, означаваше различни неща за различни хора. Специално в неговото съзнание изникнаха доста интересни образи.

— Засега работата не е ясна — смотолеви Грант една от любимите реплики на Макинтош, след това се сепна и се усмихна. — Да, ще вечеряме. — А после ще видим, допълни той наум и последва Джени на улицата.

— Какво беше това? — настоя да узнае тя.

— Мъжки приказки.

— О, моите извинения.

Тонът ѝ бе толкова надменен и пренебрежителен, че Грант се разсмя, грабна я в прегръдките си и я целуна, на показ на цял Уинди Пойнт. С ръце, здраво обвити около нея, той чу приглушен трясък от вътрешността на магазина.

— Горкият Уил — прошепна. — Напълно го разбирам. — Очите му светнаха дяволито. — По-добре да побързам и да се качвам в лодката, ако ще вечеряме и така нататък.

Объркана от необичайното за него веселие, Джени го изгледа подозрително.

— Добре — рече след кратко мълчание. — Ще те чакам вкъщи.

ШЕСТА ГЛАВА

Глупаво бе да се чувства като ученичка преди среща. Това си рече Джени, отключвайки вратата. Същото си бе казала, докато излизаше от селото с колата и пак, когато зави към вилата.

Беше обикновено барбекю за двама, с една пържола и бутилка червено вино, което можеше и да не си струва парите. Човек трябваше дълго да се вира, за да открие романтика в торба дървени въглища, малко спирт и току-що откъснати градински зеленчуци. Не за пръв път се порица за свръхактивното си въображение.

Несъмнено то бе виновно за вълнението и в двора на църквата. Капка неочаквана нежност, лек полъх и тя едва ли не дочу сватбени камбани. Нелепо.

Джени сложи пакетите върху шкафа и съжали, че не бе купила свещи. Те биха могли да направят дори тази скромна кухня да изглежда романтично. А ако имаше радио, можеше да пусне музика...

Тя се сепна. Никога не бе проявявала вкус към общоприетите романтични клишета. Освен това нали не искаше да се впуска в любовни преживявания... Щеше да положи усилия да изгради приятелство между двама им с Грант, и толкоз. Покани го на вечеря, защото му беше задължена. Щеше да си побъбри с него, тъй като го намираше за интересен, въпреки недостатъците му. И щеше много, много да внимава да не се озове пак в обятията му. Здравият разум щеше да надделее над онази част от нея, която копнееше за продължение на случката при църквата. Грант Кембъл бе не само нахален, а и прекалено сложен. Не й трябваше да се хваща с някой засукан като самата нея.

Тя изнесе въглищата и спирта на двора, за да приготви скарата. Разкъса чувалчето със замах.

Времето беше чудно за разходка в морето. Сенките на късния следобед се издължаваха, жегата си отиваше. Светлината стана мека и успокояваща като балсам. Джени чу плиска на водата при кея и

шумоленето на насекоми в тревата край брега. Скоро долови бръмченето на мотор в далечината.

Нервите ѝ така се изопнаха, че за малко да изтърве торбата. Смъмри се набързо, след това се засмя и сипа купчина въглища в огнището. И това ми била изтънчената Дженвиев Грандо, помисли тя кисело, видна дама от артистичните среди и висшето общество на Ню Орлийнс, на път да изпусне два килограма дървени въглища върху краката си, защото някакъв си тип ѝ идваше на гости. Какво позорно падение.

Джени се усмихна, затвори пакета и го остави на тревата. И какво от това, запита се тя, и тръгна по пътеката към кея.

Грант нахлу в заливчето и плисна вода на всички посоки. Смеейки се, Джени се повдигна на пръсти и помахна с ръка. Едва тогава осъзна колко не бе ѝ се искало да прекара вечерта сама. По-точно, без него. Макар да бе сигурна, че щеше да я изправи на нокти преди залез-слънце, тя се радваше.

Той намали скоростта и подкара лодката към пристана. Щом изгаси мотора, отново настъпи спокойствие — чуваха се само къдравите вълнички и шепота на вятъра в тревата.

— Кога ще ме изведеш в морето? — попита Джени, щом Грант хвърли въжето.

Той скочи с лекота на кея, докато тя сръчно връзваше лодката.

— Не знаех, че имам подобни планове.

— Сега вече си уведомен. Смятах да си наема гребна лодка за заливчето, но далеч предпочитам да изляза в морето.

— Гребна лодка ли? — Грант се засмя, опитвайки се да си я представи как борави с веслата.

— Израснала съм край река — напомни му Джени. — Плаването е в кръвта ми.

— Сериозно? — Той хвана ръката ѝ и я обърна. Беше гладка и мека. И силна. — Тази ръчица няма вид, като че ли е вдигала много платна.

— Достатъчно. — Тя сплете пръсти в неговите. — В моя род винаги е имало морски вълци. Прапрадядо ми е бил дързък... предприемач.

— Пират. — Заинтригуван, Грант улови кичур от косата ѝ и го уви около пръста си. — Явно на него си се метнала повече, отколкото

на многобройните графове и херцози, обкичили родословното ти дърво.

— Че как иначе? Почти всеки би могъл да открие някой аристократ сред предците си. Виж, да си праправнучка на пират, при това на добър пират, е друга работа.

— Добър — тоест, добросърдечен?

— Тоест, преуспял — поправи го Джени с лукава усмивка. — Бил почти на шейсет, когато се оттеглил в Ню Орлийнс. Баба ми живее в къщата, която построил там.

— С пари, заграбени от злочести търговци — довърши той, усмихнат.

— В морето властва беззаконие — вдигна рамене тя. — Залагаш и опитваш късмета си. Може да спечелиш. — Сега и Джени се усмихна. — А може и да се простиш с главата си.

— Май е по-добре да ти намерим място без излаз на море. — Грант подръпна леко кичура коса и я привлече към себе си.

Тя опря длан на гърдите му, за да запази равновесие. Устните му бяха така съблазнителни, докато се приближаваха до нейните. Джени знаеше, че по-разумно би било да им се противопостави, ала се повдигна на пръсти и ги посрещна.

Устните му едва се притиснаха към нейните, сякаш той не беше сигурен в движенията си, сякаш не знаеше колко далеч да си позволи да отиде този път. Би могъл да я притегли в обятията си; само една нейна въздишка би го накарала да долепи тялото си до нейното. Ала те запазиха съвсем късото и съвсем осезаемо разстояние помежду им като преграда.

Разделиха се.

— Ще запалят огън — обади се тя.

— Забравих да те попитам — започна Грант, докато крачеха по кея. — Знаеш ли да печеш на скара.

— Драги господин Кембъл — проточи Джени гладко, — очевидно имате погрешни схващания за жените на Юга. Аз мога да готвя и на горещ камък.

— Както и да переш дрехи в бързей.

— Не по-зле от теб — отвърна тя. — Можеш да ме превъзхождаш като монтьор, обаче бих казала, че в останалите отношения сме равни.

— Госпожица „Гордостта на феминисткото движение“?

Джени присви очи.

— Нали сега няма да кажеш нещо снизходително и глупаво?

— Не. — Той ѝ подаде шишето със спирта. — Вие, жените, от векове имате основание да негодувате. Справяли сте се с мъжкото потисничество по един начин заедно и по друг начин — поотделно. Макар като цяло да ви остава да преодолеете още не малко препятствия, една жена често сама разтваря залостени врати само с дъха си. Чувала ли си за Уини Уинкъл?

Впечатлена пряко волята си, тя се вторачи в него.

— Имаш предвид Уил Уили?

Грант се засмя и се опря на тухлената стена на огнището.

— Не, „Уини Уинкъл работещото момиче“, поредица от комикси от двайсетте години. Допринесла за женската еманципация и станала веруюто на всяка домакиня. Имаш ли кибрит?

— Хmmm. — Джени бръкна в джоба си. — Това не е ли било доста преди ти да се родиш?

— Проучвах въпроса в университета.

— Нима? — Тя отново долови зрънце истина, малко парченце от мозайката. Запали въглищата и отстъпи, когато се надигнаха пламъци. — Къде си учил?

Той подуши дима, лятната миризма, която му напомняше детството.

— Джорджтаун.

— Там имат отличен факултет по изкуствата — пророни Джени замислено.

— Вярно е.

— Завършил си изкуство, нали? — не мириясваше тя.

Грант се вгледа в пушека и в трепкащия въздух.

— Защо?

— Личи от палавата ти карикатура, че си се изучил и че имаш талант. Какво правиш с него?

— С кое?

Джени склучи вежди нетърпеливо.

— С таланта и с подготовката. Щях да съм чувала за теб, ако рисуваше картини.

— Не...

— Тогава какво правиш?

— Каквото си искам. Нямаше ли да приготвяш салатата?

— По дяволите, Грант...

— Добре, де, не се ядосвай. Аз ще я приготвя.

Когато той се насочи към задната врата, тя изруга пак и го грабна за ръката.

— Не те разбирам.

Грант вдигна вежда.

— Не съм те молил. — Той отново съгледа нетърпението в очите ѝ. Забеляза и обида, бързо прикрита. Защо внезапно се почувства длъжен да се извини за желанието си да пази личните си дела за себе си?

— Джени, ще ти кажа нещо. — Той нежно я погали по бузата. — Нямаше да съм тук сега, ако можех да ти устоя. Това стига ли ти?

Тя искаше да отговори с да — и с не. Ако не се боеше от последствията, сигурно би му казала, че е хлътнала и затъва стремително. Любовта ѝ, или поне кълновете на любовта, никнеха и растяха бързо. Усмихна се и го улови за ръка.

— Ще направя салатата.

Всичко бе леко и непринудено, както Джени си го бе представяла. Нарязаха пресните зеленчуци и поспориха как се правят салати. После седяха в тревата и се наслаждаваха на гаснещата светлина на един от последните дни на лятото, докато месото цвърчеше и димеше на скарата.

Отпускащи миризми... Влажни плевели, пушек от скара. Няколко думи, спокойно мълчание. Джени скъта всичко това и сякаш го притисна до сърцето си. Знаеше, че то щеше да ѝ е скъпо в някой дъждовен ден, пълен с напрежение и ангажменти. Сега се чувстваше както когато беше малко момиченце, през безценните последни дни на август, преди да започне училището. Лятото като че ли бе по-вълшебно в края си.

Достатъчно вълшебно, реши тя, за да я накара да се влюби въпреки всяка логика.

— За какво мислиш? — попита Грант.

Джени вдигна глава към небето.

— Че трябва да погледна пържолата.

Той я хвана за ръка и я катурна по гръб, преди тя да успее да стане.

— О, не...

— Прегоряла ли я предпочиташ?

— О, не, не за това си мислеше — рече Грант. Прокара върха на пръстите си по устните ѝ, и макар да го стори съвсем лекичко.

Джени го усети с всяка пора.

— Мислех за лятото — каза тихо. — Как винаги свършва, преди да му се насладиш истински.

Тя вдигна ръка към лицето му. Той я хвана за китката и я задържа там.

— Така е с всички най-хубави неща в живота.

Джени му отправи онази непринудена усмивка, от която Грант се объркваше и му се завиваше свят. Всяка мисъл го напусна, щом се приведе към устните ѝ. Меки, топли, сочни, устните ѝ му отвърнаха и пиха от неговите. Всичко, което той чувстваше и желаше, се събра в тази целувка. Запленен, проникна по-надълбоко, без да знае накъде се бе запътил, но сигурен, че тя бе с него.

Усещаше аромата на тревата под тях, сух и сладникав мирис на лято, както и дима над главите им. Искаше да докосне всеки сантиметър от приказното ѝ тяло, което не бе напускало сънищата му от първия път, когато я бе видял. Знаеше, че ако го стори, никога няма да може да спи спокойно. Щом вкусът ѝ на горски плодове, на топъл мед, тъй лесно го замайваше, какво ли щеше да му се случи, ако я почувстваше цялата?

Нуждата му от нея трябваше да бъде овладяна, преди да го довърши.

Грант повдигна глава, за да види притворените ѝ очи. Те можеха да го свалят на колене пред нея. Той внимателно се отдръпна и я изправи на крака.

— Да махнем пържолата от огъня, преди да останем само на салата.

Коленете ѝ бяха омекнали. Бе убедена, че подобни неща се случваха само във филмите и книгите, ала ето че сега го изпитваше в действителност. Ставите ѝ сякаш бяха от гума. Взе вилица и забодде месото, за да го сложи в чиния.

— Мазнината прокапа в огъня — промърмори.

— Тъкмо това си мислех и аз — отвърна Грант тихо, щом поеха към кухнята.

По негласно споразумение поведоха лек, неангажиращ разговор по време на вечерята. Каквото й да бяха почувствали при кратката целувка, бе грижливо потулено.

Не търся интимна връзка, разсъждаваха и двамата наум.

Поначали изобщо не си подхождаме... Нямам време за това.

За бога, нали не се влюбвам!

С трепереща ръка Джени вдигна чашата си и отпи голяма глътка вино. Грант бе заковал поглед в чинията.

— Как е пържолата? — запита тя, поради липса на друга тема за разговор.

— Моля? А, вкусна е. — Той се опита да отстрани неловкото усещане и се залови с месото с повече ентузиазъм. — Готвиш почти така добре, както и рисуваш. Къде се научи?

— Как къде, в полите на бавачката ми, разбира се.

Грант се усмихна на подчертания й южняшки акцент.

— Доста си цапната в устата, Дженвиер. — Той наля още вино във високите водни чаши, които тя бе купила в селцето. — Видя ми се странно, че една жена, отрасла в къща, пълна с прислужници, може да пече пържолки. — Грант се замисли за Шелби, която прибягваше до готвене само в краен случай.

— Първо, печенето на скара на открито е стара семейна традиция — осведоми го Джени. — Второ, живееш ли сам, се научаваш. В противен случай се прехранваш по ресторанти.

Той се облегна на стола с чашата в ръка и не се въздържа да я подразни малко.

— Била си снимана в и пред всеки ресторант в това полукълбо.

— Затова ли си абониран за десетина вестника — за да четеш с какво се занимават останалите, докато ти спиш зимен сън? — върна му го тя.

Грант се замисли за секунда.

— Да. — Самият той не би могъл да му даде по-точно определение.

— Не смяташ ли това отношение за малко арогантно?

Грант отново премисли по въпроса.

— Да.

Джени се засмя въпреки желанието си.

— Грант, защо не харесваш хората?

Той я погледна изненадано.

— Харесвам ги, и поотделно в някои случаи, и като цяло. Просто не искам да ми се натрапват.

Докато вдигаше празните чинии, тя осъзна, че Грант говореше истината. Този човек беше неразбираем.

— Никога ли не изпитваш необходимост да поотъркаш лакти с някого, да чуваш хорска глъч?

Той си рече, че се бе наситил на глъч и триене на лакти, преди да навърши седемнайсет години. Всъщност... Не, може би не съвсем. Понякога имаше нужда от чуждо присъствие, с всички хорски недостатъци и усложнения заради работата и заради себе си. Спомни си седмицата, прекарана в Макгрегърови. Бяха му подействали положително, макар да го бе разбрал едва след като се бе върнал към обикновеното си всекидневие.

— Случва се — промълви Грант. Машинално взе да разчиства масата, докато Джени пълнеше мивката с гореща вода. — Няма ли десерт?

Тя погледна през рамо и се увери, че той говори сериозно.

Омиташе храна като ламя, а нямаше излишен грам тегло по себе си. Дали беше от нерви? Или бърз метаболизъм? Зачуди се защо тъй упорито се мъчеше да го разгадае.

— Има два шоколадови сладоледа в камерата.

Грант отиде до хладилника и се усмихна.

— Искаш ли единия? — попита, като обели тънката хартиена обвивка.

— Не. Ядеш, защото наистина си гладен, или защото така се разминаваш с бърсането на чинии?

— И двете.

Той се опря на шкафа и нападна сладоледа.

— Като малък можех да изям цяла кутия такива.

Джени изплакна една чиния.

— А сега?

Грант отхапа голямо парче.

— Имаш само два.

— Възпитаният човек би предложил единия на другарчето си.

— И аз така мисля. — Той лапна още един къс.

Тя се засмя и го пръсна с вода.

— Хайде, бъди добро момче.

Грант поднесе сладоледа на милиметри от устните ѝ. С ръце, натопени до лактите в сапунена вода, Джени се наведе и отвори уста. Той отмести сладоледа.

— Не ставай лакома — предупреди той.

С възмутен поглед Джени протегна шия и лекичко си близна от шоколадовата глазура, след което отхапа такова парче, че устата ѝ замръзна.

— Отвратително — рече Грант смаян, като оглеждаше останките.

— Можеш да изядеш другия — склони милостиво тя, след като преглътна и си изсуши ръцете. — Просто нямам никаква воля, когато видя шоколад пред себе си.

Той бавно облиза сладоледа.

— Имаш ли други пороци?

Топлина се разля ниско в стомаха ѝ. Джени се упъти към верандата.

— Няколко. — Тя въздъхна, щом лястовиците обявиха приближаването на мрака. — Дните стават по-къси.

Снишаващото се слънце вече бе поръбило облаците в златисто и розово. Пушекът от скарата се виеше към небето и ставаше все потънък. Листата на закърнял храст край залива се открояваха в есенно червено.

Когато Грант положи ръце на раменете ѝ, Джени спонтанно се облегна на него. Мълчаливо наблюдаваха настъпването на вечерта.

Той не помнеше кога за последен път бе споделял залеза с някого. Сега му се струваше тъй просто, тъй естествено.

Щеше ли отсега нататък винаги да се сеца за Джени със спускането на нощта?

— Разкажи ми за най-щастливото си лято — каза Грант ненадейно.

Тя си спомни едно, прекарано в Южна Франция и друго, на яхтата на баща ѝ в Егейско море. Гледаше как облаците порозовяват.

— Живях при баба ми две седмици, докато родителите ми караха втори меден месец във Венеция. Дълги, безгрижни дни, рояци пчели, жужащи сред бъзови храсти. Пред прозореца на стаята ми растеше

огромен стар дъб, обрасъл с мъх. Понякога вечер се покатервах на някой клон, за да гледам звездите. Трябва да съм била на дванайсет. Имаше едно момче, което се навърташе край конюшната. — Джени се засмя и сгуши глава на рамото му. — Беше малко като Уил, недодялано и стеснително.

— И ти беше луда по него.

— Часове наред метях обора и четках конете, само и само да го зърна. Изписах безброй страници в дневника си за него и съчиних едно ужасно сантиментално стихотворение.

— Кое то криеше под възглавницата си.

— Изглежда имаш бегла представа за манталитета на дванайсетгодишните момиченца.

Той се сети за Шелби и се усмихна, като опря брада върху главата на Джени. Косата ѝ ухаеше на дъжд и диви цветя.

— За колко време ти се удаде да го подмамиш да те целуне?

— За десет дена. Когато се случи, реших, че съм разкрила тайните на вселената. Вече бях жена.

— Никое женско същество не е по-убедено в това от едно дванайсетгодишно момиче.

Тя се усмихна със зареян в гаснещото небе поглед.

— Май е нещо повече от бегла представа — отбеляза. — Един следобед хванах Анджеला да чете дневника ми и да се кикоти. Гоних я из цялата къща. Тя беше... — Джени се вцепени. Заливаха я вълна подир вълна на тежка мъка. Преди Грант да успее да я задържи, тя се откъсна от него и се вгледа в здрача през закърпената мрежа на прозореца. — Тя беше на десет — продължи шепнешком. — Заплаших я, че ще ѝ обръсна главата, ако гъкне на някого за дневника ми.

— Джени...

Тя поклати глава, щом усети ръката му в косата си.

— Засвириха щурци. Скоро ще се стъмни. По-добре е да тръгваш вече.

Той не можеше да понесе треперения ѝ глас. По-лесно би било да се оттегли. Каза си, че не го бива в утешаването. Нежно разтри раменете ѝ.

— Лодката има фенер. Да поседнем за малко. — Въпреки съпротивата ѝ, той я придърпа към люлката на верандата. — Баба ми имаше такава на верандата си — продължи Грант, за да разсее

терзаещите я мисли. Прегърна я и заклати люлката. — Тя живееше в малка къща на източния бряг на Мериленд. Тихо кътче с такава плоска земя, все едно са я изравнили с линейка. Ходила ли си в Чесапийк?

— Не. — Джени се облегна назад и затвори очи. Люлеенето и гласът на Грант я успокояваха. Не знаеше, че той умее да приказва тъй меко и ласкаво.

— Изобилие от раци и тютюневи плантации. — Грант усети как раменете ѝ се отпускат. — До къщата се стигаше с ферибот. Приличаше на тази вила, обаче на два етажа. С баща ми трябваше само да прекосим улицата, за да отидем за риба. Веднъж хванах съомга, като използвах кашкавал за стръв.

Той продължи да говори, по-точно да размишлява на глас, за неща, които бе забравил и каквито никога не бе изричал. Маловажни неща, които звучаха монотонно във въздуха, докато се смрачаваше. В момента Джени се нуждаеше именно от това. А и Грант не бе сигурен дали би могъл да ѝ предложи нещо друго за облекчение.

Главата ѝ бе на рамото му. Той поклащаше скърцащата люлка и се чудеше защо никога преди не бе забелязал колко спокоен може да бъде здрачът, сподели ли се с някого.

Тя въздъхна, вслушана по-скоро в тона му, отколкото в смисъла на думите. Песента на щурците се засили Джени се унесе... Сънищата понякога не са нищо повече от далечни спомени.

— Джени, трябваше да дойдеш! — Оживена и развълнувана, Анджеела седеше на предната седалка до нея и се смееше, докато Джени си проправяше път през натовареното движение в центъра на Ню Орлийнс. Улиците бяха мокри от студения февруарски дъжд, но нищо не можеше да помрачи настроението на Анджеела. Тя грееше като пролетно слънце.

— По-добре да бях там, отколкото да мръзна в Йорк — забеляза Джени.

— Не можеш да мръзнеш под светлината на прожекторите — отвърна Анджеела и се намести по-близо до сестра си.

— Да се обзаложим ли?

— Ти не би пропуснала тази изложба и за десет партита.

Вярно беше, осъзна Джени с усмивка.

— Разкажи ми как мина.

— Страхотно! Толкова врява и музика. Не можеше да се размине човек. Следващия път, когато братовчедът Франк прави купон на яхтата, непременно трябва да дойдеш!

Джени се подсмихна.

— Май не сте почувствали особено липсата ми там.

Звънливият смях на Анджела бе неустоим.

— Напротив, дотегна ми да отговарям на въпроси за талантливата си сестра.

Джени изсумтя и натисна спирачките преди светофара. Отвъд движещите се чистачки виждаше размитата червена светлина.

— Използват ги като повод да те заговорят.

— Впрочем, има един. — Анджела се умълча.

Джени извърна глава към нея. Колко е красива, помисли си. Злато със сметана и очи, поразително искрящи и живи.

— Един?

— О, Джени... — Руменина се разля по страните ѝ. — Страхотен е. Не успях да сглобя и едно свързано изречение, щом ме заговори.

— Ти?

— Аз! — Анджела се засмя отново. — Сякаш главата ми бе напълно празна. А сега... Виждаме се от една седмица. Мисля, че — ще повярваш ли? — че открих мъжа на мечтите си!

— Още на първата седмица? — запита сестра ѝ.

— На петата секунда. О, Джени, не бъди благоразумна. Влюбена съм. Трябва да ви запозная.

Джени превключи на първа скорост, изчаквайки светофара.

— Имам ли право на преценка?

Анджела прихна и разтърси златистата си коса. Отсреща светна зелено.

— Щастлива съм, Джени. Толкова съм щастлива!

Смехът ѝ бе последното, което Джени чу преди писъка на спирачките. Видя колата, която се хлъзгаше през кръстовището право към тях. В съня ѝ тя винаги се носеше бавно като в каданс, секунда подир секунда, все по-близо и по-близо. Изпод гумите плискаше вода и като че ли застиваше във въздуха.

Джени нямаше време да си поеме дъх, да реагира, да предотврати сблъсъка, трясъка от удар на метал в метал, взрива от

ослепителни светлини. Ужас. Болка. И мрак.

— Не! — Тя вдигна глава рязко, вцепенена от уплаха. Силни ръце я прегръщаха, закриляха я. Щурчета ли чуваше? Откъде се взеха? Светлината... Колата. Анджеला.

Джени се вторачи в заливчето, задъхана. Грант шепнеше нежно в ухото ѝ.

— Извинявай... — Тя се изправи и нервно вдигна ръце към косата си. — Явно съм задрямала. Не ставам за компания. Трябваше да ме побутнеш или да ме сръчкаш в ребрата...

— Джени. — Той се надигна и хвана ръката ѝ. — Престани. — Джени се пречупи. Грант не бе очаквал такова пълно покорство и не знаеше как да постъпи. — Недей. — Погали косата ѝ. Тя се притисна към него. — Джени, не плачи. Няма страшно.

— Господи, не беше се случвало от седмици — изхлипа. Скръбта отново я налегна и тя сгуши глава на гърдите му. — Отначало, непосредствено след катастрофата, ставаше всеки път, щом затворех очи.

— Хайде... — Той целуна косата ѝ. — Седни.

— Не мога, трябва да се пораздвижа. — Джени обви ръце около него, сякаш набираше сили. — Може ли да се разходим?

— Разбира се. — Грант отвори вратата на верандата.

Известно време мълчаха, вървейки прегърнати по брега на залива. Ала той знаеше, че тя имаше нужда да бъде изслушана.

— Джени, говори ми.

— Спомних си катастрофата. — Гласът ѝ бе по-спокоен. — В някои сънища моментално отклонявах колата, избягвах сблъсъка и всичко беше различно. После се събуждах и всичко си беше постарому.

— Това е естествена реакция — увери я Грант, макар при мисълта, че я терзаеха кошмари, му призля. — Ще отшуми.

— Знам. Вече отминава. Но когато се случи, всичко е толкова ясно. Виждам вадите дъждовна вода по стъклото миг преди да ги отнесат чистачките, виждам локвите край бордюра. А гласът на Анджела звучи така живо... Беше толкова красива, Грант, не само външно — цялото ѝ същество. Беше сладка като момиченце. Говореше ми за някакво парти, където се запознала с един мъж и се влюбила в него. Тя просто сияеше. Последните ѝ думи бяха за това, колко е щастлива. После аз я убих.

Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Да не си полудяла?

— Аз съм виновна — отвърна Джени, мъртвешки спокойна. — Ако бях видяла връхлитащата кола секунди по-рано. Ако бях сторила поне нещо — да натисна спирачките, газта — каквото и да било. Ударът беше изцяло от нейната страна. Аз получих леко сътресение, а тя...

— Щеше ли да ти е по-добре, ако беше тежко ранена? — запита Грант. — Можеш да скърбиш, да лееш сълзи, обаче не можеш да виниш себе си.

— Аз карах, Грант. Как искаш да забравя това?

— Не да го забравиш — отсече той, сломен от болката в гласа й. — Ала да разсъждаваш разумно. Нищо не е могло да се направи и ти го знаеш.

— Не разбираш. — Джени преглътна сълзите си. — Толкова я обичах. Тя беше част от мен, насъщна част. Когато си отиде човек, който ти е толкова скъп все едно откъсват парче от теб.

Грант разбираше — страданието, необходимостта да припишеш вината. Джени упрекваше себе си за смъртта на сестра си. Той упрекваше баща си за неговата. Никой от двата варианта не премахваше загубата.

— Тогава се научаваш да живееш без това парче.

— Нямаш представа какво е.

— Баща ми беше убит, когато бях на седемнайсет — произнесе Грант неохотно. — Аз имах нужда от него.

Джени отпусна глава на гърдите му. Не изказа съжаление, тъй като знаеше, че той не го иска.

— Ти какво направи?

— Мразих дълго време. Това беше лесно. — Неусетно Грант я бе притеглил към себе си и едновременно даваше и получаваше утеха. — Да приемеш и да преодолееш загубата е по-трудно. Всеки го прави посвоему.

— Ти как го стори?

— Като осъзнах, че нямаше как да бъде предотвратена. — Той повдигна брадичката й с ръка. — Също, както и в твой случай.

— Не е ли по-лесно да си казваш, че си можел да направиш нещо, отколкото да си признаеш, че си бил безпомощен?

Грант не бе мислил за това. Може би отбягваше мисълта.

— Да.

— Благодаря ти. Знам, че не си искал да споделяш това с мен, както и аз не желяех да говоря за смъртта на Андже́ла. Понякога се отнасяме доста собственически към мъката си... И към чувството си за вина.

Той махва кичурите от слепоочията ѝ. Целуна страните ѝ, незасъхналите сълзи и усети прилив на нежност, който го потресе. Така беззащитна, тя правеше него уязвим. Ако я целунеше сега, Джени щеше да има пълна власт над него. С огромни усилия Грант се отдръпна от нея.

— Трябва да тръгвам — рече и нарочно пхна ръце в джобовете си. — Добре ли си?

— Да, но... Бих искала да останеш... — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да помисли. Ала не би си ги взела назад. Нещо проблесна в очите му. Тя забеляза, въпреки слабата светлина. Желание, нужда и нещо незабавно прикрито и поставено под ключ.

— Не тази нощ.

Тонът му я смути.

— Грант — подзе Джени и протегна ръка.

— Не тази нощ — повтори той и спря ръката ѝ.

Тя я сви зад гърба си, сякаш я бе ударил.

— Добре тогава. — Гордостта ѝ се притече на помощ да скрие обидата. — Благодаря ти за компанията. — Джени се обърна и закричи към къщата.

Грант я проследи с поглед, изруга и пристъпи след нея.

— Джени!

— Лека нощ, Грант... — Вратата хлопна зад гърба ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Щеше да я изпусне. Джени отправи ядосан поглед към облаците, които се трупаха откъм север. Да го вземат мътните, щеше да загуби светлината, а не беше готова. Споходена от рядко въодушевление, тя преливаше от енергия, която минаваше от главата ѝ, през сърцето, право в ръката. Всичко ѝ подсказваше, че нещо трайно и значително ще изникне върху платното тази сутрин. Трябваше просто да се подчини на вътрешния си глас. Ала сега се налагаше да бърза, да се надбягва с бурята.

Оставаше половин час, преди облаците да ѝ развалят светлината, и може би час, преди дъждът да заличи всичко наоколо. Далечен гръм вече отекваше над немирни вълни. Джени погледна небето предизвикателно. Щеше да го надвие!

Работеше с устрем, движена от предусещането, че чудото щеше да се случи именно днес. Досегашните скици, предварителната работа, мащотенето с бои по платното — всички те бяха само подготовка за онова, което тя щеше да създаде днес.

Бе настръхнала от възбуда и нетърпение. Явно се нуждаеше и от двете, за да твори. Може би и у нея се надигаше буря — още от предната нощ, когато настроението ѝ се променяше рязко, с Грант и без него. Отказът му я остави хладна, застрашително спокойна.

Сега чувствата ѝ бушуваха отново — гняв, възбуда, гордост и мъка. Можеше да ги излее в изкуството си, да ги пусне на воля, за да спрат да я изтезават.

Не, нямаше нужда от Грант, нито от когото и да било, повтаряше си Джени, водейки четката по платното. Работата ѝ бе достатъчна, за да изпълни живота ѝ, да промие раните ѝ. Творчеството ѝ бе постоянно свежо. Докато очите ѝ виждаха и пръстите ѝ можеха да държат молив или четка, то щеше да бъде с нея.

Беше ѝ приятел в детството, подкрепа в тревожните години на юношеството. Беше взискателно като любовник и също тъй алчно за страстта ѝ. А сега тя изпитваше страст, вибрираща, физическа страст,

която я тласкаше напред. Мигът бе настъпил и електричеството във въздуха засилваше усещането за неотложност.

Сега, повеляваше то. Времето за сливане, с душа, сърце и ум, бе сега. Сега или никога. Облаците препускаха към нея. Джени се зарече да ги изпревари.

С изстинала в очакване кожа и гореща кръв Грант излезе от фара. Като вълк той бе надушил нещо във въздуха и бе тръгнал по следите му. Нещо го носеше, подтикваше го да търси, да намери. Рече си, че сигурно ще да е приближаващата буря или недостигът на сън. Но съзнаваше, че това бяха само малки частици от общата картина. Нещо се готвеше да се случи, не само в раздразненото небе.

Беше гладен, без да му се яде, недоволен по неясни причини. Бяха го хванали дяволите. Безразсъдно се мята между стените на ателието, докато инстинктът му не го подгони да дири вятъра и морето. И Джени.

Знаеше, че тя ще е там, макар да се бе убедил, че бе затворил ума си за нея. Ала щом я съгледа, остана като сразен, така, както небето на север бе сразено от първата сребърна светкавица.

Никога не беше я виждал така — отметнала назад глава, отдадена на работата си, със светещи зелени очи. В нея имаше нещо диво, което не се дължеше само на вихъра, развяващ косите и тънката ѝ блузка. Силната ѝ ръка насочваше четката тъй плавно и същевременно тъй решително. Би могла да бъде кралица, оглеждаща отвисоко владенията си. Би могла да бъде жена, очакваща любовника си. Кръвта забушува във вените му. Реши, че Джени беше и двете.

Къде бе жената, плакала в прегръдките му едва часове по-рано? Къде бяха крехкостта и беззащитността, които го бяха изплашили? Беше ѝ предложил всичката утеха, която можеше да даде, въпреки че знаеше малко за успокояването на просълзени жени. Разказа ѝ неща, които не бе споменавал петнайсет години, понеже тя имаше нужда да ги чуе и Грант, непонятно защо, трябваше да изрече. И я остави, защото почувства, че го тегли към нещо непознато и неизбежно.

Сега Джени изглеждаше неуязвима, величествена. Беше жена, на която ни един мъж не би устоял. Можеше да избира и да отхвърля любовници с едно движение на ръката. Той не изпитваше страх, а

възбуда от предизвикателството и желание — толкова огромно, че имаше опасност да го погълне цял.

Тя спря да рисува, щом удари гръм, и погледна небето като в транс. Грант чу смеха ѝ, негодувайки срещу новия прилив на желание.

Коя, пресвети Боже, беше тя? И защо не можеше да се откъсне от нея?

Вълнението, което я бе окриляло, докато рисуваше картината, не бързаше да отmine. Завършена е, помисли Джени тържествуващо. И все пак, нещо оставаше. Страстта ѝ не бе задоволена от изкуството. Още гореше в нея, буйна, очакваща.

Тогава тя го видя, на фона на морето и бурята. Вятърът задуха по-свирепо. Кръвта ѝ кипна. Един вечен миг, двамата само се гледаха, докато мълниите приближаваха на небосклона.

Джени пренебрегна тръпката, приканваща я да премахне разстоянието помежду им, и върна поглед към платното. Каза си, че само то я зовеше. Само то ѝ бе необходимо.

Грант я наблюдаваше как прибира четките и боите си. Някак царствено, високомерно му бе обърнала гръб. Но с нищо не можеше да потуши пожара, който избухна, щом очите им се срещнаха. Земята под краката му се разтърси от поредния тътен. Той се приближи към нея.

Облаци се търкулнаха пред слънцето, небето притъмня. Въздухът беше тъй зареден, че по кожата можеха да се усетят искри. Джени събра принадлежностите си със сигурна ръка. Тази сутрин беше победила бурята. Можеше да надвие всичко.

— Дженвиев... — Тя вече не бе Джени. Грант бе видял сладката Джени да се превива от смях в двора на църквата. Също Джени се бе държала за него, обляна в сълзи. Смехът на тази жена обаче би бил тих и прелъстителен, а сълзи нямаше да има. Която е да беше, той беше безвъзвратно привлечен към нея.

— Грант... — Тя затвори капака на кутията с боите. — Излязъл си по-рано.

— Ти завърши картината.

— Да. — Вятърът играеше лудо в косата му и макар лицето му да бе неподвижно, очите му изглеждаха тъмни и неспокойни. Джени съзнаваше, че чувствата им си прилягаха като двете страни на монета. — Свърших.

— И сега ще си отидеш. — Той съгледа триумфа на лицето ѝ и непредсказуемите зелени пламъчета в очите ѝ.

— Оттук ли? — Тя вдигна глава и отмести поглед към морето. Вълните се издигаха все по-високо и никоя лодка не дръзваше да премери сили с тях. — Да. Има и други места, където искам да рисувам.

Беше постигнал своето. Нима не искаше от самото начало да се избави от нея? Грант не продума.

— Ще си получиш спокойствието обратно. — Усмивката ѝ бе подигравателна. — Нали то ти е най-скъпото? Аз вече си взех каквото ми трябваше оттук.

— Така ли?

— Виж! — подкани го с жест Джени.

Той не искаше да погледне картината, нарочно внимаваше да не я зърне. Сега очите ѝ му заповядваха, а движението на китката ѝ бе твърде властно, за да ѝ се противопостави. Грант пхна палци в джобовете си и се извърна към платното.

Тя бе видяла и отразила твърде много от собствените му нужди и чувства. Могъществото на морето, величието на необятната шир, вечното им предизвикателство. Бе отхвърлила немите цветове и бе избрала смели и наситени краски. Бе се отказала от изяществото в полза на силата. Някогашното празно платно сега бе мощно като размирния Атлантически океан и като него пълно със загадки. Загадките бяха на природата, а устойчивостта на фара беше на човека. Джени бе уловила и двамата, изправяйки ги един срещу друг и същевременно разкривайки хармонията помежду им.

Творбата докосваше душата му, тревожеше го и го теглеше към себе си, като създателката си.

Джени усети напрежение в тила, понеже той само се навъси срещу картината ѝ. Смяташе, че тя бе всичко, което бе искала да представлява, и че вероятно бе най-доброто ѝ произведение. Обаче принадлежеше на Грант. Неговият свят, неговата сила, и нейните тайни управляваха чувствата ѝ, докато я рисуваше. В мига, в който я завърши, картината спря да бъде нейна и стана негова.

Той се отдръпна от платното и отправи поглед към морето. Съгледа мълниите, злокобно проблясващи зад облаците. Сякаш бе

загубил дар слово — нещо, което винаги бе владял с лекота, не можеше да мисли за нищо друго, освен за Джени и нуждата му от нея.

— Не е лоша — отсъди сухо.

Да беше я ударил, не би я наранил по-лошо. Тихото ѝ ахване бе приглушено от стенанието на вятъра. Тя се взря в гърба му, пронизана от остра болка. Кога най-сетне щеше да се отучи да се подлага сама на обиди?

Болката се замени с гняв за броени секунди. Не ѝ трябваха одобрението му, удовлетворението му, неговото разбиране. Имаше всичко нужно вътре в себе си. В ожесточено мълчание Джени прибра картината в калъфа ѝ и сгъна триножника. С багажа под мишница, бавно се извърна към Грант.

— Преди да си тръгна, искам да ти кажа нещо — подзе тя хладнокръвно. — Рядко се случва първите впечатления на човек да се окажат така убийствено точни. Когато те срещнах, те сметнах за нагъл грубиян без каквито и да било положителни черти. — Вятърът прати косата ѝ към очите и с бързо движение на главата Джени я върна назад, за да задържи ледения си поглед върху него. — Много е приятно да науча колко съм била права... И да мога да те презирам така дълбоко.

С високо вирната брадичка тя се обърна и се упъти към колата си. Отвори рязко багажника и напъха всичко вътре с някакво мрачно задоволство, че я тласкаше такава ярост. Когато Грант стисна ръката ѝ, Джени тръшна капака на багажника и се извърна, готова да го пресрещне лице в лице. Заслепена от собствените си чувства, тя не забеляза огъня в очите му, нито пресеченото му дишане.

— Да не мислиш, че просто ще те пусна да си отидеш? — извика той. — Да не си въобразяваш, че можеш да се втурнеш в живота ми, да вземеш от него и да си тръгнеш, без да оставиш нищо след себе си?

Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха бързо, очите ѝ блестяха. С точно премерена надменност Джени спусна поглед към пръстите му над лакътя ѝ.

— Махни си ръката от мен — процеди.

Светкавица разцепи небето, докато двамата се гледаха — студено бяла крива върху фона на врящо сиво и зловещо виолетово. Оглушителният гръм удави проклятието на Грант. Времето замря за миг и отново полетя, като ревящия вятър.

— Трябваше да се вслушаш в съвета ми — процеди той през зъби — и да си стоиш при графовете и бароните. — След това я повлече през жилавата трева, срещу вятъра.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Каквото трябваше да направя още в момента, в който нахълта в живота ми.

Да я убие? Тя се вторачи в скалите и вълните отдолу. Бог ѝ бе свидетел, че Грант изглеждаше готов — и навярно искаше Джени да повярва, че бе способен да я хвърли в морето. Ала тя знаеше какво означаваше тази негова буйност и къде щеше да ги отведе. Съпротивляваше се като обезумяла, докато той я теглеше към фара.

— Пусни ме! Ти си полудял!

— Очевидно — съгласи се той.

Разклонена мълния проряза облаците. Заплющя дъжд.

— Казах да си свалиш ръцете от мен!

Грант се извърна към нея с лице като камък, засенчено от светлинната феерия над главите им.

— Късно е! — извика. — Да го вземат дяволите, и двамата го знаем. Късно беше още от първия миг.

Дъждът се изливаше върху тях, ритмичен и топъл.

— Няма да ме завлечеш в леглото си, чуваш ли? — Джени сграбчи подгизналата му риза със свободната си ръка. Тялото ѝ трепереше от гняв и от желание. — Никъде няма да ме завлечеш. Да не си въобразяваш, че щом ти се прииска някоя жена, можеш да я замъкнеш току-тъй?

Въздухът нахлуваше в дробовете му, режеше ги и се изтръгваше. Водата, която се стичаше по лицето му, подчертаваше потъмнелите му от копнеж очи. Джени бе мокра и гладка. Като сирена? Може би. Така или иначе, Грант вече бе корабокрушенец.

— Не коя да е жена. — Той я дръпна към себе си. Влажните им дрехи сякаш се сраснаха и се разтопиха. — Теб. По дяволите, Джени, знаеш го.

Лицата им бяха съвсем близо едно до друго, погледите им — приковани един към друг. Бяха забравили за бурята наоколо, стихията вътре в тях взе надмощие. Сърцата им туптяха едно срещу друго. Плътта жадуваше за плът. Ликуваща и изпълнена със страх. Джени вдигна глава.

— Покажи ми.

Грант я прилепи до себе си, така, че дори вихърът не можеше да мине между тях.

— Тук — каза той дрезгаво. — Тук и сега.

Устата му пое нейната и Джени му отвърна. Освободено, желанието им ги понесе отвъд здравия разум, в тъмния тунел на изпепеляваща страст. Устните му бързаха по лицето ѝ, минаваха навсякъде. Когато ухапа шията ѝ, тя изстена и го придърпа към земята.

Суровият, зловещ вятър, проливният дъжд, сатанинският рев на морето... Те бяха нищо в сравнение с урагана на Грант и Джени. Грант ги забрави, притискайки се към нея, за да усети всяка извивка, сякаш вече бе разкъсал дрехите ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова силно, като че ли си бе проправило път в гърдите му, за да се слее с неговото.

Тялото ѝ беше като пещ. Той не знаеше, че живо същество може да излъчва толкова топлина. А тя бе толкова жива, преливаше от живот, движейки се под него с търсещи ръце, с настойчива уста. Пороят би трябвало да поохлади страстта им, но всъщност я разпали така, че капките биха могли да съскат и да се изпаряват при допир с кожата.

Грант падна в плен на алчността си, на нуждата си, на първичния си инстинкт. Джени го бе омаяла при първата им среща и ето че най-сетне той се предаде. Ръцете ѝ бяха в косата му, връщайки устата му към нейната отново и отново, за да го оставят устните ѝ без дъх и жаден за още.

Те се претърколиха в мократа трева и сега тя бе отгоре му. Целуваше го със сила и власт, на които само Грант би могъл да отвърне. Яростно задърпа ризата му, докато не я измъкна през главата му, и я захвърли на земята. С протяжен, нисък стон, Джени прокара ръце по него. Съзнанието му се замъгли.

Той я повали по гръб и спря дъха ѝ. Над тях избухна друга светкавица. Без да си прави труда с копчетата, Грант свали блузата ѝ, копнеещ за докосването, от което се бе въздържал дни наред. Ръцете му се плъзнаха по влажната ѝ кожа, трескави, завладяващи, ненаситни. Когато снагата ѝ се изви към него, гъвкава и гореща, той впи устни в гърдите ѝ и се загуби.

Вкуси дъжда по нея, примесен с лятна буря и със собствения ѝ аромат на нощ. Затъвайки в незнайни дълбини, Грант се вкопчи в нея като удавник. Бе познал какво е да искаш една жена, обаче не толкова силно. Желанието можеше да се контролира, да се води и да се пренасочва. Какво тогава го разтърсваше така? Пръстите му оставяха синини по тялото ѝ, ала той не забелязваше в стремежа си да я вземе цялата, и то веднага.

Докато смъкваше джинсите, прилепнали към гладките ѝ тънки крака, Грант изгаряше от нетърпение и възбуда. Пребори се сантиметър по сантиметър с мокрия плат, като следваше пътя му с уста, тръпнейки при всяко нейно извиване и всеки неин стон. Зъбите му драскаха леко бедрото ѝ, от хълбока до вътрешната страна на коляното, когато най-сетне свали джинсите и ги захвърли в тревата.

Той проникна в нея и чу вика ѝ. Течна лава се разля в тялото му. Не чувстваше дъжда, който бичуваше гърба му и се стичаше по косата му върху кожата ѝ, без да може да отмие страстта, която ги издигаше към върха.

И двамата се заеха с неговите джинси. Пръстите им се сплитаха, докато устните им се срещаха отново. Ниските гърлени звуци, който тя издаваше, можеха да бъдат името му или някоя нова магия, която му тъкмеше. Вече не го бе грижа.

Мълния озари лицето ѝ великолепно — извивката на скулите, полузатворените очи, меките, пътни устни, разтворени и потрепващи с дишането ѝ. В този миг Джени бе магьосница, а Грант — доброволно омагьосан.

Положил устни върху пулсиращата вдлъбнатинка на шията ѝ, той потъна в нея с някакво яростно боготворене, което сам не разбираше. Когато тя настръхна и извика Грант изтръпна и се помъчи да се овладее, като недоумяваше. Миг по-късно Джени го обвини, привличайки го в сатенената топлина на тялото си.

Без дъх, зашеметен, той лежеше с лице, заровено в косата ѝ. Дъждът продължаваше да се излива, но чак сега Грант забеляза, че вече бе загубил предишната си сила. Бурята бе отминала, беше се самоизразходвала като всяка страст. Той усети туптенето на сърцето ѝ под себе си и треперенето ѝ. Стисна очи и се напегна да събере силите си и да проясни ума си.

— Боже мой — издума с пресипнал глас. Извинението не идваше, струваше му се повече от безполезно. — Защо не ме предупреди? — прошепна Грант и се отпусна по гръб на тревата до нея. — Джени, защо не ми каза?

Тя лежеше със затворени очи и дъждът падаше върху ресниците ѝ, върху лицето ѝ и тръпнещото тяло. Така ли трябваше да бъде? Трябваше ли да се чувства тъй капнала и омаломощена, докато кожата ѝ бе наелектризирана навсякъде, където той я бе докосвал? Трябваше ли да се чувства така, сякаш всяка нейна ключалка бе разбита? От него или от самата нея, нямаше значение. Интимната ѝ граница бе разрушена, както и необходимостта от нея. Все пак, щом чу въпроса — или може би упрека. — Джени усети болка, по-остра от загубата на невинността си. Не отговори.

— Джени, ти ме накара да мисля, че...

— Че какво? — Тя отвори очи. Облаците още бяха тъмни, обаче светкавици нямаше.

Грант се прокле и зарови пръсти в косата си.

— Джени, трябваше да ми кажеш, че не си била с мъж преди. — И как бе възможно, чудеше се той, да не бе позволила никой мъж да я докосне преди него? Да бъде той първият... Единственият?

— Защо? — попита Джени хладно. Искаше Грант да си отиде или тя самата да има сили да си тръгне. — Моя работа си беше.

Той се надвеси над нея. Очите му бяха тъмни и гневни, ала когато Джени понечи да се отмести, Грант я задържа.

— Аз не съм много нежен — промълви, — обаче бих събрал всичката си нежност и бих се опитал да намеря още за теб. — Тя го гледаше смълчана и той приведе чело към нейното. — Джени...

Всичките ѝ съмнения и страхове се разсеяха при тази прошепната думичка.

— Тогава не търсех нежност — рече тихо и обхвана лицето му с длани. — Но сега... — Тя се усмихна и видя как очите му засияха. Грант я докосна с устни лекичко. Бе по-скоро въздишка, отколкото целувка. Той се изправи и я вдигна на ръце. Джени се засмя от усещането на безтегловност. — Какво си намислил сега?

— Да те занеса горе, да те стопля, да те изсуша и да те любя пак, не задължително в тази последователност.

Тя обгърна врата му.

— Идеите ти почват да ми харесват. Ами дрехите?

— По-късно ще се погрижим за каквото е останало от тях. — Грант бутна вратата на фара. — Доста време няма да са ни нужни.

— Идеите ти определено ми харесват. — Джени притисна устни към шията му. — Сериозно ли смяташ да ме носиш догоре?

— Да.

Тя погледни витата стълба.

— Искam само да спомена, че не би било много романтично, ако се спънеш и ме изпуснеш.

— Сееш съмнения относно мъжествеността ми?

— Относно умението ти да пазиш равновесие — отвърна Джени, когато се заиздигаха нагоре. Влажната ѝ кожа изстина и тя потрепна. — Представяш ли си как ще изглеждат разхвърляните ни дрехи, ако мине някой?

— Сигурно ще изглеждат поразително като онова, което са — предположи той. — Би трябвало да държат минаващия на разстояние. Как не се досетих за това по-рано. Много по-ефикасно е от табела за зло куче.

Джени въздъхна, донякъде от облекчение, щом изкачиха стълбата.

— Ти си безнадежден случай. Всеки би те взел за Кларк Кент.

Грант се спря пред вратата на банята.

— Моля?

— Ами като Кларк Кент, криещ истинската си самоличност. Макар че ти изобщо не си хрисим и благ като него — подхвърли тя и се заигра с мокра къдрица над ухото му. — Превърнал си този фар в някаква крепост на уединението.

Той продължаваше да я гледа втренчено.

— Как се казва земната майка на Кларк Кент?

— Изпитваш ли ме?

— Знаеш ли?

Джени повдигна вежди, изненадана от сериозното му изражение.

— Марта.

— Брей — възкликна Грант впечатлен и я целуна набързо. Целувката му беше озадачаващо приятелска и шеговита, като се вземеше предвид, че бяха голи и един до друг. — Не преставаш да ме учудваш, Дженвиев. Мисля, че съм луд по теб.

Непринудените му думи отидоха право в сърцето ѝ и го накараха да подскочи.

— Защото знам първото име на жената, осиновила Супермен?

Той потърка бузата си о нейната — първото истински ласкаво нещо, което го бе видяла да прави. В този миг тя загуби себе си, а никога преди не беше се губила.

— Това е една от причините. — Грант я усети да трепери и я притегли по-близо до гърдите си. — Хайде под душа, че ще замръзнеш.

Постави я на крака, след като стъпи във ваната и притиснал я бързо до себе си впи устни в нейните в бавна и дълга целувка. В дъжда и в стихията на буйна страст, Джени се бе чувствала неуязвима. А сега, лишена от невинността си и вкусила от любовта, тя можеше само да приеме Грант в обятията си със затаен дъх и да се удивлява на вълшебството.

Когато горещата струя заби по кожата ѝ, Джени почти извика. Грант се засмя и поглади бедрото ѝ.

— Хубаво ли е?

Хубаво беше, след като се опомни от първоначалния шок. Тя вдигна глава и го изгледа строго.

— Можеше да ме предупредиш.

— Животът е пълен с изненади.

Например тази да се влюбиш, когато най-малко възнамеряваш, помисли Джени. Усмихна се и обхвана врата му.

— Знаеш ли... — Той плъзна език по устните ѝ. — Взех да свиквам да усещам вкуса ти и да те чувствам, когато си мокра. Изкушавам се да остана тук, под душа, поне два часа.

Тя се сгуши в него, когато Грант спусна ръце надолу по гърба ѝ. Силни ръце, чиято мощ контрастираше с изящната им форма.

Около тях се вдигаше пара. Мека и покорна в ръцете му, Джени отново възбуди замайващо желание у него. Мускулите му се стегнаха, напрегнати, готови.

— Не, не така — промълви той и положи устни на шията ѝ. Този път щеше да запомни крехкостта ѝ и да се наслади на чудото да бъде единственият мъж, който я бе притежавал. Щеше да ѝ даде цялата си нежност. — Трябва да те изсушим. — Гарант ухапа леко устните ѝ, преди да се отдели от нея.

Тя се усмихваше, ала в очите ѝ мъждукаше колебание. Той спря водата. Стараеше се да превъзмогне осезаемия страх, който уязвимостта ѝ всяваше в него. Взе кърпа от закачалката и погали с нея лицето ѝ.

— Вдигни ръце.

Джени го послуша, опря длани на раменете му и Грант я зави в хавлията. Като обсипваше лицето ѝ с малки целувки, той върза свободно краищата на кърпата отпред на гърдите ѝ. Тя затвори очи от удоволствието да бъде гледана.

С друга хавлия Грант се зае да суши косата ѝ. Бършеше я бавно и внимателно. Сърцето на Джени се разтуптя отново.

— Постоили ли се? — прошепна той и наведе глава да ухапе обичката на ухото ѝ. — Цялата трепериш.

Как можеше да отвърне, когато сърцето ѝ биеше в гърлото?

Течен огън се разля отново в нея. Тя тръпнеше от несигурност, в очакване. Грант трябваше само да допре устни до нея, за да разбере, че в този момент и завинаги Джени бе негова.

— Искам те — промълви той тихо. — Още от самото начало те исках. — Бавно погали ухото ѝ с върха на езика си. — Ти го знаеше.

— Да. — Думата прозвуча като въздишка.

— А знаеш ли колко повече те искам сега, отколкото преди час? — Устата му закри нейната, преди тя да може да отговори. — Ела в леглото, Джени.

Грант не я отнесе, а я поведе за ръка към сивкавата светлина на спалнята. Кръвта ѝ пулсираше бясно. Първия път не бе имало съмнения, не бе имало съзнание. Желанието ги бе надвило. Сега умът ѝ беше бистър и нервите ѝ бяха опънати. Знаеше как той можеше да я подчини на себе си с ръце, с уста. Тя еднакво се боеше и копнееше да измине пътя с него.

— Грант...

Той едва я докосна. Само взе лицето ѝ в дланите си, докато стояха до леглото.

— Прекрасна си... — Очите му бяха дълбоки, търсеци. — Когато те видях за пръв път, ти ми отне дъха. Все още го правиш.

Развълнувана от погледа и топлите му думи толкова, колкото и от страстните целувки, Джени вдигна ръце и обхвана китките му.

— Думите не са необходими, освен ако ти не държиш да ги изречеш. Искам просто да бъда с теб.

— Каквото ти кажа, ще бъде истина, инак изобщо няма да говоря. — Грант се наведе към нея и устните му захапаха леко нейните, опитаха мекотата им, засмукаха ароматния им мед. Пръстите му милваха лицето ѝ.

Тя усети тялото си натежало, а главата си — в облаците. Едва почувства как се отпускат двамата върху леглото.

После изведнъж почувства всичко — гънките на одеялото, не много гладката, но не и грапава повърхност на дланите му, меките косми по гърдите му. Усети всичко, сякаш кожата ѝ изведнъж бе станала нежна и чувствителна като на новородено. Той се отнасяше към нея като към скъпоценност, обсипваше лицето ѝ с бавни, ефирни целувки и галеше тялото ѝ със своите възбуждащи, ала не и напираси ръце.

Опияняващото усещане за летене, което бе почувствала в двора на църквата, се върна — този път с вълнението от познанието. Разбрала докъде можеха да достигнат заедно с Грант, Джени въздъхна. Това пътуване щеше да бъде благодатно, разточително и любвеобилно.

Светлината от прозореца бе сипкава, мъгляво сива заради облаците, забулили слънцето. Тя разпръсваше сенки и тайни. Джени долавяше звука на океана — този път не оглушителен, титанически рев, а мощно ехо. Когато Грант ѝ заговори, гласът му бе като морето, със страстното си притегляне и тласкане. Предишната припряност се превърна в спокойна наслада. Макар потребността да не бе по-слаба, сега Джени изпитваше пълно доверие. Той щеше да я защити, когато тя се нуждаеше от закрила, щеше по свой начин да се грижи за нея. Под настойчивостта и нетърпението се таеше мъж, който умееше безкористно да дава. Джени бе стигнала до дъното на същността му.

Докосвай ме, никога не спирай. И Грант като че ли чуваше безгласната ѝ молба, докато галеше, забавяше движенията си, изучаваше. Удоволствието бе течено и леко подобно на ленива река или ситен дъждец. Грант изпълваше съзнанието ѝ. Тя престана да усеща тялото си като отделно от неговото.

Тих шепот и въздишки, топлина, с каквато само плът можеше да огрее плътта. Джени го откри — мъжа, когото той така рядко

показваше. Чувствителността му, тъй като бе нетипична за него, беше още по-сладка. Нежността, тъй дълбоко скрита, бе още по-вълнуваща.

Джени едва разбра как отзивчивото ѝ, гъвкаво тяло възпламени възбудата. Грант обаче го усети. Промяната в движенията и в дишането ѝ изстреля тръпка на сладост през гръбнака му. Изпитваше невъобразимо удовлетворение само да гледа лицето ѝ в полумрака. Искрата на страстта ѝ му припомни, че никой друг не я бе докосвал така, както той я докосваше сега. И никой нямаше да го стори. Толкова дълго време не бе допускал някой да се доближи до него, да се зародят в душата му привързаност и чувство за притежание. Макар и сега чувството за притежание да го тревожеше Грант не съумяваше да го възпре. Тя бе негова. Каза си, че това още не значеше, че той бе неин. Но не можеше да се сети за никой друг.

Целуваше навсякъде сладострастно. Задържа устни на рамото ѝ. Щом усети, че Джени му се отдаваше изцяло и без колебание, Грант я взе изведнъж и я понесе към висините. Когато тя простена, той впи устни в нейните. Искаше да почувства, не само да чуе, звука.

Горяща, не на себе си, топяща се от удоволствие, Джени се движеше с него, инстинктивно отвърщайки на мъчително бавния му ритъм. Искаше винаги да остане в този великолепен свят на мечтите. Сега разбра напълно защо сливането на двама души се наричаше правене на любов.

Тя се разтвори за него, като му предлагаше всичко от себе си. Когато Грант проникваше в нея, Джени чувстваше как тялото му се разтърсва и чуваше стона му, приглушен в шията ѝ. Дъхът му бързо стържеше над ухото ѝ, ала той запази темпото блажено бавно. Тя не бе си представяла, че бе възможно да изпита толкова и такова удоволствие, но той ѝ показва.

Джени потъна в мек, разкошен тунел. Той ставаше все по-дълбок, докато цялото ѝ същество бе обгърнато от кадифена топлина. Мислите ѝ сякаш се стопяваха една по една и постепенно тялото ѝ остана във властта на осезанието. Грант трепереше. А тя? Ръцете ѝ, плъзгащи се по раменете и гърба му, усещаха как мускулите му се стягаха и напругаха, докато движенията му оставаха плавни и нежни. През мъглата на насладата Джени осъзна, че той пренебрегваше своите нужди заради нейните. Врълхлетяха я чувства сто пъти по-силни от страстта.

— Грант — прошепна тя и го притисна в обятията си. — Сега. Искам да съм твоя.

— Джени... — Той вдигна лице и тя видя неговите тъмни, тъмни очи, преди устните му да срещнат нейните. Сякаш самоконтролът му се срина при този допир и, поглъщайки стенанията ѝ, Грант стигна с нея до върха.

Изчезнаха всички мисли, както и необходимостта от тях.

ОСМА ГЛАВА

Джени се събуди и се протегна. Имаше вродения навик да става рано и пъргаво. Първоначалната ѝ обърканост се разсея почти мигновено. Облятия в слънчева светлина прозорец не бе нейният, но тя добре знаеше чий беше. Знаеше къде се намира и защо.

Утринната топлина сякаш бе изтъкана от по-друга материя, пропита от ново усещане — на тяло до тяло, на мъж до жена, на любим до любима. Джени почувства щастие и вълнение, които прогониха сънливостта. Тя извърна глава и погледна спящия мъж до себе си.

С усмивка установи, че той бе заел около три четвърти от леглото. През нощта така се бе изтегнал, че я бе изместил на по-малко от половин педя от ръба. Ръката му бе небрежно простряна връз нея — не любещо, помисли Джени мрачно, а понеже тя случайно се намираше на територията му. Беше заграбил по-голямата част от възглавницата ѝ. На снежнобелия фон лицето му изглеждаше тъмно и загоряло, със сянката на набола брада. Видя ѝ се напълно спокоен, какъвто го бе виждала само веднъж преди — на разходката им по плажа.

Какво те движи, Грант, зачуди се Джени и се поддаде на желанието да си поиграе с косата му. Кое те прави толкова краен и саможив? И защо толкова искам да разбера и да споделя тайните ти?

Тя деликатно и внимателно очерта линията на челюстта му с върха на показалеца си. Силни черти, помисли си, почти студени. И все пак от време на време чувствителност и хумор проблясваха в очите му. След това студенината изчезваше и оставаше само силата.

Той без съмнение бе нелюбезен и арогантен и предпочиташе да бъде сам. И Джени го обичаше — въпреки това, може би и заради това. Нежността, която ѝ даде, я бе накарала да си го признае и да го приеме сега, ала то бе ясно още отдавна.

Тя копнееше да му го каже, да изрече тези простички, красиви думи. Беше му отдала тялото си, невинността си и доверието си. Сега

искаше да сподели чувствата си. Вярваше, че любовта трябва да бъде дарявана свободно и безусловно. Въпреки това Джени го познаваше достатъчно, за да разбира, че Грант трябваше да направи първата стъпка. Характерът му го изискваше. Друг мъж би могъл да бъде поласкан и дори облекчен, ако жената прямо изказваше обичта си. Но Грант би се почувствал притиснат до стената.

Тя лежеше кротко, наблюдаваше го и се чудеше дали жена не бе виновна за усамотението му. Беше сигурна, че причината толкова да се старее да бъде неприкосновен е била мъка или обезверяване. В него имаше доброта, която той криеше, талант, който изглежда не използваше, и топлота, която заключваше някъде дълбоко в себе си. Защо? Джени въздъхна и отмести косата от челото му. Надяваше се да намери търпение да дочака Грант сам да сподели тайните си.

Щастлива, тя се сгуши в него и измърка името му. Той откликна с непонятно мърморене, обърна се по корем и зарови глава във възглавницата. Тази маневра ѝ струва още няколко сантиметра от леглото.

— Ей! — засмя се Джени и го побутна по рамото. — Мръдни малко.

Никакъв отговор.

Страшно си романтичен, помисли тя скептично, целуна непомръдващото рамо и се измъкна от леглото. Грант тутакси се възползва от освободеното пространство.

Единак, помисли Джени, като го гледаше изпънат между четирите краища на матрака върху усуканите чаршафи. Не бе свикнал да прави място за никого. Тя прекоси коридора и влезе в банята.

Шуртенето на водата го събуди. Умът му бе размътен. Той лежеше неподвижно и сънливо пресмяташе колко усилия се изискваха, за да си отвори очите. Имаше вродения навик да отлага момента на ставането до последно.

С лице, забито във възглавницата, долавяше уханието на Джени. В съзнанието му изплуваха знойни, макар и не окончателно завършени, образи. Меки, мъгляви картини, които едновременно възбуждаха и успокояваха.

В просъница Грант промени позата си дотолкова, та да установи, че бе сам в леглото. Топлината ѝ все още се задържаше по чаршафите

и върху кожата му. Той се потопи в нея, без да е сигурен защо му бе тъй приятно и уютно, ала и без да търси отговор.

Спомни си как се беше чувствал с нея, вкуса ѝ, начина, по който пулсът ѝ прескачаше под пръстите му. Имаше ли друга жена, която да бе желал толкова силно? Друга, която да го накара да се чувства така удобно в един момент и да го подлуди от страст в следващия? Колко се бе доближил до границата между желанието и нуждата и дали вече не бе я прекрачил?

С тези въпроси Грант не можеше да се справи — не и докато умът му бе замъглен от сън и от Джени. Трябваше да се отърси от първото и да се държи настрана от второто, за да намери отговори.

Замаян, той седна и разтърка очи. Тя се върна в спалнята. С кърпа, увита около косата, и с халата на Грант, хлабаво вързан отпред, Джени приседна на леглото. Сплете ръце на тила му, наведе се и го целуна. Миришеше на неговия сапун и неговия шампоан, което направи целувката поразяващо интимна. Докато това ясно проникваше в съзнанието му, тя се изправи и му се усмихна.

— Буден ли си?

— Почти. — Понеже искаше да вижда косата ѝ, той дръпна кърпата от главата ѝ и я пусна на пода. — Отдавна ли стана?

— Откакто ме избута от леглото — засмя се Джени, щом Грант събра вежди. — Не преувеличавам особено. Искаш ли кафе?

— Да. — Той се надигна, хвана ръката ѝ и я задържа, докато усмивката ѝ стана озадачена. Какво щеше да ѝ каже? Какво искаше да разкрие — и на нея, и на себе си? Не бе сигурен в нищо, освен че каквото и да ставаше с него, вече не можеше да бъде спряно.

— Грант?

— Веднага слизам — смотолеви той. Чувстваше се глупаво. — Този път аз ще приготвя закуската.

— Добре. — Тя се поколеба. Като че ли изчакваше да види дали Грант щеше да каже каквото бе възнамерявал да каже. След това го остави сам.

Той полежа още минута, заслушан в стъпките ѝ по стълбите. На нейните стъпки по неговите стълби. Разделящите очертания някак се размиваха.

Не бе уверен, че някога ще може да лежи в леглото си, без да мисли за нея, свита на кравайче до него.

Напомни си, че бе имал и други жени. Беше им се наслаждавал, беше ги ценил. И забравил. Защо бе тъй убеден, че нямаше да забрави нищо от Джени? Нищо, нито дори мъничката бенка на бедрото ѝ — полумесечинка, която можеше да покрие с върха на кутрето си. Беше по момчешки доволен, когато я откри, защото никой друг не я бе виждал и докосвал преди него.

Държиш се като идиот, каза си Грант, пленен си от факта, че си първият ѝ мъж и си обсебен от идеята да ѝ бъдеш последният, единственият.

Той просто имаше нужда да се усамоти, да въведе отново ред в чувствата си, това е. Последното, което искаше, бе да се обвързва с нея.

Грант стана и се порови из чекмеджетата. Откри чифт оръфани джинси. Смяташе да ѝ приготви закуска, да я изпрати и да се залови за работа.

Но щом стигна дъното на стълбището, долови аромата на кафето и я чу да си тананика. Като мощна вълна го заля усещането за нещо познато. Обяснимо бе, понеже така беше и на сутринта, след като я срещна. Но не беше само това — то по-скоро се отнасяше до силата на усещането. Беше нещо много повече от впечатление за нещо познато — беше по-скоро чувство за едно истинско, вечно и същевременно толкова просто и човешко удоволствие, че чак го заболя. Стотици пъти да влизаше в кухнята, години наред, тя нямаше да му се струва цяла, нямаше да изглежда истинска без Джени.

Той се спря на прага, за да я погледне. Кафето беше готово. Тя се протегна за чашите високо в шкафа, които Грант стигаше без усилие. Слънцето пръскаше светлина в косата ѝ и извличаше червените ѝ оттенъци така, че те горяха като пламъчета върху кадифе. Джени се стъписа, щом го видя. После се усмихна.

— Не те чух да слизаш. — Тя отметна косата си зад рамото и започна да налива кафето. — Навън е чудесно. Всичко блести от снощния дъжд, а морето е повече синьо, отколкото зелено. Да не повярва човек, че е имало буря. — Взе по чаша във всяка ръка и понечи да тръгне към него, обаче нещо в погледа му я възпря. Недоумението ѝ бързо прерасна в напрежение. Дали беше ядосан? Защо? Може би той вече съжаляваше. Защо бе толкова наивна, че да

мисли случилото се за нещо специално, единствено по рода си и за двама им?

Ръцете ѝ се вкопчиха в дръжките. Нямахте до го остави да се извинява, да търси оправдания. Нямахте да му вдига скандал. Болката бе истинска, физическа, ала Джени се принуди да я пренебрегне. По-късно сама щеше да се оправя с нея. Сега щеше да се изправи срещу него без сълзи и молби.

— Нещо не е наред ли? — Нейният глас ли беше това, тъй спокоен и въздържан?

— Да, нещо не е наред.

Пръстите ѝ стискаха чашите толкова здраво, че биха могли да отчупят дръжките. Така поне ръцете ѝ не трепереха.

— Да седнем.

— Не ми се сяда. — Гласът му изплющя като плесница, но Джени не трепна.

Грант прекоси кухнята, облегна се на мивката и изруга. При други обстоятелства това тъй типично за него поведение би я забавлявало, обаче сега тя само стоеше и чакаше. Ако се канеше да я нарани, да свършва по-бързо, преди да се бе разпаднала. Той се извърна внезапно, почти яростно и впери в нея пълен с укор поглед.

— По дяволите, Джени. Направо ми махна главата.

Неин ред беше да се вторачи. Пръстите ѝ се вцепениха около керамичните чаши. Сърцето ѝ замря за толкова дълго, че ѝ се зави свят, след което препусна лудо. Лицето ѝ пребледня като порцелан. Грант изруга отново и прекара ръка през косата си.

— Разливаш кафето — измърмори той и прибра ръце в джобовете си.

— О... — Тя погледна глупаво надолу към малките локвички, които се образуваха на пода, и сложи чашите на масата. — Аз... Ще почистя.

— Остави... — Грант хвана лакътя ѝ, преди Джени да успее да вземе кърпа. — Слушай, имам чувството, че някой току-що ми е стоварил здраво дясно кроше право в стомаха — от тези, дето те прегъват на две и карат главата ти да кънти. Прекалено често изпадам в такова състояние, когато те видя. — Тя не отговори. Той хвана и другата ѝ ръка и я разтърси. — Изобщо не съм те молил да се нанасяш в живота ми и да ми разбъркваш мозъка. Дотрябвало ми беше да се

изпречваш на пътя ми — обаче ти го направи. А сега съм влюбен в теб и, вярвай, не съм във възторг от това.

Джени възвърна гласа си, макар че не знаеше точно за какво да го използва.

— Е — пророни след секунда, — това определено ме поставя на мястото ми.

— О, тя иска да си прави майтапи! — Възмутен, Грант я пусна и се втурна към масата. Надигна чашата и преполови кафето, някак зловещо доволен, че си попари гърлото. — Смей се, смей се — подкани той и тресна чашата върху масата. — Няма да мръднеш оттук, докато не намисля какво да те правя.

Джени едновременно се забавляваше, ядосваше се и му се чудеше. Тя сложи ръце на хълбоците си и огромната хавлия за малко да се изхлузи от рамото ѝ.

— Така, значи. Ще мислиш какво да ме правиш, сякаш съм неудобна и досадна настилка.

— Дяволски неудобна — промърмори Грант.

— Може да не си забелязал, ала съм зряла жена със собствен ум и съм свикнала сама да взимам решения. Нищо няма да ме правиш. — Темпераментният ѝ нрав надделя. Джени замахна с ръка, от което хавлията се разтвори по-широко. — Ако си влюбен в мен, това е твой проблем. Аз си имам свой, защото и аз съм влюбена в теб.

— Страхотно! — кресна той. — Направо превъзходно. Да беше изчакала да премине онази буря в някоя канавка, вместо да идваш тук.

— Мислиш, че не съжалявам ли? — Тя се обърна и се упъти към вратата.

— Един момент! — Грант отново я грабна за лакътя и я приклепчи към стената. — Никъде няма да ходиш, докато не бъде изяснен въпросът.

— Изяснен е вече! — Джени отметна косата от лицето си и се вгледа в него злобно. — Влюбени сме един в друг и на мен ми се ще да скочиш от някоя скала. Ако имаше поне малко благородство...

— Нямам.

— И деликатност — продължи тя, — не би заявил, че си влюбен в някого, с тон, с който се плашат малки деца.

— Не в някого! — викна той бесен, защото Джени имаше право. — Влюбен съм в теб и, да го вземат мътните, това не ми харесва.

— Вече го изтъкна! — Тя повдигна брадичка и изправи рамене.

— Не започвай с царствените си изпълнения — предупреди я Грант. Погледът ѝ се изостри и го прободe. Кожата ѝ пламна от възмущение. Ненадейно той прихна. Когато Джени високомерно отхвърли глава назад, Грант просто се срина връз нея. — Господи, Джени, не издържам, когато изглеждаш така, все едно ще ме хвърлиш в тъмница.

— Разкарай се от мен, мръсник такъв! — Разярена и засегната, тя го блъсна, но той я стисна по-здраво. Само светкавичните му рефлексии го спасиха от удар с коляно на особено стратегическо място.

— Стой мирна — изсмя се Грант я целуна. Така внезапно, както бе избухнал, смехът му утихна. С нежността, която толкова рядко показваше, той обхвана лицето ѝ и тя се замая. — Джени... — изрече името ѝ с устни върху нейните и звукът затрептя в нея. — Обичам те. — Разреса косата ѝ назад с пръсти, като повдигна главата ѝ, за да се срещнат погледите им. — Не ми харесва, може и никога да не свикна с това, ала те обичам. — Грант въздъхна. — Завъртя ми главата.

Притиснала лице към гърдите му, Джени затвори очи.

— Не е необходимо да бързаш да свикваш. Само ми обещавай, че никога няма да съжаляваш.

— Няма. Да полудея — може, обаче не и да съжалявам. — Той поглади косата ѝ и отново почувства нужда, по-мека, по-спокойна, но все тъй силна. После сгуши лице във врата ѝ, сякаш там му беше мястото. — Наистина ли си влюбена в мен, или го каза, понеже те ядосах?

— И двете. Тази сутрин реших да се огъна пред твоята самонадеяност и да оставя първо ти да ми го кажеш.

— Нима? — Грант склочи вежди и повдигна брадичката ѝ. — Моята самонадеяност, значи...

— Малко се пречка, защото е огромна. — Тя се усмихна сладко.

За отмъщение той яростно впи устни в нейните.

— Знаеш ли — рече след минута. — Изгубих апетит за закуска.

— Сериозно?

— Мммм... И съжалявам, че се налага да го спомена... — Грант прокара пръсти по яката на халата и ги плъзна надолу до колана. — Обаче не съм казал, че можеш да ползваш хавлията ми.

— О, колко невъзпитано от моя страна. — Усмивката ѝ стана дръзка. — Искаш ли си я?

— Не е спешно. — Той я хвана за ръката и я поведе към стълбите. — Можеш да почакаш, докато се качим горе.

Грант я проследи с поглед как потегли с колата. Беше рано следобед и слънцето блестеше ярко. Трябваше известно време да стои настрана от нея. Навярно и тя се нуждаеше от същото. Той се питаше колко ли дълго би издържал да не я вижда.

В ателието го чакаше работа. Знаеше, че качеството и количеството ѝ зависеха пряко от положените усилия. Затова му бе необходими желязна дисциплина — няколко задължителни часа на ден, през които въображението му работеше с пълна пара. Ала как можеше да работи, щом като съзнанието му бе така заето с нея, а тялото му — все още топло от нейното...

Любов. Грант бе успял да я отбягва години наред, а сега лекомислено ѝ бе отворил вратата. Тя се бе нахвърлила върху него неканена. Сега той бе уязвим, зависим — всичко, което се бе зарекъл да не бъде никога. Ако можеше, несъмнено би променил нещата. Толкова дълго бе живял по своите правила, по лична преценка, според своите нужди, че не беше сигурен нито в желанието, нито в способността си да прави компромисите, които любовта изискваше.

Накрая щеше да нарани Джени, разсъждаваше мрачно Грант, и болката щеше да рикошира и да покоси и него. Това бе неизбежната участ на всички влюбени. Какво искаха те двамата един от друг? Той тръсна глава и се откъсна от прозореца. Засега прекараното заедно време и обичта бяха достатъчни, но това нямаше да трае вечно. Какво щеше да стане, когато се появеше нуждата един от друг, обвързването? Дали той щеше да избяга? Изобщо не му беше работа да се влюбва в нея. Начинът ѝ на живот бе коренно различен от неговия. А невинността ѝ я правеше още по-лесно ранима.

Тя никога не би била щастлива, ако живееше на неговото усамотено парче земя и Грант не би я помолил за това. Той пък не би се лишил от спокойствието си заради коктейлите, фотообективите, светската шумотевица. Виж, ако беше повече като Шелби...

Грант се замисли за сестра си и за обичта ѝ към хората, тълпите. Двамата различно бяха превъзмогнали травмата от загубата на баща им по онзи ужасен, публичен начин. При все това, петнайсет години по-късно, белезите оставаха. Вероятно раната на Шелби бе заздравяла по-добре или може би любовта ѝ към Алън Макгрегър бе достатъчно силна, за да преодолее натрапчивия страх. Страхът от загуба, от зависимост.

Той си спомни последния път, когато Шелби го бе посетила, преди да се реши да се омъжи за Алън. Беше отчаяна, уплашена. Грант се бе държал грубо, защото искаше да я държи в обятията си и тя да изплаче мъката от спомените, които преследваха и двама им. Беше ѝ говорил истината, защото Шелби имаше нужда да я чуе, докато самият той не бе сигурен, че може да я приеме.

— Да не смяташ да се отречеш от живота заради нещо, което се е случило преди петнайсет години — бе я запитал безмилостно.

Седяха в кухнята му, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Грант си спомни и нейния гневен, пронизателен отговор.

— Ти вече не си ли го сторил?

Така беше, общо взето, макар че работата му и любовта му към нея постоянно го свързваха със света. Той рисувахе за хората, за тяхно удоволствие и забавление, защото ги харесваше по своеобразен, понятен само нему начин — заедно с недостатъците и силните им черти, глупостта и здравия им разум. Грант просто не желаше да бъде задушаван от тях. И успешно избягваше да се обвързва с когото и да било. Докато не се появи Джени. Толкова лесно се оправяше с човечеството като цяло. Трудностите възникваха в личните отношения с хората поотделно.

Той се намръщи. Бе загазил дълбоко. Вече гореше от нетърпение отново да бъде с нея, да чува гласа ѝ, да вижда усмивката ѝ.

Сега сигурно се готвеше да рисува с акварелните бои, както му беше казала. Може би още щеше да носи блузата, която ѝ бе дал. Състоянието на нейната беше безнадеждно. Грант без никакво усилие си я представи как разполага триножника до заливчето. Косата ѝ бе сресана назад и се спускаше по гърба ѝ. Краят на блузата обгръщаше бедрата ѝ...

И докато тя работеше, той се размотаваше, замечтан като хлапак. Пак се навъси и тръгна към ателието, когато телефонът иззвъня.

Смяташе да не го вдига, което често правеше без угризения, ала размисли и запрескача надолу по стълбите. Имаше само един телефон и го държеше в кухнята, понеже не позволяваше да го безпокоят в ателието или в леглото. Грабна слушалката и се облегна на вратата.

— Да.

— Грант Кембъл?

Макар да беше срещал мъжа на другия край на линията само веднъж, Грант веднага позна гласа му. Различаваше се безпогрешно, дори ако не заваляше леко името Кембъл.

— Здравей, Дениъл.

— Не си лесен за откриване. Да не си бил извън града?

— Не — усмихна се той. — Просто невинаги вдигам телефона.

Дениъл изсумтя и усмивката на Грант се разшири. Представяше си големия Макгрегър, седнал зад масивното бюро в личния си кабинет и пушещ една от забранените му пури. Бе го скицирал в този вид и бе пхнал шаржа в ръката на сестра си по време на сватбата. Той разсеяно извади пакет чипс от шкафа и го отвори.

— Как си?

— Добре. Отлично. — Гласът на Дениъл придоби нотки на гордост и арогантност. — Преди две седмици станах дядо.

— Честито!

— Момче — осведоми го Дениъл и доволно пафна с дебелия кубинска пура. — Три килограма и триста грама, як като бик. Робърт Макгрегър Блейд. Ще му викат Мак. Здрав юнак, от сой. — Той вдъхна дълбоко въздух и копчетата на ризата му бяха подложени на изпитание. — Има моите уши.

Грант се усмихна. Справката за новото попълнение на клана Макгрегър едновременно му беше забавна и го изпълни с нежност. Сестра му бе станала член на род, който той намираше за неустоим. Даваше си сметка, че отделни негови образи щяха да изникват в комиксите му години наред.

— Как е Рина?

— Справи се геройски. — Дениъл захапа пурата си. — Аз, разбира се, така си и знаех. Майка ѝ се притесняваше. Жени.

Не спомена, че той самият бе настоял да наемат самолет веднага щом бе разбрал, че Серина ражда. Нито това, че не бе могъл да си намери място в чакалнята и бе крачил напред-назад като пощурял,

докато жена му Ана спокойно довършваше бродерията на бебешко одеялце.

— Джъстин беше при нея през цялото време. — Грант долови капка негодувание, което му подсказа, че болничният персонал явно бе възпрепятствал опита на големия Макгрегър да влезе в родилното отделение. И навярно доста се бе озорил.

— Шелби видя ли вече племенника си?

— Караха медения си месец по време на раждането — отвърна Дениъл с хриптяща въздишка. Беше му трудно да разбере защо синът му и снаха му не бяха отменили пътешествието си, за да присъстват на събитието. — Но сега пък ни гостуват с Алън. За това се обаждам. Искаме да дойдеш, момче. Цялото семейство пристига. Новото бебе също. Ана настоява пак да събере децата край себе си. Нали знаеш какви са жените.

Грант знаеше какъв бе Дениъл. Той се подсмихна.

— Да, предполагам, че майките имат нужда все да се суетят около някого.

— Именно. Особено сега, с началото на ново поколение, е още по-зле. — Дениъл хвърли предпазлив поглед към вратата. Не се знаеше дали не слуша някой. — И така, значи идваш в петък вечер.

Грант обмисли програмата си и набързо пресметна няколко дати наум. Копнееше да види сестра си, а и Макгрегърови. Повече от всичко искаше да заведе Джени при хората, които, непонятно защо, смяташе за свое семейство.

— Мога да дойда за два-три дни, Дениъл, обаче бих искал да доведа някого.

— Някого ли? — Дениъл наостри уши. Той се наведе над бюрото с димящата пура в ръка. — И кой ще е този някой?

Хрускайки парченце чипс, Грант позна тона.

— Някой, който в момента рисува в Ню Ингленд, по-точно в Уинди Пойнт. Мисля, че би се заинтересувала от къщата ти.

Заинтересувала, отбеляза Дениъл с доволна усмивка. Това, че вече бе уредил децата си, не означаваше, че бе длъжен да зареже хобито си да сватосва. В това отношение младите имаха нужда да бъдат напътствани — или побутвани. Грант, макар и да бе Кембъл, беше роднина...

— Художничка, значи... Интересно. Винаги ще се намери място за още един човек, синко. Доведи я. Художничка — повтори той и тръсна пепелта от пурата. — Млада и хубава, без съмнение...

— Всъщност тя е почти на седемдесет — отвърна Грант неупречно и кръстоса глезени, като се опря на стената. — Малко трътлеста и прилича на жаба. Творбите ѝ са безсмъртни, с потресаващ емоционален заряд и сякаш триизмерни. Луд съм по нея. — Той замлъкна, представяйки си как широкото лице на Дениъл става виненочервено. — Истинските чувства са над такива неща като възрастта и физическата красота, не мислиш ли?

Дениъл се задави, след това си възвърна гласа. Момчето се нуждаеше от помощ. От спешна помощ.

— Ела по-рано в петък, синко. Ще ни трябва време да си поговорим. — Той се втренчи в рафтовете с книги на отсрещната стена. — На седемдесет ли каза?

— Почти. Обаче истинската чувственост няма възраст. Ами че едва миналата нощ ние...

— Не, не ми казвай — прекъсна го Дениъл бързо. — Ще си поговорим надълго и нашироко, когато пристигнеш. Един дълъг разговор. Шелби познава ли... Не, няма значение — отказа се той. — Петък — заяви по-решително. — Ще се разберем в петък.

— Ще дойдем. — Грант затвори телефона и се запревива от смях. Това трябваше да държи стареца на тръни до петък. Все още усмихнат, той се запъти към стълбите. Щеше да работи до залез-слънце, докато дойде Джени.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Никога не бяха я склонявали да направи нещо толкова бързо. Преди да се усети, Джени се бе съгласила да събере боите, четките, куфар с дрехи и да отлети да прекара един уикенд с хора, които не познаваше.

Една от причините, осъзна тя, когато най-сетне имаше време да помисли, беше, че Грант бе много въодушевен. За малко повече от седмица го беше опознала достатъчно и знаеше, че той рядко изпитваше симпатия към някого дотам, че да му отдели време и да излезе от усамотението си. Съгласи се най-вече, защото искаше да бъде с него и понеже се зарази от настроението му. И накрая, понеже искаше да го види при различни обстоятелства — да общува с хора, далеч от откъснатото си парче земя.

Щеше да се запознае със сестра му. Това, че Грант имаше сестра, бе изненада. Макар да си признаваше, че беше нелепо, Джени си го бе представяла някак изникнал в света като възрастен, сам и готов да брани територията и самотата си.

Сега се запита за детството му. Какво му бе въздействало? Какво бе направило от него мъжа, когото тя познаваше? Дали е бил от богато, или бедно семейство? Общителен или затворен? Дали е бил щастлив, обичан, пренебрегван? Той рядко говореше за семейството си, за миналото... А и за настоящето.

Странно беше, но именно защото отговорите бяха толкова важни, Джени не можеше да зададе въпросите. Разбираше, че трябва да изчака Грант сам да ѝ се довери, като доказателство за любовта, която бе казал, че изпитва. Всъщност „доказателство“ не бе точната дума. Тя знаеше, че той я обича, ала искаше печат, гаранция. За нея любовта и доверието вървяха заедно, едното без другото бе само празна дума. Джени не вярваше в тайни.

От детството си до смъртта на Анджеа, тя бе имала с кого да споделя всичко — всички свои съмнения, колебания, надежди, мечти. Когато загуби сестра си, загуби и част от себе си. Едва сега бе

започнала отново да усеща тази част. Беше напълно естествено да отдаде вярата и нежността си на Грант. Когато Джени обичаше, обичта ѝ нямаше предел.

Освен радостта, тя чувстваше и притъпена болка от това, че той все още не бе се отворил за нея. Докато го направеше, Джени нямаше да вижда бъдеще с него отвъд настоящия момент. Принуди се да го приеме, тъй като мисълта и за един миг без него беше непоносима.

Грант караше по криволичещия планински път към имението на Макгрегърови. Той зърна профила на Джени, умисленото ѝ изражение, замечтания и недотам весел поглед.

— За какво мислиш?

Тя се извърна към него и в усмивката ѝ, сянката на тъга изчезна.

— За това, че те обичам.

Беше толкова просто. Коленете му омекнаха. Той изпита нужда да я докосне и спря колата встрани от пътя. Когато взе лицето ѝ в ръце, Джени спусна ресници в очакване на целувката.

Бавно, с благоговение, Грант докосна с устни страните ѝ, първо едната, сетне другата. От редките му изблици на нежност неизменно ѝ примамляваше. За каквото ѝ да я помолеше в този момент, щеше да му даде без колебание. Ласката на миглите му върху лицето ѝ я задържаше до него по-здравое от вериги.

Името ѝ прозвуча като въздишка, докато той обсипваше с целувки затворените ѝ очи. От трепета ѝ главата му забуча. Каква беше тази магия? Блещукаше в един миг, пулсираше в следващия. Дали само си въобразяваше, или Джени в действителност бе живяла дълго време в мечтите му, изчаквайки момента да излезе наяве и да го пороби? Дали заради крехкостта, или силата ѝ бе готов да убие, дори умре за нея? Имаше ли значение?

Грант съзнаваше, че би трябвало да има. Когато един мъж биваше завлечен твърде надълбоко — от жена, идеал или цел — той ставаше уязвим. Тогава инстинктът за самосъхранение отстъпваше на заден план. Грант знаеше, че това се бе случило с баща му.

Но сега единственото, което възприемаше, бе, че тя беше тъй мека, тъй всеотдайна. Негова.

Той докосна устните си до нейните. Джени наклони глава назад и прие целувката. Той я хвана по-здравое. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, докато устните му се впиваха в нейните, повече жадни, отколкото

покорни. Замаяна, тя помисли, че с всяко докосване Грант разпалваше страстта й по-силно и по-силно, докато накрая щеше да я взриви само с поглед.

— Искам те... — Думите се изтръгнаха от устата й в неговата.

Той я сграбчи в неистова прегръдка. Устата му превземаше, хапеше, смучеше нейната, докато и двамата останаха без дъх. Грант изстена и зарови лице в косите й, мъчейки се да възвърне разсъдъка си.

— Господи, след минута ще забравя, че се намираме на шосе, и то по светло.

Джени прокара пръсти зад врата му.

— Аз вече забравих.

Той три пъти пое дълбоко въздух и вдигна глава.

— Внимавай — предупреди я. — Много по-трудно е да се държа прилично, отколкото да върша това, което е част от човешката природа и което ми идва отвътре. В момента ми се струва напълно естествено да те замъкна на задната седалка, да ти съдера дрехите и да те любя, докато видиш звезди посред бял ден.

Възбудата се разля по цялото й тяло. Тя се наклони към него така, че устните им почти се докосваха.

— Човек не бива да се противопоставя на природата си.

— Джени. — Грант вече почти усещаше как тялото й се затопля и се разтапя под неговото. Уханието й контрастираше със светлината и шепнеше за нощ. Тя плъзна длани по гърдите му и усети биенето на сърцето му. Очите й бяха замъглени и все пак излъчваха сила. Той не можеше да отклони поглед от тях. Чувстваше се като пленник, ликуващ под тежестта на оковите.

Тъкмо когато щеше да се поддаде на изкушението, шумът на приближаваща кола го накара да изругае и да се обърне. Джени погледна през рамо и видя мерцедес, който се закова до тях. Човекът зад волана беше в сянка, така че тя остана само с впечатлението за тъмен тен и волеви черти, докато шофьорът спусна стъклото.

Буйна червена грива обрамчваше ъгловато лице. Жената провеси ръка от прозореца и се усмихна хитро.

— Вие да не сте се загубили?

Грант я изгледа с присвити очи и смая Джени, като протегна ръка и стисна с два пръста носа на жената.

— Пръждосвай се!

— Някои хора просто не заслужават да им се помогне — отвърна тя, вирна надменно глава и се скри в колата. Мерцедесът избръмча тихо и се скри зад завоя.

— Грант! — Джени не можеше да повярва на очите си. — Дори за теб това беше невероятно грубо.

— Не мога да трая хора, които се бъркат навсякъде — отвърна той и запали мотора.

Тя потъна в седалката.

— Пролича си. Започвам да мисля за чудо това, че не ми тръшна вратата под носа в онази първа нощ.

— Беше в момент на слабост.

Джени го изглежда косо, после се предаде.

— Близко ли сме вече? Добре ще е да ми изброиш състава и да ми опишеш всеки с две думи, за да имам понятие, с кого... — тя замлъкна. — Боже мой!

Бе невероятно, невъзможно. Разкошно. Хладно сива под последните лъчи на слънцето, пред погледа ѝ се изправяше приказната крепост, в която всяко момиченце с копнеж би си представяло, че е затворено. И че очаква доблестен рицар да го измъкне иззад високите стени на кулата. Беше чудо, че крепостта съществуваше в този век на ракети и хаос.

Постройката изпъкваше и се простираше или по-точно се издигаше величествено върху скала. По стените нямаше бръшлян. Какъв бръшлян би се осмелил да плъзне тук? Обаче имаше цветя — диви рози, цъфнали къпинови храсти — пищни цветове, които упорито мълвяха за лято, докато близките дървета вече бяха докоснати от първия дъх на есента.

Джени не просто искаше да го нарисува. Трябваше да го нарисува. Бе също тъй наложително, както дишането.

— Така си и знаех — подметна Грант.

Зашеметена, тя продължаваше да гледа крепостта.

— Какво?

— Все едно вече държиш четка в ръка.

— Де да беше така.

— Ако нарисуваш това тук дори с половината прозрение и сила, които вложи в пейзажа с фара и скалите, ще сътвориш великолепна картина.

Джени го погледна объркана.

— Но аз... Стори ми се, че ти не го хареса.

Той изсумтя, докато вземаше последния завои.

— Не ставай смешна!

Никога не му бе идвало на ум, че тя можеше да има нужда да ѝ се вдъхва увереност. Познаваше собствените си възможности и гледаше нехайно на репутацията си на един от най-добрите в своя бранш. Мнението на околните малко го интересуваше, понеже знаеше способностите си. Бе решил, че Джени се чувства по същия начин.

Ако знаеше за агонията ѝ преди всяка нейна изложба, би се смял. Ако съзнаваше само колко болка ѝ бе причинил с небрежната се оценка в деня, когато бе завършила картината, щеше да остане без думи.

Тя се намръщи съсредоточено.

— Значи ти е харесал?

— Кое?

— Пейзажът — рече Джени нетърпеливо. — Картината, която направих в предния ти двор.

Мислите им се разминаваха и Грант не долови неувереността в гласа ѝ.

— Само защото не рисувам живопис — подзе той рязко, — не значи, че за да разпозная гениална работа, трябва да гледам с лупа.

Те се умълчаха, всеки несигурен в настроението на другия, както и в собственото си.

Щом беше харесал картината, негодуваше Джени, защо не беше го казал направо, вместо да я кара да му вади думите с ченгел от устата?

Грант се питаше дали тя смяташе сериозното изкуство за единствения достоен жанр. Какво би казала ако научеше, че той си изкарва хляба с рисуване на карикатури?

Смешки в картинки. Дали щеше да се разсмее, или да истеризира ако зърнеше неговата Вероника в „Ню Йорк Дейли“ след около две седмици?

Рязкото натискане на спирачките върна и двамата към настоящето. Грант спря пред главния вход.

— Почакай само да влезем вътре — подзе той, опитвайки да подхване предишния разговор. — Аз самият не можах да повярвам и

на половината от онова, което видях.

— Изглежда всичко, което съм чела или чувала за Дениъл Макгрегър, е истина. — Джени слезе от колата с прикован към къщата поглед. — Напорист, ексцентричен мъж, който винаги постига своето. За личния му живот обаче не знам много. Жена му лекарка ли е?

— Хирург. Имат три деца и, както ще чуеш безброй пъти през този уикенд, един внук. Сестра ми се омъжи за големия му син, Алън.

— Алън Макгрегър... Той е...

— Сенаторът Макгрегър, а след някоя и друга година... — Грант повдигна рамене и не довърши.

— А, да, ще имаш пряка връзка с Белия дом, ако слуховете за намеренията на Алън Макгрегър се окажат верни. — Тя се усмихна на мъжа в сиво-кафеникави панталони с развяна от вятъра коса, облегнал се на капака на наетата кола. — Няма да е зле, нали?

Грант се подсмихна загадъчно, като си мислеше за Макинтош.

— Засега работата не е ясна — отвърна. — Ала винаги съм изпитвал някаква особена симпатия, примесена с цинизъм, към политиката. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към каменните стъпала. — Син номер две се казва Кейн, адвокат, който наскоро се ожени за адвокатка, която, по някаква случайност, е сестрата на съпруга на най-малкото отроче на Дениъл.

— Не съм много сигурна, че схванах всичко. — Джени разгледа месинговото чукало във вид на лъвска глава с корона.

— Трябва да заучаваш бързо. — Грант вдигна чукалото и го пусна да изтропа. — Рина се омъжи за комарджия. Заедно с мъжа ѝ са собственици на няколко казина и живеят в Атлантик Сити.

Тя го погледна замислено.

— За някой, който не общува много с хора, си добре информиран.

— Да — усмихна се той.

Вратата се отвори. Червенокосата жена, която Джени позна от мерцедеса, се опря на широката каса и премери Грант с поглед.

— Още ли не сте си намерили пътя?

Този път Грант я дръпна към себе си и я поздрави със звучна целувка.

— Виждам, че си останала жива след един месец брак, но все пак си кльощава.

— Потокът от комплименти не секва — отбеляза тя и отстъпи назад. След секунда се разсмя и го запрегръща ожесточено. — По дяволите, мразя да го изричам на глас, обаче се радвам да те видя. — Младата жена се засмя над рамото му и впери любопитен, ала не враждебен поглед в Джени. — Здравей. Аз съм Шелби.

Сестра му, осъзна Джени, поразена от липсата на всякаква прилика. Срещу себе си виждаше уж крехко създание, от което бликаше енергия, немирни огнени къдрици и дяволити тъмносиви очи. Докато Грант притежаваше една грубовата, небрежна привлекателност, сестра му бе комбинация от порцелан и пламъци.

— Аз съм Джени. — Тя спонтанно отвърна на усмивката. — Приятно ми е.

— Почти на седемдесет, а? — подхвърли тайнствено Шелби на брат си и стисна ръката на Джени. — Трябва да се опознаем, за да разбера как успяваш да търпиш този негодник повече от пет минути наведнъж. Алън е в тронната зала, заедно с големия Макгрегър — продължи тя, преди Грант да успее да вклини и думичка. — Брат ми даде ли ти пълен опис на обитателите?

— Краткият вариант — отговори Джени, тутакси очарована.

— Типично. — Шелби прегърна Джени през кръста. — Е, понякога е по-добре да добиеш впечатления от първа ръка. Главното е да не позволиш на Даниъл да те сплаши. С какъв корен си?

— Най-вече френски. Защо?

— Ще стане дума.

— Как беше меденият месец? — попита Грант с интимната мисъл да отклони разговора от темата, която неизбежно щеше да бъде повдигната.

Шелби грейна.

— Ще ти кажа като свърши. Как е скалата ти?

— Стои си... — Той погледна наляво, където Джъстин слизаше по централните стълби. Изражението му от леко любопитство се замени с учудване — нещо, рядко виждано на лицето му — и после с радост.

— Джени! — Той прескочи последните няколко стъпала и я грабна в обятията си.

— Джъстин! — засмя се тя и уви ръце около врата му.

Грант присви очи.

— Какво правиш тук? — запитаха и двамата едновременно.
Той хвана ръцете ѝ и отстъпи назад, за да я разгледа по-добре.
— Прекрасна си — рече. — Както винаги.

Грант видя как Джени порумения от удоволствие и изпита искрена ревност за първи път в живота си. Намери усещането за крайно неприятно.

— Изглежда — вметна той със застрашително спокоен тон, от който Шелби повдигна вежди, — вие се познавате.

— Да, разбира се — започна Джени и внезапно се досети. — Комарджията! — възкликна. — О, как не се сетих, Рина. — Серина. Сватбата ти беше огромна изненада — така съжалявах, че не можах да дойда. А сега си и баща! — Тя пак го прегърна и се засмя. — Мили боже, наобиколена съм от братовчеди!

— Братовчеди ли? — повтори Грант.

— По френска линия — рече Джъстин сухо. — Далечна връзка, старателно пренебрегвана от всички, освен... — той вдигна лицето на Джени към своето — от малцина избрани.

— Леля Аделаид е досадна стара гъска — поясни Джени.

— Ти разбираш ли нещо? — обърна се Шелби към Грант.

— Смътно — отвърна той.

Джени протегна ръка към него.

— Казано накратко, Джъстин и аз сме братовчеди, трети, струва ми се. Запознахме се преди около пет години на една от моите изложби в Ню Йорк.

— Аз не бях особено близък с онази страна от рода — продължи Джъстин. — Случайна реплика доведе до друга и до трета, докато накрая издирихме връзката.

Когато Джъстин се усмихна, Грант я видя. Очите, зелените очи. Те бяха почти еднакви, до самия тон на зеленото. По някаква неясна причина тази прилика повече от обясненията отпусна мускулите му, напрегнати, откакто Джъстин бе подбрал Джени в прегръдките си. Черната овца, сети се той, който бе надминал всички.

— Невероятно — отсъди Шелби. — Всички онези клишета за малкия свят са учудващо подходящи в случая. Джени е тук с Грант.

— Така ли? — Джъстин срещна тъмните, изпитателни очи на Грант. Като изпечен комарджия той по навик оценяваше хората още щом се запознаеше с тях и ги разпределяше по категории. На сватбата

на Шелби миналия месец бе преценил Грант като загадъчен мъж с остър ум, който просто не спадаше към никоя категория. Бяха се разбрали лесно, вероятно поради вродената си сдържаност.

Джъстин си спомни драматичния разказ на Дениъл за приятелката, с която щеше да им гостува Грант, и едва сдържа усмивката си.

— Дениъл спомена, че ще доведеш художничка...

Грант забеляза почти недоловимата искра в очите на Джъстин.

— Не се съмнявам, че е споменал — отвърна той със същия непринуден тон. — Още не съм те поздравил за грижите по продължаването на рода.

— И за това, че временно освобождаваш останалите от натиска незабавно да сторят същото — добави Шелби.

— Не бъди толкова сигурна — предупреди равен глас.

Джени съгледа руса жена да слиза по стълбите със синьо вързопче на ръце.

— Здравей, Грант. Радвам се да те видя отново. — Серина залюля сина си на една ръка, като целуна Грант по бузата. — Колко мило от твоя страна да откликнеш на кралската покана.

— С удоволствие! — Грант не се сдържа и разгъна края на одеялцето с пръст.

Колко беше мъничко! Винаги се възхищаваше на бебетата — на тяхното миниатюрно съвършенство. Това бебе беше с гладки бузки, напълно будно и го гледаше с ококорени тъмносини очи, в които проблясваше и малко виолетово от тези на майка му. Мак може и да имаше ушите на Дениъл и очите на Серина, ала всичко останало си беше на Блейд. Имаше костите на войн, реши Грант, и гарвановочерната коса на предците си команчи.

Серина погледна жената, която наблюдаваше Грант замислено. Учуди се да види очите на мъжа си на женско лице. Изчака тези очи да се отместят към нея и се усмихна.

— Аз съм Рина.

— Джени е приятелка на Грант — съобщи Джъстин и обгърна с ръка раменете на жена си. — А също и моя братовчедка. — Преди Серина да успее да реагира на тази изненада, той пусна втората бомба. — Дженвиер Грандо.

— О, онези прекрасни картини! — възкликна тя, а Шелби отвори широко очи.

— Да ти се не види, Грант. — След като му отправи възмутен поглед, Шелби се обърна към Джени. — Майка ни имаше два от твоите пейзажи. Извадих ѝ душата, докато склони да ми подари единия за сватбата. „Вечер“ — уточни тя. — Искам да издигна къща за нея.

Доволна, Джени се усмихна.

— Тогава може би ще убедиш господин Макгрегър да разреши да нарисувам замъка му.

— Няма да се наложи да му извиваш ръката — отбеляза Серина.

— Какво е това, среща на високо равнище ли? — запита Алън, който се появи от коридора. — Едно е да си дясната ръка — продължи той, като сложи длан на тила на жена си, — друго е да си жертвено агне. Татко ръмжи и се вайка, задето семейството се е разпръснало.

— И Кейн ще отнесе най-много — добави Серина.

— Да — съгласи се Алън с усмивка. — Горко му, задето закъснява. — Той извърна поглед към Джени — тъмни, дълбоки очи, бавна, сериозна усмивка. — Познаваме се... — поколеба се за секунда, докато претърсваше в паметта си списъка от имена и физиономии. — Дженвиер Грандо.

Леко изненадана, Джени му се усмихна.

— Беше много кратка среща в навалищата на едно благотворително мероприятие преди около две години, сенаторе.

— Алън — поправи я той. — Значи вие сте художничката на Грант. — Той погледна шурей си и изразът му се смекчи от усмивката в очите му. — Длъжен съм да кажа, че превъзхождате дори описанието на Грант. Да отидем ли да се присъединим към големия Макгрегър, преди да почне да реве?

— Дай на мен. — Джъстин пое бебето от Серина с опитно движение. — Мак ще го умилюсти.

— Какво описание? — промърмори Джени на Грант, докато вървяха по широкия коридор.

Тя видя прокрадващата се усмивка, преди той да обгърне с ръка раменете ѝ.

— После ще ти обясня.

Джени веднага разбра защо Шелби бе назовала стаята тронна зала. Целият под беше покрит с ален килим. Дърворезбата бе изящна и

пищна, по стените висяха чудни картини в богато украсени рамки. Носеше се лек мирис на восък, макар да нямаше горящи свещи. Лампи светеха в добавка към слабите лъчи на залязващото слънце, които се процеждаха през многокрилите прозорци.

Тя от пръв поглед забеляза, че мебелите са старинни, всичките масивни и идеални за огромната стая. Дървени трупи лежаха в грамадната камина, предвидени за вечерното захлаждане.

Обаче залата, великолепна с уникалния си стил, бе нищо в сравнение с мъжа, който приемаше гостите от своя готически стол с висока облегалка. Едър, с гъста, пламтяща червена коса, той наблюдаваше шествието с присвити, остри сини очи на широкото си лице.

На Джени ѝ заприлича на генерал или крал — може би и двете, отпреди няколко века, когато владетелят е повеждал народа си на бой. Огромна ръка потупваше дървената облегалка на трона, а другата държеше полупълна чаша. Изглеждаше достатъчно свиреп да заповядва екзекуции, когато му хрумне. Пръстите ѝ я засърбяха за молив и скицник.

— Е! — прогърмя той с глас, който превърна сричката в обвинение.

Шелби първа отиде при него, доста храбро, според Джени, и го целуна звучно по устата.

— Здравсти, дядо.

Той се изчерви от удоволствието, което му носеше това звание.

— Значи реши все пак да ми отделиш минутка от времето си.

— Чувствах се длъжна първо да отдам почит на най-новия Макгрегър.

Сякаш по знак, Джъстин се завтече да настани Мак в свивката на ръката на Дениъл. Джени видя как страшният гигант се превърна в мекица.

— Ето го момчетоо — затананика той, подавайки чашата си на Шелби, и погъделичка бебето под брадичката. Когато внукът му хвана дебелия му пръст, той се наду като петел. — Силен е като бик. — Ухили се на цялата дружина, след което се съсредоточи върху Грант. — Та ти взе, че дойде, Кембъл. Сега виждаш — продължи Дениъл, като залюля бебето, — защо Макгрегърови никога няма да бъдат победени. От сой сме.

— Добра кръв — продума Серина и взе Мак от ръцете на дядо му.

— Налейте едно питие на Кембъл — нареди той. — Така, къде е художничката? — очите му обиколиха стаята, спряха се на Джени и останаха там. Стори ѝ се, че съгледа в тях изненада, набързо прикрита, а след това усмивка, която упорито дърпаше нагоре крайчетата на устата му.

— Дениъл Макгрегър — рече Грант тържествено. — Дженвиев Грандо.

Лицето на Дениъл се озари. Той се изправи в целия си внушителен ръст и ѝ подаде ръка.

— Добре дошла.

Ръката ѝ бе стисната, после погълната от неговата. Тя придоби усещане за сила, доброта и упорство.

— Имате разкошен дом, господин Макгрегър — каза Джени, като го гледаше откровено. — Отива ви.

Той се разсмя гръмогласно и прозорците едва не се разтрепериха.

— А да. Три ваши картини висят в западното крило. — Дениъл хвърли бегъл поглед към Грант. — Изглеждате добре за годините си, госпожице.

Джени го погледна недоумяващо. Грант се задави с уискито си.

— Благодаря — рече тя.

— Налейте едно питие на художничката — разпореди се Дениъл и ѝ посочи стола до себе си. — Кажи сега, защо си губиш времето с такъв като Кембъл.

— Джени ми се пада братовчедка — осведоми го Джъстин и седна на дивана при сина си. — От страната на френските аристократи.

— Братовчедка ли? — Погледът на Дениъл се изостри и лицето му придоби израз на лукаво задоволство. — А да, ние обичаме да запазваме хубавите неща вътре в семейството. Грандо — добро име. Имаш вид на кралица и отчасти на чародейка.

— Това беше предназначено като комплимент — поясни Серина и ѝ подаде кристална чаша с вермут.

— Казвали са ми го. — Джени погледна Грант над ръба на чашата си. — Един от прадядовците ми имал... познанство с циганка, което довело до близнаци.

— Джени също така има пират в родословното си дърво — додаде Джъстин.

Дениъл кимна одобрително.

— Силна кръв. Кембълви имат нужда от всичката помощ, която може да им се окаже.

— Внимавай, Макгрегър — предупреди Шелби, а Грант го стрелна със страшен поглед.

Подводните течения тук можеха да объркат новодошлия, ала Джени улови посоката на разговора. Дениъл се опитва да стъкми годеж, помисли тя и с мъка потисна смеха си. Мрачният, раздразнен поглед на Грант още повече я затрудни да се сдържи. Играта беше увлекателна.

— Предците ми по линията Грандо могат да бъдат проследени до любимата наложница на Филип Четвърти Хубавия. — Тя забеляза възхитения и изпълнен с уважение поглед на Шелби. За секунди помежду им се бе зародила симпатия.

Макар да се забавляваше от сигналите и намеците, прехвърчащи из стаята, Алън твърде добре си спомняше самия себе си в положението, в което Грант сега „се забавляваше.“

— Защо ли се бави Кейн? — подметна той с пълното съзнание, че така ще отклони вниманието на баща си.

— Ха! — Дениъл изгълта половината от питието си. — Момчето е прекалено заето със закона, за да се сети за майка си.

Джени повдигна вежди. Серина подви крака под себе си на дивана.

— Майка ми още е в болницата — обясни тя, а по лицето ѝ се прокрадна усмивка. — Несъмнено ще бъде съкрушена, ако пристигне преди Кейн.

— Тя се тревожи за децата си — рече Дениъл. — Казвам ѝ, че те си имат свой собствен живот, но майката си е майка.

Серина извърна очи към тавана и измърмори нещо неясно в чашата си. Ала това бе достатъчно, за да поруменее лицето на големия Макгрегър. Преди да успее да отвърне, звукът на чукалото проехтя между стените на къщата.

— Аз ще отворя — обади се Алън. Искаше да предупреди Кейн за разположението на духа на баща им.

От солидарност към Кейн Грант се обърна към Дениъл в опит да разведри настроението му.

— Джени е във възторг от къщата. Надява се да ѝ разрешиш да я нарисува.

Дениъл тутакси живна. Прилично на реакцията му към Мак, той се изду.

— Смятам, че бихме могли да уредим нещо, което да устройва и двама ни.

Картина от Грандо на замъка на Макгрегър. Той добре знаеше паричната стойност на такава творба и още по-голямата ѝ ценност за гордостта му. Наследство за внуците му.

— Ще поговорим — заяви той с решително кимване. Точно тогава последните Макгрегърови влязоха в стаята. — Ха!

Джени съгледа висок, строен мъж с вид на интелигентен хищник. Всички Макгрегърови ли бяха такива превъзходни представители на човешката раса? Кейн притежаваше мощ, каквато тя бе усетила у Алън и Серина. Понеже не беше напълно еднаква с тази на Дениъл, Джени се запита за майка им. Каква жена ли бе тя?

После вниманието ѝ се насочи към жената, която влезе заедно с Кейн. Сестрата на Джъстин. Джени го забеляза да поглежда към нея леко намръщено. И разбираше защо. Напрежението, което Кейн и Даяна бяха внесли със себе си в стаята, бе осезаемо.

— Забавихме се в Бостън — поясни Кейн неспринудено, без да обръща внимание на гневната физиономия на баща си, и отиде да види племенника си. Леко суровите черти на лицето му се смекчиха и той вдигна очи към сестра си. — Браво, Рина.

— Можеше да се обадиш, че ще закъснееш — смъмри го Дениъл. — За да не се безпокои майка ти.

Кейн обходи с поглед стаята, установи отсъствието на майка си и вдигна иронично вежди.

— Разбира се.

— Аз бях виновна — рече Даяна с нисък глас. — Една среща продължи по-дълго.

— Нали помниш Грант — вметна Серина с надеждата да заглади положението.

— Да, разбира се. — Даяна се потруди за една усмивка, която не се отрази в големите ѝ тъмни очи.

— И гостенката на Грант — продължи Серина, като съжаляваше, че не може да остане насаме с Даяна за няколко минути. — Оказа се, че тя е твоя братовчедка. Дженвиер Грандо.

Даяна се скова мигновено. Когато се извърна към Джени, лицето ѝ беше хладно и безизразно.

— Братовчедка ли? — попита Кейн любопитно и застана до жена си.

— Да — потвърди Джени високо, изпълнена с желание да облекчи нещо, без тя самата да разбира какво точно. — Срещали сме се веднъж — продължи Джени усмихната. — Като деца. На един рожден ден, струва ми се. Семейството ми гостуваше в Бостън.

— Помня — пророни Даяна.

Макар че се опита, Джени не успя да си припомни нищо от онова детско тържество, с което да е могла да предизвика студения, недружелюбен поглед на Даяна сега. Реакцията ѝ бе инстинктивна. Брадичката ѝ се вдигна леко, веждите ѝ се извиха нагоре. Като си придаде царствен вид, тя отпи от вермута.

— Както отбеляза Шелби, светът е малък.

Кейн забеляза изражението на Даяна и въпреки че то го изнервяше, спокойно положи ръка върху рамото ѝ.

— Добре дошла, братовчедке — поздрави той Джени и я дари с изключително чаровна усмивка. После се обърна към Грант и усмивката стана палава. — Страшно ми се иска да си поговорим с теб... За жаби.

Грант отвърна със светкавична усмивка.

— Когато пожелаеш.

Преди Джени дори да почне да разбира всичко това или смеха, който последва, дребничка, мургава жена влезе в стаята. Ето я и другата половина от ръководството. Джени го почувства веднага. Жената стана център на вниманието. Тя притежаваше огромната сила и сериозната привлекателност, които бе предала на големия си син. Държеше се със забележително достойнство, макар прическата ѝ да бе леко разрошена, а костюмът ѝ — поизмачкан.

— Толкова се радвам, че можахте да дойдете — рече тя на Джени, след като ги представи една на друга. Ръцете ѝ бяха малки, но здрави и, както Джени забеляза, хладни. — Съжалявам, че не бях тук, когато сте пристигнали. Аз... Задържах се в болницата.

Загубила е пациент. Без да знае как го разбра, Джени бе сигурна. Тя спонтанно покри стиснатите им ръце със свободната си длан.

— Имате чудесно семейство, госпожо Макгрегър. Прекрасен внук.

Жената въздъхна една доловимо.

— Благодаря ви. — Ана отиде да целуне съпруга си по бузата. — Да вечеряме — каза тя, когато той поглади косата ѝ. — Сигурно сте прималели от глад.

Списъкът на действащите лица бе завършен. Джени се изправи и хвана Грант за ръка. Очертаваше се много интересен уикенд.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше късно, когато Джени се излегна в голямата вана, пълна с гореща, благоуханна вода. Макгрегърови, от Дениъл до Мак, не си лягаха рано. Харесваше ги — буйния им нрав, ярките различия помежду им, тяхното очевидно и неразривно единство.

С изключение на Даяна, бяха я накарали да се чувства добре дошла в семейството им.

Като се замисли за нея, Джени се намръщи и насапуниса крака си. Вероятно Даяна Блейд Макгрегър бе сдържана по характер. Не беше нужна проникателност, за да се забележи напрежението между Кейн и съпругата му, и от него Даяна се затваряше още повече. Ала Джени усещаше, че има нещо лично в отношението на Даяна към нея.

Остави ме на мира. Сигналът бе ясен като бял ден и Джени се бе подчинила. Не всеки беше дружелюбен по природа. Не всеки бе длъжен да я хареса от пръв поглед. И все пак, тормозеше я това, че Даяна не бе нито дружелюбна, нито точно враждебна, а просто студена.

Джени се отърси от неприятните мисли. Дръпна старинната верижка на запушалката, за да източи водата. На следващия ден щеше да прекара известно време с новите си братовчеди и да направи колкото може повече скици на дома им. Биха могли да се разхождат двамата с Грант край скалите или да поплуват в басейна, който се намираше в края на един от дългите, заплетени коридори.

Не беше виждала Грант така отпуснат от толкова дълго време. Странно, макар да си оставаше отдалечения, арогантен мъж, в когото се бе влюбила против волята си, той се чувстваше удобно сред многобройните, шумни Макгрегърови. Тази вечер тя научи още нещо ново за него. — Грант харесваше хората, обичаше да бъде с тях, да общува... Стига да се спазваха неговите условия.

Джени бе доловила края на един негов разговор с Алън след вечеря. Беше на политическа теми и явно беше задълбочен, което я изненада. Още повече обаче се удиви, щом го видя да клатушка бебето

на Серина на коляното си, докато разискваше с Кейн спорен процес, разтърсващ Бостънските съдилища. Сетне бе впримчил Шелби в разгорещена битка относно значението за обществото на следобедните сапунени сериали.

Джени поклати глава, докато попиваше влагата от тялото си с кърпата. Защо един мъж с толкова разностранни интереси и който така леко общуваше с хората пъдеше залутали се туристи? Пълна загадка.

Тя облече къс копринен халат. Да, Грант беше загадка, но да го знаеш и да го приемеш бяха отделни неща. Колкото повече научаваше за него и колкото по-често зърваше истинската му натура, толкова повече копнееше да разкрие.

Търпение, само още малко търпение, повтаряше си Джени на влизане в спалнята. Стаята беше грамадна, тапетите — старинни и изискани. Красивото легло бе застлано с тъмнорозов сатен. Срещу него имаше дървена тоалетка с изящни купидончета. Цялата спалня притежаваше очарованието на осемнадесети век, до изящните гоблени, които сигурно бяха изделия на Ани.

Приятно уморена, Джени седна на табуретката пред трикрилото огледало на тоалетката и започна да реше косата си.

Когато Грант отвори вратата помисли, че тя изглежда като фея — донякъде невинна девойка, донякъде изкусителка. Погледът ѝ срещна неговия в огледалото и тя се усмихна при последния замах с четката.

— Да не си сбъркал завоя?

— Не. — Той затвори вратата след себе си и прещрака резето.

— Сигурен ли си? — повдигна вежда Джени, като потупваше длан с четката си. — Мислех, че твоята стая е по-надолу по коридора.

— Макгрегърови бяха забравили да сложат нещо там. — За минута той остана, където си беше, доволен само да я гледа.

— Така ли? Какво?

— Теб. — Грант се приближи до нея и взе четката от ръката ѝ. С очи вперени в нейните в огледалото, той започна да разресва косата ѝ. — Толкова е мека — промълви. — Всичко в теб е прекалено меко, за да може да му се устои.

Грант винаги умееше да разгорещи кръвта ѝ със страстта си, или когато беше ласкав, когато докосването му бе тъй нежно, тя отмаляваше. Очите ѝ се разшириха и се замъглиха.

— А искаш ли? — пророни.

Той се усмихна едва забележимо, като продължаваше да я реше бавно.

— Не че би имало смисъл, но не, Дженвиев, не искам да ти устоя. Това, което искам да направя... — Грант последва пътя на четката с пръстите си. — То е да те докосвам, да усещам вкуса ти, да те чувствам, теб и нищо друго. Ти не си първото ми увлечение — продължи той с чудновато изражение в очите, — обаче си първото, която мога да докосна с ръцете си, да опитам с устата си. Не си единствената жена, която съм обичал. — Грант остави четката и ръцете му се впуснаха в косата ѝ. — Ала си единствената, в която съм бил влюбен.

Джени знаеше, че той казва истината, нито повече, нито по-малко. Думите я изпълниха със сила и тя искаше да я сподели с него, да му отвърне с магията, която бе внесъл в живота ѝ. Джени стана и се извърна към него.

— Позволи ми да те любя — прошепна. — Искам да опитам.

Молбата ѝ го развълнува повече, отколкото бе смятал за възможно. Когато понечи да я докосне, тя опря длани на гърдите му.

— Не. — Джени вдигна ръце към врата му. — Остави на мен.

Загледана в лицето му, тя почна бавно да разкопчава ризата му. Очите ѝ отразяваха увереност, пръстите ѝ бяха сигурни, но Джени знаеше, че ще трябва да разчита на инстинкта си и на онова, на което Грант едва бе започнал да я учи. Дали една жена правеше любов с един мъж така, както би искала той да люби нея? Джени щеше да узнае.

Желанията му нямаше да бъдат по-малко от нейните, помисли тя, докато пръстите ѝ го галеха. Дали щяха да бъдат много различни? Със стон на удоволствие и одобрение, Джени плъзна длани надолу по ребрата му, после нагоре, след което свали разкопчаната риза от раменете му.

Грант бе строен, почти слаб, обаче кожата му беше гладка и стегната. Тя вече се затопляше под ръцете ѝ. Джени се наклони по-близо, притисна устни до сърцето му и усети ускореното, неравномерно туптене. С върха на езика си тя навлажни кожата. Усети как дъхът на Грант секна, преди ръцете му да я обгърнат здраво.

— Джени...

— Не, искам просто да те докосвам за малко — тя обсипа гърдите му с целувки, като се вслушваше в сърцето му.

Грант притвори очи. Малките мокри целувчици сякаш го хвърлиха в треска. С мъка потисна желанието си да я повали върху леглото или на пода и се опита да си възвърне самообладанието, за което тя изглежда го молеше. Любопитните ѝ пръсти шареха навсякъде. Притежаваха учудващата способност да намират и възбуждат свръхчувствителни точки, които той дори не подозираше, че има. Джени шепнеше, въздишаше, обещавахе. Грант се питаше дали това не бе начинът, по който човек бавно губеше разсъдъка си.

Когато тя прокара пръсти надолу до копчетата на панталоните му, мускулите на стомаха му трепнаха и се свиха. Той простена и отпусна лице на главата ѝ. Гърлото ѝ бе пресъхнало, а дланите ѝ — влажни, докато разкопчавахе панталоните. От несигурност, но и от желание да го съблазни постепенно, Джени се бавеше.

Бельото се спускаше до бедрата му. Видя ѝ се изумително меко. В стремежа си да научи, тя го докосна и усети внезапната конвулсивна тръпка, която пробягна по цялото му тяло. Толкова сила, помисли Джени, такава мощ. А тя можеше да го накара да трепери.

— Легни с мен — прошепна Джени и вдигна глава, за да види очите му, потъмнели от страст към нея.

Грант спусна устни към нейните, сякаш умираше от жажда. Целувката насити сетивата ѝ, ала тя осъзна, че има още по-голяма власт над него. Знаеше какво искаше той и щеше да задоволи желанията му с готовност. Но Джени искаше да му даде повече, много повече. И щеше да го стори.

Тя обхвана лицето му с длани и го отдалечи от себе си. Учестеният му дъх пърхаше над лицето ѝ.

— Легни с мен — повтори Джени и се приближи към леглото. Изчака го, след това го прикани да легне. Старият матрак въздъхна, щом тя коленичи до него. — Обожавам да те гледам. — После разреса косата му назад и целуна слепоочията му.

И започна да го милва. Грант чувстваше меките ѝ като сатен устни и шумолящата коприна на халата ѝ, докато Джени го доведе до състояние на безпомощност. Въздухът, който дишаше, бе напоен с уханието от ваната ѝ. Тя въздъхна и притисна устни към неговите, докато той спря да чува всичко, освен бученето в главата си.

Тялото ѝ сякаш се сля с неговото, щом Джени легна върху него и започна да го изтезава от удоволствие с езика и зъбите си. Грант

понечи да произнесе името ѝ, обаче успя само да изстене. Ръцете му, досега тъй сигурни, я търсеха с трепет.

Кожата ѝ беше влажна като неговата и го влуди, щом тя се плъзна по него, все по-ниско и по-ниско, за да може устата и да опита и ръцете ѝ да се насладят. Джени не бе познавала нещо по-опияняващо от свободата, която сила и страст даваха заедно. Тя вдъхна дълбоко мускусния му, тайнствен аромат.

Той като че ли бе спрял да диша, а само стенеше. Джени не забеляза как нейните въздишки на благодат се съединиха с неговите. Колко красиво изваян беше. Само за това можеше да мисли. Как хубаво бе, че Грант ѝ принадлежеше. Тя беше гола. Не бе усетила кога той беше смъкнал халата ѝ. Съзнаваше само, че ръцете му галеха раменете ѝ, топли, силни, нетърпеливи, а после слязоха към гърдите ѝ, сякаш в някакво екзалтирано преклонение.

Колко време бе изминало, те не знаеха. Не чуха как стенният часовник удари някъде в дълбините на къщата. Вече не скърцаха дъски. Навън чуруликаше птица, навярно славей. Отправяше протяжен любовен зов. Вятърът духна няколко облачета покрай луната. Грант и Джени не забелязваха нито един звук или движение извън широкото, меко легло.

Устните ѝ, алчни и настойчиви, отново намериха неговите. Топъл дъх се сля с топъл дъх, език срещна език. Умът се замъгли. Той прошепна в устата ѝ пламенна молба. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ, сякаш пропадеше в бездна.

Джени се плъзна надолу и после извика от страхотната наслада. Тя изтръпна, изви се назад, щом достигна върха и изпадна в екстаз.

Грант се опита да запази капка разум, когато Джени се разтопи върху него, омаломощена. Ала беше късно. Животинското у него дереше и напираше да изскочи. Той по-скоро изръмжа, отколкото простена, просна я по гръб и проникна в нея, обезумял. Макар преди да се чувстваше изчерпана, тя възстанови силите си, изпълни се с него. Тялото ѝ подивя, отвърщайки на мощта и на ритъма на Грант. Все по-високо и по-високо, по-бързо и по-бързо, горещо и неудържимо и тъмно. Те летяха от една висота към следващата, докато, заситени, рухнаха един връз друг.

Със сплетени тела, те заспаха под светлината на нощната лампа.

Беше един от онези редки, съвършени дни. Въздухът беше свеж, леко подухваше, а слънцето беше топло и ярко. Джени едва бе хапнала от закуската, сервирана за всекиго, когато станеше, докато Грант бе изял достатъчно и за двама им. Той се бе запилял някъде, споменавайки нещо за партия покер, и бе оставил Джени свободна да излезе със скицника си. Макар че, както се оказа, тя не прекара много време сама.

Търсеше изглед към предната страна на къщата — същата гледка, която се разкриваше от пътя. Независимо дали Дениъл я бе планирал или не, тя беше прекрасна.

Джени мина покрай бодливите розови храсти и се настани на тревата под един кестен. Известно време не се чуваше нищо, освен чайки, земни птици и вълни. Тя започна скицата с груби, смели линии. После не се стърпя и взе да я изчиства и усъвършенства с щрихи и сенки. След около половин час забеляза движение с крайчеца на окото си. Шелби бе излязла от странична врата, докато Джени работеше над кулата, и вече бе преполовила разстоянието към нея.

— Здравей. Ще ти преча ли?

— Не. — Джени се усмихна и остави скицника в скута си. — Тук бих прекарала дни в рисуване.

— Великолепно е, нали? — с подвижна елегантност, която напомни на Джени за Грант, Шелби седна до нея. Разгледа скицата. — Това също — рече тя и също се замисли за Грант. Като малка се вбесяваше, че не може да достигне уменията му с молив или пастел. С годините завистта се бе превърнала в гордост. — С Грант имате много общи неща.

Доволна от думите Джени погледна работата си.

— Той е талантлив, нали? Разбира се, виждала съм само един импровизиран шарж, обаче си личи. Чудя се... Защо ли не прави нищо с дарбата си?

Беше явно подпитване и двете го съзнаваха. То подсказа на Шелби, че Грант още не бе се доверил напълно на жената до нея. Жената, в която, Шелби бе убедена, той беше влюбен. Нетърпението се изправи срещу предаността ѝ. Защо, по дяволите, той беше такъв инат? Ала предаността победи.

— Грант общо взето върши онова, което си пожелае. Отдавна ли го познаваш?

— Не, не чак толкова. Само от около две седмици. — Умислена, тя отскубна стрък трева и го завъртя между пръстите си. — Колата ми се развали наред буря, по пътя за фара. — Засмя се, спомнила си ясно начумерената му физиономия. — Грант не се зарадва особено, когато се появих на прага му.

— Искаш да кажеш, че е бил кисел, груб и невъзможен — допълни Шелби и отвърна на усмивката.

— Меко казано.

— Слава богу, че на някои неща винаги може да се разчита. Той е луд по теб.

— Не знам кого това изуми повече, него или мен. Шелби... — Джени не искаше да любопитства, обаче вярваше, че трябва да узнае нещо, каквото и да било, което да ѝ даде ключа към душата му. — Какъв беше той като малък?

Шелби погледна плаващите облаци.

— Винаги скиташе някъде сам. Понякога, когато се залепвах за него, ме търпеше. Винаги е харесвал хората, но гледа на тях от малко по-особен ъгъл. Посвоему. — Тя повдигна рамене.

Шелби си спомни за охраната, с която бяха живели като деца, за кампаниите, за пресата. И помисли бегло, че с брака си с Алън бе стъпила обратно във водовъртежа. С малка въздишка, която Джени не разбра, Шелби се облегна на лакти.

— Можеше да бъде безобразно избухлив, имаше твърдо мнение за това, кое е правилно или не — за себе си и за обществото като цяло. Двете неща невинаги си съвпадаха. Все пак, в повечето случаи той беше разбран и добродушен, за по-голям брат.

Тя се мръщеше на небето. Джени я наблюдаваше мълчаливо.

— Грант е способен на много любов и доброта — продължи Шелби, — обаче ги раздава пестеливо и по свой начин, не обича да зависи от никого. — Тя се поколеба. После, забелязала спокойното лице и изразителните очи на Джени, почувства, че ѝ дължи нещо. — Загубихме баща си. Грант беше на седемнайсет, по средата на пътя от момчето до мъжа. Аз бях сломена и чак години по-късно осъзнах, че същото се бе случило и с него. И двамата бяхме с него, когато той загина.

Джени затвори очи, като си мислеше за Грант и веднага си спомни за Анжела. Тази болка ѝ бе пределно ясна. Чувството за вина, мъката, шокът, който все не отшумяваше напълно.

— Как е бил убит?

— Грант трябва да ти разкаже за това — рече Шелби тихо.

— Да. — Джени отвори очи. — Трябва.

Шелби искаше да прогони мрачните мисли и тежките си спомени и докосна ръката на Джени.

— Ти си добра за него. Веднага го разбрах. Търпелива ли си Джени?

— Вече не съм сигурна.

— Не бъди прекалено търпелива — посъветва я Шелби с усмивка. — Грант има нужда някой да го цапва по муцуната от време на време. Знаеш ли когато срещнах Алън, бях твърдо решена да нямам нищо общо с него.

— Звучи ми познато.

Шелби се усмихна.

— А той беше твърдо решен да имам. Беше търпелив, обаче... — Тя се усмихна при спомена. — Не е прекомерно търпелив. При това аз не съм и наполовина толкова ужасна колкото е Грант.

Джени се засмя, сетне отвори блокчето на нова страница, и започна да скицира Шелби.

— Как се запозна с Алън?

— На едно парти във Вашингтон.

— От там ли си?

— Да, живея в Джорджтаун. Ние живеем в Джорджтаун — поправи се тя. — Магазинът ми също е там.

Джени изрисува фината линия на носа.

— Какъв магазин?

— За керамика. Занимавам се с грънчарство.

— Наистина ли? — Заинтригувана, Джени спря да скицира. — Майсториш с глина? Грант не го е споменавал.

— Никога не го споменава — отвърна Шелби сухо.

— В спалнята му има една ваза — спомни си Джени. — Червеникава, с гравирани полски цветя. Твоя ли е?

— Подарих му я за Коледа преди две години. Не знаех какво я е направил.

— Тя улавя светлината чудесно — рече Джени, като забеляза, че Шелби бе приятно изненадана. — Освен нея няма много предмети във фара, от които той си прави труда да бърше прах.

— Толкова е немарлив — каза Шелби нежно. — Смяташ ли да го превъзпитаеш?

— Не.

— Радвам се. Въпреки, че за нищо на света не бих искала да ме чуе, харесвам го такъв, какъвто си е. — Тя протегна ръце към небето. — Ще се прибера в къщата да проиграя някой и друг долар на Джъстин. Някога играла ли си карти с него?

— Само веднъж. — Джени се усмихна. — Стига ми.

— Разбирам те — рече Шелби и се надигна. — Ала обикновено успявам с блъфиране да си върна парите от Дениъл.

С последна светкавична усмивка тя си отиде. Джени се вгледа в скицата и взе да премисля казаното за Грант.

— С лице като жаба? — попита Кейн, когато срещна Грант в коридора.

— Красотата е относително понятие — отговори Грант невинно.

С одобрителна усмивка Кейн се облегна на един от сводовете.

— Успя да хвърлиш в смут татко. Обади се на всички ни да каже, че Кембъл бил сбъркал пътя и че било наш дълг, като на роднини, да му помогнем. — Усмивката му стана вълча. — Изглеждаш така, като че ли отлично се справяш сам.

Грант кимна в знак на съгласие.

— Миналия път, когато идвах тук, той се опита да ме сватоса с някаква си Джадсън, не исках да рискувам.

— Татко твърдо вярва в брака и в продължаването на рода. — Лицето на Кейн помръкна малко, щом помисли за жена си. — Странно, че твоята Джени е братовчедка на Даяна.

— Съвпадение — отвърна Грант, съзрял тревожния израз. — Не съм виждал Даяна тази сутрин.

— Аз също. — Кейн вдигна рамене. — Не сме съгласни по едно дело, с което се е наела. — Мрачният облак пак премина над лицето му. — Не е лесно да сте женени и с една и съща професия, особено ако гледате на нея по различен начин.

Грант помисли за себе си и Джени. Можеха ли двама души да гледат на изкуството по по-противоположен начин от тях двамата?

— Предполагам, че е така. Стори ми се, че Джени я разстрои.

— На Даяна ѝ е било тежко като дете. — Кейн пхна ръце в джобовете и се замисли. — Още свиква. Извинявай.

— Не е нужно да се извиняваш на мен. А Джени умее да се грижи за себе си.

— Ще потърся Даяна. — Той се стегна и тръсна глава по посока на стълбището към кулата усмихнат.

— На Джъстин пак му върви, както обикновено. Върви да поиграеш, ако ти стиска.

Даяна мина покрай едната страна на къщата и влезе в предната градина, когато забеляза Джени. Първата ѝ реакция беше просто да се обърне с гръб, но Джени вдигна глава и погледите им се срещнаха. Даяна неохотно тръгна през тревата към Джени. За разлика от Шелби, не седна.

— Добро утро.

Джени отвърна на хладния ѝ поглед.

— Добро утро. Тези рози са прелестни, нали?

— Да. Няма да издържат още дълго. — Даяна прибра ръце в дълбоките джобове на нефритенозелените се панталони. — Ще рисуващ къщата.

— Така смятам. — Тя спонтанно вдигна скицника към братовчедка си. — Какво мислиш?

Даяна разгледа рисунката и видя всичко, което я бе впечатлило в постройката — силата, вълшебното излъчване, приказния чар. Тя достигна до душата ѝ. Накара я да се чувства неудобно. Скицата образуваше някаква връзка между нея и Джени, която Даяна искаше да избегне.

— Много си талантива — промърмори тя. — Леля Аделаид постоянно те превъзнасяше.

Джени се разсмя въпреки желанието си.

— Леля Аделаид не може да различи Рубенс от Рембранд. Само така си мисли. — Тя прехапа език. Напомни си, че Аделаид бе

отгледала Даяна. Нямах право да я очерна пред някой, който вероятно я обичаше. — Виждала ли си я наскоро?

— Не — каза Даяна остро и ѝ върна скицника.

Подразнена Джени засенчи очи с ръка и се вгледа в Даяна. Небрежно отгърна страница и, както бе сторила с Шелби, започна да я рисува.

— Явно не ме харесваш.

— Не те познавам — отвърна Даяна хладно.

— Вярно. И това прави поведението ти още по-объркващо. Мислех, че ще приличаш повече на Джъстин.

Ядосана, понеже просто изречените думи я опариха, Даяна се вторачи в Джени.

— С Джъстин сме различни, защото сме водили различен начин на живот. — Тя се извърна и направи няколко големи крачки. После се спря. Защо се държеше като темерут? Изправи рамене и се обърна към Джени. — Ще се извиня, че бях груба, понеже Джъстин много държи на теб.

— О, много благодаря — отговори Джени сухо, макар че взе да ѝ съчувства за борбата, която се четеше в очите ѝ. — Защо не ми кажеш защо изобщо сметна за нужно да бъдеш груба?

— Просто се чувствам неловко покрай всички Грандо в рода.

— Доста тесногръди възгледи за един адвокат — подхвърли Джени. — И за жена, която ме е виждала само веднъж преди, когато сме били на колко — осем, десет години?

— Ти така лесно си намери място сред останалите. — Думите се отрониха от устните на Даяна, преди тя да помисли. — Аделаид трябва да ми е казала поне десет пъти да те наблюдавам и да се уча от теб как да се държа.

— Аделаид винаги е била ограничена и самомнителна жена — отвърна Джени.

Даяна я изгледа втренчено. Да, тя го знаеше сега, ала не бе предполагала, че някой от онази част на рода също може да мисли така.

— Ти познаваше всички други деца — продължи Даяна, макар да почваше да се чувства глупаво. — А косата ти беше вързана с панделка, която подходдаше на роклята ти. Фин, ментовозелен муселин. Аз дори не знаех какво е муселин.

Джени се изправи, защото съчувствието ѝ нарасна. Тя не протегна ръка към нея — жестът още не би бил приет.

— А пък аз бях чула, че си команчи. През цялото време се надявах да изиграеш боен танц. Бях ужасно разочарована, когато не го направи.

Даяна отново се втренчи в нея. Усети как в очите ѝ напиреха сълзи — нещо, което се случваше твърде често напоследък. Но ненадейно се засмя.

— Жалко, че не знаех да танцувам. Нито бих имала смелостта да сторя. Леля Аделаид щеше да припадне. — Тя се поколеба, след това протегна ръка. — Радвам се, че се срещаме пак... братовчедке.

Джени пое ръката ѝ, после целуна Даяна по бузата.

— Може би ако ни дадеш възможност, ще откриеш, че някои от рода Грандо са почти толкова нормални, колкото Макгрегърови.

Даяна се усмихна. Усещането за семейна близост винаги я трогваше мъничко.

— Да, може би.

Когато усмивката ѝ изчезна, Джени проследи погледа ѝ и видя Кейн сред розите. Напрежението се върна незабавно, ала не беше заради нея.

— Трябва ми нов ъгъл за скиците — рече тя непринудено.

Кейн изчака Джени да се отдалечи, преди да отиде при жена си.

— Рано стана — погледна я изпитателно той. — Изглеждаш уморена, Даяна.

— Нищо ми няма — отвърна тя бързо. — Спри да се притесняваш за мен. — Даяна се извърна.

Изнервен, Кейн грабна ръката ѝ.

— По дяволите, измъчваш се заради това дело и не си даваш почивка...

— Ще престанеш ли? — кресна тя. — Знам какво правя.

— Може би — изрече той бавно. — Работата е там, че досега не си се занимавала с убийство, извършено по особено жесток начин, а обвинението има шаблонни доводи.

— Колко жалко, че нямаш особена вяра в способностите ми.

— Не е това. — Кейн я разтърси. — Знаеш, че не е така. Изобщо не става въпрос за това.

Гласът му ставаше все по-ядосан, докато очите му търсеха по лицето ѝ тайните, които Даяна криеше от него.

— Мислех, че двамата можем да стигнем по-далеч, обаче ти ме отблъскваш. Искам да разбера какъв е проблемът, Даяна. Искам да знам какво ти става!

— Бременна съм! — извика тя, после затисна устата си с ръце.

Стъписан, той пусна ръцете ѝ.

— Бременна ли? — Вълната на учудване бе надмогната от вълна на радост, толкова силна и упояваща, че за миг Кейн не можеше да помръдне. — Даяна.

Когато понечи да я докосне, тя се отдръпна и радостта бе покосена от мъка. Той пхна ръце в джобовете си.

— Кога разбра?

Даяна преглътна и се помъчи да скрие трепета в гласа си.

— Преди две седмици.

Този път Кейн се извърна и впери поглед в розовите храсти, без да ги вижда.

— Две седмици — повтори. — И не сметна за необходимо да ми кажеш?

— Не знаех какво да правя — отвърна тя сподавено. — Не бяхме го планирали — още не — и помислих, че има някаква грешка, но... — Даяна замлъкна и го погледна безпомощно.

— Ходила ли си на лекар?

— Да, разбира се.

— Разбира се. — Той се изсмя сухо. — В кой месец си?

Тя нервно навлажни устни.

— Наближавам третия.

Почти в третия. Вече два месеца детето им растеше, а Кейн не знаеше.

— Правила ли си някакви планове?

Планове ли, помисли Даяна панически. Какви планове можеше да прави?

— Не знам! — Тя закри лицето си с ръце. Това не беше в неин стил. Къде бяха самоконтролът ѝ, желязната ѝ логика? — Каква майка бих могла да бъда аз? — Даяна изричаше мислите си на глас. — Не знам нищо за децата — че аз едва имах възможност да бъда дете.

Болката го проряза дълбоко.

— Даяна, нима не искаш това бебе?

Да не го иска? Какво искаше да каже, да не го иска? То вече съществуваше, тя почти го виждаше в ръцете си. И примираше от страх.

— То е част от нас — отвърна рязко. — Как бих могла да не искам част от нас? То е твоето дете. Аз нося детето ти в себе си и вече толкова го обичам, че се ужасявам.

— О, Даяна... — Той докосна нежно лицето ѝ. — Оставила си да минат две седмици, когато можехме да се ужасяваме заедно.

Тялото ѝ се разтърси от дълбока въздишка. Кейн, уплашен? Та той от нищо не се боеше.

— Теб страх ли те е?

— Да. — Кейн целуна една сълза на бузата ѝ. — Да, страх ме е. Малко преди Мак да се роди, Джъстин сподели с мен и с Алън какво изпитва, като става баща. — Той се усмихна, вдигна ръцете ѝ и притисна устни към дланите ѝ. — Сега знам.

— Бях толкова объркана. — Тя стисна пръстите му. — Искях да ти кажа, обаче не бях сигурна как ще се чувстваш. Стана така неочаквано. Още дори не сме довършили къщата и си помислих... Не бях сигурна как ще се чувстваш.

Той сложи ръцете им върху корема ѝ.

— Обичам те — прошепна. — Обичам ви и двамата.

— Кейн... — Устните му заглушиха името. — Имам да науча толкова много за седем месеца.

— Ние имаме да научим много за седем месеца — поправи я Кейн. — Да се качим горе. — Зарови лице в косата ѝ и вдъхна аромата ѝ. — Бременните жени трябва да лежат. — Той вдигна глава и се усмихна. — Често.

— С бъдещите татковци — добави Даяна и се засмя, когато той я грабна на ръце. Всичко щеше да бъде наред. И тя щеше да има едно чудесно семейство.

Джени видя как се скриха в къщата. Какъвто и да е бил проблемът, явно бе решен.

— Слава богу.

Изненадана, Джени се извърна и съгледа Серина и Джъстин зад себе си. Серина носеше бебето на гърдите си, пристегнато с ремъци.

Джени любопитно надникна да види Мак, който спеше дълбоко, сгушен в майка си.

— Серина не успя да се присламчи до Даяна и най-нахално да изкопчи проблема от нея — забеляза Джъстин.

— Аз не нахалнича — отвърна жена му и се усмихна. — Чак толкова. Ти рисуваш къщата. Може ли да погледна?

Докато Серина разгледаше скицата, Джъстин хвана ръката на Джени.

— Как си?

Тя разбра какво имаше предвид. За последен път го бе видяла на погребението на Анджеа. Посещението му бе кратко, ненатрапчиво и означаваше много за нея. За малкото време, през което се бяха познавали, той бе станал важна част от семейството ѝ.

— По-добре — отвърна Джени. — Наистина. Трябваше да се отдалеча за малко от роднините и от тяхната тиха, постоянна загриженост. Това помогна — тя помисли за Грант и се усмихна. — Много неща ми помогнаха.

— Ти си влюбена в него — забеляза той.

— Сега кой любопитства най-нахално? — обади се Серина.

— Просто отбелязах. Съвсем друго е. Той прави ли те щастлива? — попита Джъстин и подръпна косата на жена си. — Ето това вече беше нахалство.

Джени се засмя и прибра молива зад ухото си.

— Да, той ме прави щастлива — и нещастна. Това е задължително, нали?

— О, да. — Серина облегна глава на рамото на мъжа си. В този миг зърна Грант да излиза от предната врата. — Джени — сложи тя ръка върху нейната. — Ако много се бави, както доста мъже — добави, поглеждайки Джъстин, — ще ти дам назаем една паричка. — Серина се засмя на недоумяващия поглед на Джени. — Питай ме някой път.

Тя хвана Джъстин под ръка и му предложи да отидат да проверят дали има някой в басейна. Те се оттеглиха. Джени видя Джъстин да подшушва нещо, което накара Серина да се разсмее сладко.

Семейство, помисли тя. Колко хубаво, че се бе натъкнала на семейство по този начин. Нейно семейство и на Грант. Връзката можеше да го доближи към нея. Щастлива, Джени побягна през тревата да го посрещне.

Полетя в обятията му без дъх и той я хвана.

— Какво става?

— Обичам те! — отвърна Джени, смеейки се. — Има ли нещо друго?

Ръцете му се затегнаха около нея.

— Не.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Животът на Джени винаги бе препълнен с хора, всякакви хора с всякакви съдби. Ала тя никога не бе срещала подобни на клана Макгрегър. Преди края на уикенда имаше чувството, че ги е познавала цял живот. Дениъл бе шумен, буен и опърничав. И така омекваше, станеше ли дума за семейството му, че имаше опасност да се разтопи. Останалите го обожаваха достатъчно, за да го оставят да си мисли, че дърпа конците.

Ана беше топла и тиха като летен дъжд. И, както Джени разбираше интуитивно, достатъчно силна, за да запази семейството си сплотено, в каквато и да е беда. По най-лекия и нежен начин тя въртеше мъжа си на пръст. А той, при всичкото си викане и хъхрене, го знаеше.

Джени реши, че от второто поколение, Серина и Кейн си приличаха най-много. Подвижни, прями, емоционални, те имаха нрава на баща си. Алън, от друга страна, като че ли бе наследил сериозния, спокоен характер на Ана. Но Джени подозираше, че под него се крие огромна сила и темперамент, който можеше да бъде много зъл, ако беше пуснат на воля. С Шелби Кембъл бяха идеални един за друг.

Макгрегърови си бяха избрали противоположни по характер партньори. — Джъстин, със спокойствието и тайните на комарджия, Даяна, сдържана и чувствителна, Шелби, освободена и даровита. Те бяха пъстра група със заинтригуващи подводни течения и въртопчета.

На Джени не ѝ бе трудно да ги убеди да ѝ позират за семеен портрет.

Въпреки че се съгласиха бързо и единодушно, съвсем друго беше да ги разположи. Джени искаше да се настанят в тронната зала, някои прави, а някои седнали. Последва дълго обсъждане на това, кой какво точно щеше да прави.

— Аз ще държа бебето — обяви Дениъл и присви очи да не би някой да се осмели да оспори позицията му. — Догодина можеш да нарисуваш още един портрет — обърна се той към Джени — и тогава

ще държа две. — Той се усмихна на Даяна и премести поглед към Шелби. — Или три.

— Да сложим татко да седне на трона... На стола си — предложи Алън и се усмихна. — По-изразително от това не може да бъде.

— Точно така. — Очите на Джени заиграха. — Ана, вие седнете до него. Може да държите ръкоделието си, ще изглежда толкова естествено.

— Жените да седнат в краката на мъжете си — обади се Кейн. — Това е естествено.

Мъжете потвърдиха единогласно, жените възнегодуваха.

— Тук може би ще поредуваме, за естетичен ефект — извиси Джени глас над препирнята. С организацията и авторитета на сержант пред новобранци тя започна да ги подрежда по свой вкус.

— Алън тук... — Хвана го под ръка и го заведе между столовете на родителите му. — И Шелби. — Тя побутна Шелби до него. — Кейн, ти седни на пода. — Джени задърпа ръката му, докато той, засмян, се подчини. — И Даяна. — Кейн придърпа жена си да седне в скута му, преди Джени да довърши. — Добре, така става. Джъстин — ето тук с Рина. А Грант...

— Без мен... — възрази той.

— Прави, каквото ти казват, момче — прогърмя Дениъл и се обърна директно към внука си. — Винаги можеш да разчиташ на един Кембъл да ти създаде проблеми.

Грант изръмжа, застана зад стола на Дениъл и му се начумери отвисоко.

— Кембъл в семеен портрет на Макгрегър — страхотна идея, няма що.

— Двама Кембъл — напомни тутакси Шелби на брат си. — А Джени как ще рисува и седи едновременно?

Джени я погледна изненадано.

— Ще нарисува и себе си. Тя е умно момиче — избоботи Дениъл.

— Добре — съгласи се тя, доволна от предизвикателството и от включването ѝ в семейната картина. — Сега всички да се отпуснат. Това няма да трае прекалено дълго и не е като снимка, за която трябва да стоите неподвижно. — Джени приседна на дивана и започна, като използваше портативния триножник, който бе донесла. — Колоритна

групичка — забеляза, избирайки цвят от кутията си. — Някой път трябва да ви увековеча с маслени бои.

— А да, ще искаме една картина за галерията, нали, Ана? Голяма. — Дениъл се усмихна замечтано и се облегна назад с бебето на ръце. — А и Алън ще има нужда от портрет, когато се настани в Белия дом — добави той доволно.

Алън погледна баща си.

— Тази поръчка ще е малко преждевременна. — Той прегърна Шелби.

— Ха! — отсече Дениъл и погъделичка внука си под брадичката.

— Винаги ли си искала да рисуваш, Джени? — попита Ана, докато бродираше разсеяно.

— Да, струва ми се. Не си спомням да съм искала да правя нещо друго.

— Кейн щеше да става доктор — припомни си Серена с невинна усмивка. — Така поне казваше на всички момиченца.

— Беше благородна амбиция — защити се Кейн, като вдигна ръка към коляното на майка си и придържаше Даяна с другата.

— Грант прилагаше друга тактика — обади се Шелби. — Мисля, че беше на четиринайсет, когато уговори Диди О'Брайън да му позира... гола.

— Това беше само в името на изкуството — отвърна той, щом Джени вдигна вежда. — И бях на петнайсет.

— Изучаването на човешката фигура е важна част от образованието по изкуство — рече Джени. — Особено ясно си спомням един мъжки модел... А, тази гримаса е много естествена, Грант, задръж така.

— Значи рисуваш, така ли, момче? — Дениъл го погледна замислено. Интересуваше се главно защото още не бе успял да измъкне от него или от Шелби по какъв начин Грант си изкарваше хляба.

— Случва се.

— Художник, а?

— Не рисувам картини.

— Хубаво е за един мъж и една жена да имат общи интереси — започна Дениъл с проповеднически тон. — Спомага за добър брак.

— Направо не мога да изброя всички случаи, когато Дениъл ми е помагал в операционната — обади се Ана кротко.

Той изсумтя, засегнат.

— Промил съм доста рани по колената на тези тримата тук.

— А и онзи път, когато Рина счупи носа на Алън... — подметна Кейн.

— Трябваше да бъде твоят — напомни сестра му.

— Това не направи болката по-търпима. — Алън погледна жално сестра си, след като не срещна съчувствие у жена си.

— Защо Рина е разбила носа на Алън, вместо твой? — поинтересува се Даяна.

— Аз се наведох.

Джени ги остави да си приказват, докато ги скицираше. Интересна дружинка. Тя забеляза, че докато спореха, някак се сплотиха още повече. Грант каза нещо на Шелби, от което тя кипна, а после се разсмя. Той ловко се измъкна от още едно допитване на Дениъл с уклончив отговор, а след малко направи уместен коментар за пресаташето на Белия Дом, от който Алън се запревива от смях.

Той бе един от тях, мислеше си Джени. Остроумен, общителен, мил. При все това тя пак можеше да го види сам на скалата му, зъбещ се на всеки, който сбърка завоя. Беше се променил, за да се пригоди към ситуацията, ала не бе загубил и частица от себе си. Беше мил, защото така бе избрал.

Тя хвърли последен поглед върху рисунката и драсна подпис в ъгъла.

— Готово — съобщи и обърна картината към групата. — „Макгрегърови... и компания“.

Те я наобиколиха, смеейки се, всеки напълно убеден в приликата на останалите. Джени усети ръка на рамото си. Знаеше, без да поглежда, че беше ръката на Грант.

— Прекрасна е — каза той, като разглеждаше образа ѝ до своя. Наведе се и целуна ухото ѝ. — Ти също.

Джени се засмя. Скъпоценното чувство за семейна близост продължи с дни.

Септември беше застинал в циганско лято — вълшебно, златно време, когато дивите цветя все още цъфтяха, а боровинковите храсти пламтяха в червено. Джени рисуваше с часове наред, като разкриваше всяка гънка и извивка на Уинди Пойнт. Всекидневието на Грант се промени толкова слабо, че той едва забеляза. Работеше по-малко време, но по-интензивно. За първи път от години жадуваше за компания. За компанията на Джени.

Тя рисуваше с бои, той — с туш. След това се срещаха. Някои нощи прекарваха в голямото пухено легло във вилата, потънали заедно в средата. Друг път се събуждаха във фара от виковете на чайките и шума на вълните. От време навреме Грант я изненадваше, като се появяваше там, където Джени работеше, понякога с бутилка вино в ръка, друг път — с пакет чипс. Веднъж ѝ занесе букет диви цветя. Тя така се трогна, че плака над тях, докато той, отчаян, я завлече във вилата и я любил дълго и нежно.

Беше спокойно време и за двамата. Топли дни, прохладни нощи и безоблачно небе усилваха усещането за покой или може би за очакване.

— Страхотно е! — провикна се Джени над мотора на лодката на Грант, която пореше морето. — Имам чувството, че можем да стигнем чак до Европа.

Той се засмя и разроши косата ѝ.

— Да беше казала по-рано, щях да напълня резервоара догоре.

— О, не бъди практичен, представи си го — настоя тя. — Щяхме да плаваме в открито море с дни.

— И нощи. — Грант се приведе и захпа обичката на ухото ѝ. — Пълнолуние, водата гъмжи от акули...

Джени се усмихна и сложи ръце на гърдите му.

— Кой кого ще защитава?

— Ние, шотландците, сме прекалено жилави. Акулите вероятно предпочитат по-крехки... — езикът му се плъзни в ухото ѝ — Френски деликатеси.

Тръпнеща от удоволствие тя се отпусна върху него и загледа как лодката пореше вълните.

Слънцето залязваше. Надигна се вятър, солен и влажен, ала топлината остана. Те обиколиха едно от каменистите, пусти островчета и наблюдаваха полета на чайки. В далечината Джени видя някои от

рибарските лодки да пухтят обратно към пристанището на Уинди Пойнт. Камбанените шамандури звънтяха ритмично.

Помисли си, че може би лятото никога нямаше да свърши, макар дните да се скъсяваха и същата сутрин да се бе появила първата слана. Ами ако биха могли да плават вечно, без да ги теглят назад отговорности и работа? Тя се сети за изложбата през ноември, с която се бе ангажирала. Ню Йорк бе твърде далеч, сивото ноемврийско небе и голите дървета — също. Джени чувстваше, че беше жизненоважно да мисли за сега, за настоящия момент. Толкова неща можеха да се случат за два месеца. Та нали се бе влюбила за малка частица от това време.

Според плана ѝ вече трябваше да се е върнала в Ню Орлийнс. Там щеше да е горещо и задушно. Улиците щяха да бъдат пълни с хора, движението — натоварено. Слънчевата светлина щеше да се влива през желязната дантела на балкона ѝ и да отпечатва причудливи шарки на пода. За миг я обзе носталгия. Тя обичаше града — богатите миризми, старовремския му чар и съвременното оживление. Обичаше и Уинди Пойнт — откритото пространство, назъбените скали и безкрайното море.

Грант беше тук и това определяше всичко. Би могла да зареже Ню Орлийнс за него, ако той го пожелаеше. Би било тъй лесно да построи живот тук, с него. А и деца...

Джени си помисли за старата къща до фара, празна, но чакаща. В големите стаи щеше да има място за деца. Можеше да си направи ателие на горния етаж, а Грант щеше да си има фара, когато искаше да се усамоти. На откриванията на изложби тя щеше да го държи за ръка и може би най-сетне нервите ѝ щяха да се успокоят! Щеше да засади цветя — високи, гъсти гераниуми, трицветни теменужки с нежни листеца и жълтурчета, които щяха да се множат и да цъфтят всяка пролет. Нощем щеше да се вслушва в морето и в равното дишане на Грант до себе си.

— Какво правиш? Да не заспиваш? — той целуна косите ѝ.

— Само си мечтая — рече Джени. Засега това бяха само мечти.
— Не искам лятото да свършва.

Грант усети хлад и я притисна по-плътено до себе си.

— Все някога ще трябва. Харесвам морето през зимата.

Тя щеше ли да бъде тук с него тогава? Той не знаеше. Искаше я, ала някак не мислеше, че може да я задържи. Не смяташе, че би могъл да тръгне с нея. Животът му бе така подчинен на нуждата му от уединение, че би загубил част от себе си, ако се отвореше прекалено за външния свят. Джени живееше под светлината на прожекторите. Колко би изгубила, ако я помолеше да се откаже от тях? Как можеше да я помоли? И въпреки това идеята да живее без нея му се струваше немислима.

Грант се упрекваше, че бе оставил нещата да стигнат толкова далеч. Но също си казваше, че не би върнал и минутка от времето, прекарано с нея. Борбата в него продължаваше. Да я пусне. Да я заключи във фара си. Да се върне към предишния си живот. Да ѝ се моли да остане.

Докато насочваше лодката към брега, той видя как слънцето се гмурна в морето. Не, слънцето не биваше да си отива. Обаче щеше да си отиде.

— Умълча се — продума Джени, щом той изгаси мотора и остави лодката да доплува до пристана.

— Мислех си... — Грант изскочи, за да върже въжето, след това подаде ръка на Джени. — Не мога да си представя това място без теб.

Тя залитна, като стъпваше на кея.

— Почти... Почти го чувствам като свой дом.

Той сведе поглед към ръката ѝ, тази красива, опитна ръка на художничка.

— Разкажи ми за апартамента ти в Ню Орлийнс — помоли, когато закрачиха по клатещите се дъски.

— Във Френския квартал е. От балкона се вижда Джексън Скуеър, заобиколен от павилионите на художниците и пъпlesh от туристи и студенти. Страшна дандания. — Джени се засмя. — Ателието ми е изолирано от шума, ала понякога слизам долу да слушам хората и музиката.

Те се покатериха по ръбестите скали. Не се чуваше нищо, освен морето и чайките.

— Понякога излизам през нощта и се разхождам, само за да слушам музиката от сградите. — Тя пое дълбоко соления въздух. — Мирише на уиски и на Мисисипи, и на кипящ живот.

— Липсва ти — забеляза Грант тихо.

— Отдавна не съм била там. — Те приближиха фара. — Напуснах го, може би избягах оттам, преди седем месеца. Твърде много ми напомняше за Анджеला и не издържах. Странно, защото бях изкарала вече една година, макар и да бях се потопила нарочно в работа. Обаче една сутрин се събудих и не можах да понеса да бъда там, защото знаех, че нея я няма... Че никога няма да я има. — Джени въздъхна. Много време бе нужно, за да поутихне болката. — Когато стигнах дотам, че с мъка излизах из града, разбрах, че трябва да се махна.

— Ще трябва да се върнеш — рече той — и да преодолееш това.

— Вече го направих. — Тя изчака Грант да отвори вратата. — Преодолях загубата, въпреки че Анджеला ужасно ми липсва. Ню Орлийнс ще ми бъде още по-скъп, защото ми напомня за нея. Явно местата имат свойството да ни притеглят и да ни задържат. — Тя се усмихна. — Това място държи теб.

— Да. — Стори му се, че усеща зимата да се прокрадва по-близо към тях, и прегърна Джени. — Дава ми онова, от което имам нужда.

Тя сведе ресници. Зелени светлилки прозираха през тях.

— А аз?

Той впи устни в нейните така отчаяно, че я разтърси, не със силата си, а с чувството, което избухна в него без предупреждение. Джени му се отдаде. Грант се отдръпна, като се мъчеше да запази самообладание. Тя беше тъй мъничка и крехка. Той като че ли забравяше това, когато я държеше в обятията си. Студено му беше. И я искаше.

— Ела горе — прошепна Грант.

Джени го последва мълчаливо. Знаеше, че макар ръцете и гласът му да бяха нежни, вътрешно той гореше. Това я възбуди. Напрежението в него сякаш нарастваше с всяка секунда и всяко стъпало, докато се изкачваха към спалнята. Като първия път е, помисли тя, тръпнейки в очакване. Или като последния.

— Грант...

— Не говори. — Той я сложи да седне на леглото и свали обувките ѝ. Ръцете му ламтяха да вземат, да грабят, но Грант ги насилваше да се движат бавно и плавно. Седна до нея, положи ги на раменете ѝ и след това ги спусна по ръцете ѝ, като докосна с устни нейните.

Целувката беше лека, ефирна, ала Джени усещаше пулсиращата страст, която прикриваше. Тялото му беше напрегнато. Той ухапа и засмука долната ѝ устна, потърка с палци китките ѝ. Не беше в ласкаво настроение, обаче се стараеше да бъде нежен. Тя усещаше мириса на морето по него и си спомни за първия път, когато се бяха любили бурно на тревата, а над тях просветваше и гърмеше. От това се нуждаеше Грант сега. Когато пулсът ѝ започна се удря в палците му, Джени разбра, че и тя искаше същото.

Тялото ѝ не се стопи, а се изви. Джени простена, притегли го към себе си и притисна устни към неговите.

Той беше като мълния, като лава и като ураган, когато я прикова с тежестта си към леглото. Ръцете му настървено търсеха, намираха, дърпаха дрехите ѝ, сякаш не успяваше да я докосва достатъчно бързо. Загуби контрол, а миг по-късно — тя също и те се сплетоха в задушаваша любовна прегръдка.

Настояваха, изискваха един от друг. Пръстите им натискаха, устните и опустошаваха. Разхвърляха дрехите напосоки в стремежа да превземат гореща, влажна плът. Допирът не бе достатъчен, трябваше да вкусят гладката, солена от морето кожа и знойната страст.

Дива, необуздана страст и пъклено желание. Грант и Джени им се предадоха и взеха един от друг. Взетото биваше възстановявано, отново и отново, докато се любеха с неистовата енергия на отчаянието. Нетърпеливи пръсти я завладяха. Ненаситна уста го покори. Властваше не той или тя, а примитивният им инстинкт.

Бързо, накъсано дишане, тръпнеща кожа, упойващи аромати, уханье на море и желание. Замаяха ги и ги направиха едновременно пленници и господари. Очите им се срещнаха веднъж и всеки видя себе си уловен в душата на другия. После, движейки се заедно, те изпаднаха в транс.

Едва се развиделяваше, когато Джени се събуди. Светлината бе розова и топла, но прозорецът бе леко заскрежен. Веднага усети, че е сама. Когато докосна чаршафите до себе си, те бяха студени. Беше отпаднала, тялото ѝ бе преситено от дългата нощ на страст, ала тя се надигна и извика Грант. Това, че той бе станал преди нея, я разтревожи. — Джени винаги ставаше първа.

Замисли се за държанието му през изминалата нощ и не бе сигурна дали да усмихне или да се намръщи. Енергията му не свършваше. Той отново и отново се обръщаше към нея и любовта им бе запазила онзи див, умопомрачителен привкус. Веднъж, докато ръцете и устата му се движеха по нея, и се стори, че Грант като че ли се стараеше да запечата в съзнанието си всичко, което тя представляваше. Сякаш заминаваше и взимаше със себе си само спомена за нея.

Джени тръсна глава и скочи от леглото. Беше глупаво от нейна страна. Грант не беше тръгнал за никъде. Беше станал рано, просто защото не би могъл да спи и не бе искал да ѝ пречи. Как ѝ се искаше да я бе разбудил.

Сигурно е долу, каза си тя и излезе в коридора. Седи на масата в кухнята, пие кафе и ме чака. Но щом стигна стълбището, чу радиото тихо и неясно. Вдигна глава учудена. Шумът идваше отгоре, не отдолу.

Странно, помисли тя. Не бе предполагала, че той ползва третия етаж. Не беше го споменавал. Подтиквана от любопитство, Джени се заизкачва по витата стълба. Шумът на радиото се засили, макар че новинарската емисия бе приглушена и звучеше особено в тихия фар. До този миг тя напълно бе забравила за външния свят. С изключение на двата дни у Макгрегърови, лятото ѝ бе прекарано отделно от него и бе заето изцяло с Грант.

Джени спря на прага на обляната в слънчеви лъчи стая. Беше ателие. Той бе събрал северната светлина в него. Погледът ѝ пробягна по купчините вестници и списания, телевизора и хлътналото канапе. Нямаше триножници или платна, обаче това тук беше работилница за изкуство.

Грант седеше с гръб към нея, пред чертожната си дъска. Тя усети миризма на туш и може би на лепило. В стъкленото шкафче до него бяха подредени най-различни инструменти.

Архитект ли беше? Не, това беше малко вероятно, пък и кой архитект би устоял на предизвикателството на фермерската къща тъй наблизко? Той си говореше под носа, приведен над работата си. Джени би се усмихнала, ако не беше толкова удивена. Когато Грант помръдна ръка, тя видя в нея скъпа четка от самуров косъм.

Той я държеше с лекотата на дългогодишен опит.

Ала нали бе казал, че не рисува картини, спомни си Джени объркана. Изглежда беше вярно, иначе защо ще му трябват пергел и триъгълник? Освен това Грант седеше с лице към стената и... Какво всъщност правеше?

Преди тя да продума, той вдигна глава. Погледите им се срещнаха в огледалото пред него.

Грант не бе могъл да спи. Не бе могъл да лежи до нея, без да я желае. Някак, по някое време през нощта, се беше убедил, че трябва да се разделят и че той можеше да го преодолее. Джени живееше в друг свят, не само в друга част на страната. Блясъкът бе част от живота ѝ — блясък, признание и тълпи от хора. Простотата беше част от неговия — простота, уединение и анонимност. Тези неща не се смесваха.

Беше станал по тъмно, заблуждавайки се, че ще може да работи. След два часа безплодни усилия най-сетне започваше. А сега тя бе тук, в ателието му — онази част от живота му, която бе решен да запази отделно и само за себе си. Бе искал, когато Джени си тръгне, той да има поне едно убежище.

Твърде заинтригувана, за да усети досадата му, тя прекоси стаята.

— Какво правиш?

Грант не отговори. Джени застана до него и се наведе над листа хартия. Беше разчертан със светлосини линии и разделен на пет части. Дори след като видя рисунките в първата част, тя не бе сигурна какво гледаше.

Не беше чертеж, разбира се. Комерсиално, може би рекламno изкуство? Прехласната, Джени се приведе още по-ниско над листа. Позна фигурката.

— О! Комикси. — Доволна от откритието си, тя се приближи още повече. — Ами че аз съм виждала тази поредица стотици пъти. Обожавам я! — Засмя се и отмести косата си зад раменете. — Ти рисуваш комикси.

— Да. — Той не искаше Джени да бъде доволна, нито впечатлена. Това беше работата му, нищо повече. Съзнаваше, че ако не я накара да си отиде сега, днес, никога нямаше да може да го стори. Грант остави четката.

— Значи така се прави — продължи тя, очарована, пленена от изкуството му. — Тези сини линии помощни ли са? Как успяваш да

намираш идеи всеки ден от седмицата?

Той не искаше тя да разбира. Разбереше ли, почти невъзможно щеше да бъде да я отблъсне.

— Това ми е работата — отговори сухо. — Зает съм, Джени. Имам срокове.

— Извинявай — започна тя, след това съгледа хладината в очите му. Внезапно осъзна, че Грант бе крил от нея тази основна част от живота си. Не беше й казал, при това съвсем умишлено. Заболя я. Заболя я силно. — Защо не ми каза?

Той знаеше, че Джени ще попита, но вече не бе уверен в истинския отговор. Вдигна рамене.

— Не е ставало дума.

— Не е ставало дума — повтори тя тихо, като го гледаше втренчено. — Не, предполагам, че си се погрижил за това. Защо?

Как можеше да й обясни, че му беше навик? Можеше ли да й каже чистата истина, че така бе свикнал да пази работата си, както и почти всичко друго, за себе си, че го бе сторил, без да мисли? И после бе продължил, механично, като защитна реакция. Така нямаше опасност да й даде всичко, а нали това го ужасяваше. Не, беше късно за обяснения. Време беше да си спомни правилото си да не ги дава на никого.

— Защо да ти казвам? — отвърна Грант рязко. — Това е моята работа, тя няма нищо общо с теб.

Лицето й изгуби цвета си, обаче той тъкмо ставаше от табуретката и не забеляза.

— Нищо общо — едва прошепна Джени. — Рисуването е важно за теб, нали?

— Разбира се — сопна се Грант. — Това е професията ми. Това е душата ми.

— Да, предполагам. — Тя усети студена вълна да я залива, докато се вкочани. — Сподели леглото се с мен, ала не и това.

Жегнат, той се извърна към нея. Раненото изражение на очите й беше най-страшното нещо, пред което се бе изправял.

— Какво общо има едното с другото, по дяволите? Какво значение има как си изкарвам хляба?

— Няма значение какво работиш. Нямах да има значение, дори ако не вършеше нищо. Ти ме излъга.

— Никога не съм те лъгал! — извика Грант.

— Може би аз не разбирам тънката граница между заблудата и лъжата.

— Виж какво, работата ми е лична. Така искам аз. — Обяснението дойде въпреки волята му, гневно и разгорещено. — Рисувам, понеже обичам да го правя, не защото съм длъжен, или защото търся признание. Не изнасям лекции, не давам уроци и интервюта, понеже не искам да ме тормозят. Предпочитам анонимност — както ти си избрала публичността. Така ми харесва. Това си е моето изкуство, моят живот. Така и смятам да запазя нещата.

— Ясно. — Джени бе съсипана от болка, вцепенена от студ. Познаваше мъката достатъчно отблизо, за да разбере какво чувства. — И да ми кажеш, да го споделиш с мен, би се равнявало на публичност. Истината е, че ми нямаш доверие. Не вярваш, че бих пазила съкровената ти тайна и уважила начина ти на живот.

— Истината е, че моят начин е противоположен на твоя. — Болката го раздираше. Той я отблъскваше, усещаше го. И, както я отблъскваше, умираше да си я върне обратно. — Невъзможно е да съчетаят твоите нужди с моите и да оцелеем. Не става дума за доверие.

— Винаги става дума за доверие — възрази тя.

Грант я гледаше както при първата им среща — беше ядосаният, враждебен непознат, който искаше да го оставят на мира. Джени бе натрапница тук, както в онази далечна нощ, по време на бурята. Тогава поне не го обичаше.

— Трябваше да научиш значението на думата любов, преди да я употребиш, Грант. Или може би всеки от нас трябваше да узнае разбирането на другия за нея. — Гласът ѝ се изравни, както когато се съдържаше с всички сили. — За мен тя означава доверие, компромис и необходимост. Тези неща не се отнасят за теб.

— По дяволите, не ми казвай какво мисля. Компромис ли? — Той закрочи из стаята. — Какво разбирателство бяхме могли да постигнем ние? Ти би ли се омъжила за мен, би ли се покрила тук? И двамата знаем, че дори да опиташ, пресата ще те надуши. Би ли искала аз да живея в Ню Орлийнс, докато работата ми се разпадне и се побъркам от желание да се махна?

Грант се обърна към нея, като застана с гръб към източния прозорец и изгриващото слънце заблестя около него.

— Колко време ще мине, преди някои любопитен журналист да се разрови в миналото ми? Имам си причини да се държа настрана, по дяволите, и не съм длъжен да ги оправдавам.

— Не си. — Тя си каза, че няма да плаче, защото почнеш ли, нямаше да спре. — Така и няма да получиш отговор на всички тези въпроси, защото никога не ги сподели с мен. Нито тях, нито причините ти. Това, струва ми се, е достатъчно показателно.

Джени се извърна, излезе от стаята и се спусна по дългата вита стълба. Не побягна, докато не се озова в прохладното утро навън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джени погледна картите си и премисли. Деветка и осмица. По-добре да спре на седемнайсет, още една карта би била глупав риск. Тя реши, че животът е пълен с такива, и подаде знак на крупиеото. Четворката, която изтегли, я накара да се усмихне иронично. Имаше късмет на карти...

Какво търсеше на маса за блекджек в седем и петнайсет сутринта в неделя? Е, все пак беше удобен начин да си губи времето. По-добър от това, да крачи напред-назад или да блъска по възглавницата. Вече беше опитала и двете. Само че невероятният и късмет през последния час не бе я развеселил. Тя беше в някакво мрачно настроение и всъщност би предпочела да губи поголовно. Така щеше да има нова кука, на която да окачи депресията си.

Джени нервно размени чиповете си и напъха печалбата в чантата си. Може би щеше да я проиграе на зарове после.

В казиното бяха останали само шепа посетители. Дребничка стара дама седеше пред игрален автомат и го тъпчеше с монети. От време на време Джени чуваше звън на метал във ваничката. По-късно изискана зала щеше да се препълни и тя щеше да се загуби в дима и шумотевицата. Сега обаче застана до широката стъклена стена и се загледа в морето.

Заради него ли бе дошла тук, вместо да се върне у дома? Когато хвърляше куфара си в багажника, единствената ѝ мисъл бе да се прибере в Ню Орлийнс и да възобнови живота си там. Почти неусетно бе кривнала от пътя. И макар вече да беше тук две седмици, не можеше да излезе на плажа. Гледаше и слушаше морето. Ала не можеше да отиде при него.

Защо се измъчваше така? Защо се придържаше толкова близо до онова, което винаги щеше да ѝ напомня за Грант? Защото, призна си Джени, колкото ѝ да се бе убеждавала в обратното, тя още не можеше да приеме всичко за свършено. За нея бе също тъй непосилно да се

върне при него, както и да се доближи до синьо-зелената вода. Той я бе отблъснал и болката я караше да се чувства куха.

Обичам те, обаче...

Джени не го разбираше това. Любовта означаваше, че всичко бе възможно. Любовта означаваше да се направи всичко възможно. Ако неговата любов беше истинска, Грант също би го разбрал.

Поне да бе устояла на желанието да потърси Макинтош във вестника. Нямахше да види онази смешна, нелепа, горчива историйка, в която той среща Вероника. Беше се смяла, после бе заплакала. С какво право я използваше в комиксите си, след като не бе споделил себе си с нея? А бе я използвал няколко пъти, в десетки вестници из страната, където читателите следяха главозамайващия романс на Макинтош със сексапилната, чаровна Вероника.

Беше забавно, а сатирата и циничните нотки го правеха още по-смешно. Беше човешко. Грант бе отразил наивността и клопките на влюбването по начин, който всеки мъж и всяка жена биха разбрали. Всеки път, щом погледнеше комиксите Джени разпознаваше по нещо, което бяха правили заедно или което тя бе казала, само че леко преиначено, представено от особен ъгъл. Макар че зорко пазеше личния си живот от очите на околните, Грант разкриваше емоционалните си перипетии чрез Макинтош.

И Джени четеше, ден след ден.

— Рано си станала, Джени.

Нечия ръка докосна рамото ѝ. Тя се извърна и видя Джъстин.

— Ранобудна съм — усмихна се. — Обрах казиното ти.

Той отвърна на усмивката, докато я преценяваше с внимателен поглед. Джени беше все тъй бледа, както когато ненадейно се появи в хотел „Команчи“. Бледността подчертаваше тъмните кръгове на безсъние под очите. Имаше ранен вид, който той позна, понеже също беше силно влюбен. Каквото и да бе станало между нея и Грант, то я беше белязало.

— Какво ще кажеш да закусим? — Джъстин обгърна раменете ѝ преди тя да успее да отговори и я поведе към кабинета си.

— Не съм гладна, Джъстин — подзе Джени.

— Не си гладна вече две седмици. — Прекосиха външните офиси и влязоха в личния му кабинет, където той натисна бутона на асансьора

си. — Ти си единствената братовчедка, която обичам, Дженвиев. Уморих се да гледам как чезнеш пред очите ми.

— Не чезна! — възмути се тя, после опря глава на рамото му. — Няма нищо по-неприятно от това, някой да се мотае наоколо и да се самосъжалява, нали?

— Адски досадно е — съгласи се Джъстин с усмивка и я напъха в клетката, след което се качи и той. — Колко пари ми ограби?

Отне ѝ секунда да усети, че умишлено бе сменил темата.

— Не знам, към пет-шестстотин.

— Ще пиша закуската в сметката ти — закани се Джъстин.

Смехът и прегръдката ѝ го зарадваха. Вратите на апартамента му се отвориха пред тях.

— Типично по мъжки — каза Серина. — Да цъфне в ранни зори с дивна хубавица, докато жена му си стои вкъщи и сменя пеленки.

Тя държеше гукация Мак.

Джъстин се усмихна.

— Няма нищо по-лошо от ревнива жена.

Серина елегантно изви вежди и сложи бебето на ръцете му.

— Твой ред е — рече тя и се строполи в креслото. — Никнат му зъбки — обяви на Джени. — И не го понася геройски.

— А ти — да — забеляза Джъстин. Синът му се опита да успокои раздразнените си венци на рамото му.

Серина се усмихна, стъгна крака под себе си и се прозя.

— И това ще мине. Вие двамата яли ли сте?

— Току-що поканих Джени да закуси с нас.

Серина улови многозначителния поглед на мъжа си. „Принудих“ щеше да бъде по-подходяща дума.

— Добре — отвърна тя и вдигна слушалката на телефона. — Едно от предимствата да живееш в хотел е обслужването по стаите.

Докато Серина поръчваше закуска за трима, Джени се разходи из апартамента. Стаите ѝ харесваха, преливаха от топлина и цвят, бяха обзаведени с вкус. Не приличаха на хотелски стаи. Бебето гукаше, докато Джъстин си играеше с него на дивана. Мелодичният глас на Серина нареждаше на служителите долу в кухнята.

Ако обичаш достатъчно, мислеше Джени, вирайки се в прозореца, ако желаеш достатъчно, можеш да свиеш гнездо навсякъде.

Рина и Джъстин бяха го направили. Където и да решеха да живеят, по какъвто и да е начин, те бяха семейство. Беше тъй просто.

Джени знаеше, че те заедно се грижеха за детето, за казиното и за хотела. Бяха едно цяло. Сигурно помежду им имаше и различия, както във всяка връзка, особено когато и двете страни бяха със силни характери. Обаче те ги преодоляваха, защото всеки от тях бе готов на компромиси.

Не бе ли и тя готова на това? Би могла да ходи в Ню Орлийнс само на гости, за да се вижда със семейството си и да събужда стари спомени, ако имаше нужда. Можеше да си направи дом на онзи каменист бряг в Мейн — за Грант, заедно с Грант. Щеше да даде толкова много от себе си, стига той да отвърщаше със същото. Може би Грант просто не умееше да дава. Тя трябваше да се примири с това и най-сетне да затвори вратата след себе си.

— Океанът е чуден... — обади се Серина зад нея.

— Да. — Джени се извърна. — Свикнах да го гледам. Разбира се, винаги съм живяла до река.

— Там ли се връщаш?

Джени отново се загледа през прозореца.

— В края на краищата, да.

— Ще направиш грешка, Джени.

— Серина — намеси се Джъстин, но тя го сръза с недвусмислен поглед.

— По дяволите, Джъстин, та тя е отчаяна! Само един твърдоглав мъж може да доведе една жена до такова състояние! Нали, Джени?

С унил смях тя прокара ръка през косата си.

— Така е.

— И обратното — напомни Джъстин.

— А ако твърдоглавият мъж прекалено се инати — продължи Серина, — жената трябва да го пришпори малко.

— Той не иска да бъде с мен — изрече Джени бързо, после замлъкна. Болеше я, ала можеше да го каже. Време беше. — Не истински, не достатъчно. Той просто не пожела да повярва, че ще преодолеем трудностите. Не споделя с мен, сякаш е решен да не го прави. Изглежда, че се сближихме против волята му. Той не иска да е влюбен в мен, не иска да зависи от никого.

Докато говореше, Джъстин взе Мак и го занесе в съседната стая. Чу се дрънкалка.

— Джени — каза той, след като се върна. — Знаеш ли какво се е случило с бащата на Грант и Шелби?

Тя въздъхна и се отпусна в креслото до прозореца.

— Загинал е, когато Грант е бил на седемнайсет.

— Убили са го — поправи Джъстин и видя как по лицето ѝ се изписа ужас. — Сенатор Робърт Кембъл. Ти си била дете, но може би си спомняш.

Джени помнеше смътно. Новините за покушението, телевизионните репортажи, шума около делото... И Грант е бил там, когато се е случило. Нали така бе казала Шелби? Баща им е бил убит пред очите им.

— Господи, трябва да е било кошмарно.

— Раните могат да оставят белези — продума Джъстин, като потъркваше разсеяно ребрата си. Жест, който жена му разбираше. — Алън ми каза, че Шелби е носела страха и мъката със себе си дълго време. Не ми се вярва за Грант да е било по-различно. Понякога... — Той отправи поглед към Серина. — Понякога те е страх да се приближиш прекалено много, защото може да се изгориш.

Серина мушна ръката си в неговата.

— Видяхте ли, той и за това не ми беше казал. — Джени заби пръсти в облегалката на креслото. Болеше я за него — за момчето и за мъжа. — Не искаше да ми се довери, да ми позволи да го разбере. А тайните са като стена помежду ни.

— Не вярваш ли, че те обича? — попита Серина внимателно.

— Не достатъчно — поклати глава Джени.

— Шелби се обади снощи — рече Серина. Закуската пристигна. Докато Джъстин отваряше вратата, тя поведе Джени към малка трапезария. — Грант неочаквано ги навестил преди няколко дни.

— Той...

— Не — изпревари я Серина. — Вече се е върнал в Мейн. Шелби каза, че я затрупал с въпроси. Естествено, тя не могла да му отговори. Чак когато говори с мен, разбра къде си. — Джени се намръщи, ала не продума. — Попита дали следиш онези комикси, „Макинтош“. Отне ми два часа да се досетя защо ще ме пита това.

Джени я погледна въпросително.

— Май не те разбирам. — Без да го съзнава, тя се опитваше да пази тайната на Грант.

Серина взе каната, оставена от сервитьора.

— Кафе, Вероника?

Джени се засмя и кимна.

— Бързо вдяваш, Рина.

— Луда съм по загадки и главоблъсканици.

— Последния път се скарахме за това. — Джени наля сметана в кафето си, след това се заигра с дръжката на чашата. — През всичкото време той не ми каза какво работи. После, когато съвсем случайно узнах, ужасно се ядоса, все едно бях му се натрапила, стъпила в забранена зона. А аз така се бях зарадвала. Мислех, че хвърля таланта си на вятъра и когато разбрах, че прави нещо толкова хубаво... — Тя замлъкна. — Той така и не ме допусна до себе си.

— Може би не си го помолила достатъчно високо — предположи Серина.

— Ако ме отблъсне пак, Рина, ще се разпадна. Тук не става въпрос за гордост, а за сила.

— Виждал съм как пред откриване на изложба толкова нервничиш, че ти прилошава — напомни ѝ Джъстин. — Но винаги издържаш докрай.

— Едно е да изложиш чувствата си на показ пред публика, друго е да ги рискуваш, като ги предложиш на един човек, който може да ги отхвърли, и да загубиш всичко. Имам една изложба през ноември. — Джени се заигра с яйцата в чинията си. — Върху нея трябва да се съсредоточа сега.

— Хвърли един поглед на това. — Джъстин ѝ подаде страницата с комикси от сутрешния вестник.

Джени не искаше да чете, ала не можа да се сдържи.

Неделният епизод беше голям и цветен. Макинтош обаче изглеждаше блед и умърлушен. Сивите тонове говореха за тъга и самота. Тя се възхити на уменията на Грант да улавя вниманието на читателя и да насочва настроението му.

В първото квадратче Макинтош седеше сам. Опрял лакти на колене и с брадичка, клюмнала на дланите. Не бяха необходими думи да предадат покрусата. Той веднага будеше съчувствие. Кой беше смазал клетия човечец този път?

На вратата се чука и той измънка: „Да“. Дори не помръдва, когато влиза Иван, руският емигрант, в обичайното си фанатично американско облекло. Този път е надянал каубойски ботуши и шапка.

„Ей, Макинтош, имам билети за баскетбол. Хайде да отидем да гледаме мажоретките.“

Мълчание.

Иван придърпва един стол и килва шапката си. „Ти можеш да купиш бирата. — «американския начин на живот». Ще вземем твоята кола.“

Мълчание.

„Обаче аз карам“, заяви Иван бодро, побутвайки Макинтош с върха на ботуша си.

„А, здравей“, Макинтош се съживява за секунда, после пак застива.

„Ей, братле, има ли ти нещо?“

„Вероника ме заряза“.

Иван прехвърля крак връз крак и клати единия ботуш.

„Така ли? Намерила си някой друг, а?“

„Не“.

„Защо тогава?“

Макинтош така и не помръдва.

„Защото бях егоистичен, груб, арогантен, нечестен, тъп и изобщо гаден“.

Иван разглежда върха на обувката си.

„Това ли е всичко?“

„Да“.

„Жени“. Иван повдига рамене. „Никога не са доволни“.

Джени прочете комикса два пъти и погледна Серина и Джъстин безпомощно. Серина взе вестника и го прегледа сама. Засмя се, след това го остави.

— Да ти помогна ли да си събереш багажа?

Къде можеше да бъде тя, да го вземат мътните?

Грант усещаше, че ще полудее, зададе ли си този въпрос още веднъж. Къде можеше да е?

От наблюдателницата на фара виждаше на километри околоръст. Но не виждаше Джени. Вятърът биеше лицето му, докато се взираше в морето и се чудеше какво да прави.

Да я забрави! Понякога не се сещаше да яде и да спи, обаче нея не можеше да забрави. Как можа да бъде такъв глупак? Ами че лесно беше, помисли си с отвращение. Имаше предостатъчно опит.

Ако не бе загубил два дни да я проклина, както и себе си, ако не бе се размотавал по плажа или стоял затворен в ателието, можеше да успее. Докато осъзна, че бе изхвърлил собственото си сърце на буницето, нея вече я нямаше. Вилата бе заключена и вдовицата Лорънс нито знаеше, нито казваше нещо.

После бе заминал за Ню Орлийнс и бе претърсил града. Апартаментът ѝ бе празен, съседите не бяха чули нищо. Дори когато откри баба ѝ, след като се обади на всеки Грандо в указателя, не бе разбрал нищо, освен, че внучката пътува.

Пътува, помисли той. Да, тя пътуваше — надалеч от него. Заслужи си го, Кембъл. Права бе да си тръгне, без да се обърне.

Беше се обадил на Макгрегърови. Добре че Ана вдигна телефона вместо Дениъл; не бяха говорили с Джени. Тя можеше да бъде навсякъде. Или никъде. Ако не беше картината Грант можеше да повярва, че Джени сигурно е била видение.

Бе оставила пейзажа, онзи, който бе завършила в следобеда, когато правиха любов за първи път. Ала без бележка. Искаше да запрати платното в морето. Окачи го на стената в спалнята си. Може би то беше неговия кръст. Всеки път, щом го погледнеше, страдаше.

Рано или късно, обещавахе си, щеше да я намери. Името ѝ, снимката ѝ щяха да се появят по вестниците. Щеше да е открие и да я доведе обратно.

Щеше да умолява, да пълзи в краката ѝ, да я заклева, само и само да му даде още една възможност. Тя беше виновна, реши той внезапно, като премина от покаяние в ярост. Тя беше виновна, че той се държеше като малоумен; не беше спал от две седмици. А самотата, която така бе тачил, го погубваше. Ако не я видеше скоро, щеше да загуби и остатъка от ума си.

Бесен, Грант се отблъсна от парапета, след като не можеше да работи, защо не слезе на плажа? Може би там поне щеше да намери покой.

Джени стигна края на тесния, неравен път. Всичко изглеждаше постарому, макар лятото най-сетне да бе отстъпило на есента. Морето все още ревеше, нахвърляше се върху брега и разяждаше скалите. Фарът си стоеше, самотен и силен. Глупаво бе от нейна страна да се тревожи, че нещо съществено ще се е променило, откак си бе отишла.

Грант също нямаше да се е променил. Тя пое дъх и слезе от колата. Повече от всичко искаше той да е запазил онова, което го правеше Грант Кембъл, бе се влюбила в небрежния маниер, в потисканата чувствителност и, да, дори в грубото поведение. Може и да бе наивна. Джени не искаше да го променя. Само искаше доверието му.

Ако не бе разбрала правилно комикса и Грант я отблъснаше... Не, нямаше да мисли за това. Щеше да застане лице в лице с него. Време беше да престане да се страхува от най-важните неща от живота си.

Щом докосна дръжката на вратата, тя се спря. Той не беше вътре. Без да знае защо, Джени бе напълно сигурна. Фарът беше празен. Тя погледна през рамо и забеляза камиона му до фермерската къща. Дали беше излязъл в морето, зачуди се и тръгна към кея. Лодката си стоеше, поклащана леко от прилива.

Тогава Джени се сети. Без колебание заслиза по скалата.

С ръце в джобовете на развяното от вятъра яке, Грант крачеше по брега. Значи това било то, самотата. Бе живял сам години наред, без да я почувства. Още една заслуга на Джени. Как бе възможно една жена да промени коренно живота му?

Помъчи се да се ядоса. Гневът не болеше. Когато я открие, а той щеше да я открие, щеше да ѝ се наложи да отговаря за доста провинения. Преди да внесе смут в живота му, всичко си вървеше по вода... Тя му говори за любов и си отиде, защото Грант се беше държал като леке.

Обаче той не бе имал намерение да се привързва. Джени го беше приласкала и го беше задушила в обятията си. После изчезна, щом той я нарани. Грант се извърна към морето, но затвори очи. Само как я бе

наранил. Съгледа го на лицето ѝ, чу го в гласа ѝ. Дали би му простила? Да беше видял гняв или сълзи, наместо покъртителния ѝ израз.

Тя можеше вече да е в Ню Орлийнс. Той щеше да се върне там, а ако не я намери, щеше да почака. Рано или късно Джени щеше да се прибере. Градът ѝ бе твърде скъп. По дяволите, какво чака на този пуст плаж? Би трябвало вече да е на самолета.

Грант се обърна и се слиса. Сега пък и халюцинираше.

Джени го гледаше спокойно, без да издава как лудо бие сърцето ѝ. Изглеждаше тъй сам — не уединил се, а самотен. Вероятно така ѝ се струваше, понеже искаше той да мисли за нея. Като събра всичкия си кураж, тя се приближи.

— Искам да знам какво имаш предвид с това... — Бръкна в джоба си и извади изрезка с „Макинтош“ от неделния вестник.

Той я гледаше изумен. Може да му се привиждаше, но... Грант бавно протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— Джени?

Коленете ѝ затрепериха, не биваше да се хвърля в обятията му. Прекалено лесно щеше да бъде и не би решило нищо.

— Искам да знам какво означава това. — Тя пхна изрезката в ръката му.

Леко зашеметен, той сведе поглед към работата си, не му се бе удало лесно да публикува този комикс толкова скоро. Беше се наложило да действа бързо и да използва всичките си връзки. Ако това я бе довело, трудът си заслужаваше.

— Означава, каквото си пише — отговори сподавено. — Специално в този епизод няма кой знае каква тънкость.

Джени взе вестника и го прибра обратно в джоба си. Щеше да го запази завинаги.

— Използвал си ме нееднократно в работата си напоследък. — Тя вдигна глава, за да задържи погледа си на нивото на неговия. Грант помисли, че никога не бе изглеждала по-властна. Само да посочеше надолу с палец и щеше да го остави на лъвовете. — Не ти ли хрумна първо да помолиш за разрешение?

— Привилегия на художника. — Той усети капки морска вода по гърба си, видя ги да пръскат косата на Джени. — Къде, по дяволите, се дяна? — чу той гласа си. — Къде беше?

Тя присви очи.

— Това не е ли моя работа?

— О, не! — Грант я хвана за раменете и я разтърси. — Няма да ме изоставиш.

Джени стисна зъби и изчака той да спре да я тресе.

— Доколкото си спомням, ти го направи още преди да си тръгна оттук.

— Добре де! — извика Грант. — Държах се като леке. Да ти се извиня ли? Ще ти се извиня, както поискаш. — Той замлъкна и задиша тежко. — О, Господи, но преди това...

Устата му се впи в нейната, пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ. Грант изстена. Тя бе тук, тя бе негова. Вече никога нямаше да я пусне.

Умът му постепенно се проясни, не така искаше да постъпи. Това не беше начин да компенсира онова, което беше — или не беше — сторил. Не беше начин да ѝ покаже колко копнееше да я направи щастлива.

Той с усилие се отдръпна и отпусна ръце.

— Извинявай, не исках да ти причиня болка... Сега или преди — заговори Грант накъсано. — Би ли дошла вкъщи да поговорим?

Какво беше това, зачуди се Джени. Кой беше това? Тя познаваше мъжа, който я бе разтърсил, крещял и я бе притиснал в прегръдките си невъздържано. Ала нямаше понятие кой беше мъжът срещу нея, който сковано се каеше. Джени сви вежди. Не беше била толкова път, за да се срещне с непознат.

— Какво ти става? Аз ще ти кажа кога си ми причинил болка. — Тя заби пръст в гърдите му. — И кога искам извинение. Ще говорим, и още как. Обаче тук.

— Какво искаш? — Грант вдигна ръце отчаяно. Как можеше да ѝ пълзи в краката като хората, когато тя го риташе?

— Ще ти кажа! — викна Джени в отговор. — Искам да знам дали ти си готов да оправим тази работа, или ще се завреш обратно в леговището си. Укриването ти се отдава и ако смяташ да продължиш да го правиш, само кажи.

— Не се укривам — процеди той през зъби. — Живея тук, понеже ми харесва. Тук мога да работя, без да ми чукат на вратата или да ми звънят по телефона през пет минути.

Тя го прониза с поглед.

— Не говоря за това и ти го знаеш.

Знаеше го. Грант напъха ръце в джобовете си, за да не я разтърси пак.

— Добре, скрих някои неща от теб. Това ми е навик. По-късно... По-късно ги крих, защото колкото по-силно се влюбвах в теб, толкова повече се плаших. Не исках да разчитам на някого да... — Той замлъкна и прекара ръка през косата си.

— Какво?

— Да бъде с мен, когато имам нужда — довърши Грант на един дъх. Беше по удивен от думите си, отколкото Джени. — Трябва да ти кажа нещо за баща ми.

Тогава тя го докосна и изражението ѝ се смекчи.

— Джъстин ми каза.

Той се скова и се обърна.

— И това ли щеше да скриеш от мен, Грант?

— Исках сам да ти кажа — отвърна той. — Да ти обясня, да те накарам да разбереш.

— Но аз разбирам — рече Джени. — Достатъчно. И двамата сме загубили скъпи хора, на които сме разчитали. Струва ми се, че сме преодолели загубата по различен начин. Знам какво е някой, когото обичаш, да умре внезапно, пред очите ти.

Грант чу гласът ѝ да трепери и се извърна. Не би могъл да понесе сълзи сега, не и когато той самият беше с изопнати нерви.

— Недей. Остави го зад себе си. Не го забравяй, обаче го остави зад гърба си. Аз си мислех, че съм го сторил, ала то се върна, щом се доближих до теб.

Тя кимна и преглътна. Моментът не бе подходящ за сълзи и спомени.

— Ти искаше да си отида онзи ден.

— Да. — Грант погледна към върха на скалата. — Вярвах, че е единственият изход и за двама ни. Може и да е така, обаче аз не мога да живея с него.

— Защо сметна, че раздялата е най-доброто решение?

— Избрали сме напълно различни светове, Джени. И двамата сме били щастливи, преди да се срещнем. Сега...

— Сега какво? — прекъсна го тя разгорещено. — Толкова ли си вироглав, че не би направил компромис?

Той я погледна недоумяващо. Защо му говореше за компромиси, след като бе готов да си събере багажа и да я последва на края на света?

— Компромис?

— Да! Ти дори не знаеш какво значи! За човек с твоите ум и прозорливост си доста глупав. — Бясна, Джени понечи да си тръгне.

— Чакай! — Грант я хвана за ръката толкова бързо, че тя се блъсна в него. — Ти не ме слушаш. Ще продам земята. Ако искаш, ще я подаря. Ще живеем в Ню Орлийнс. По дяволите, ще обявя на първа страница по вестниците, че съм авторът на „Макинтош“, ако това ще те зарадва. Дватама можем да изпълним кориците на всички списания в страната.

— Това ли смяташ, че искам? — Джени мислеше, че той бе успял да я вбеси до краен предел десетина пъти по време на връзката им. Но нищо не можеше да се сравни с това. — Нагъл, себичен смешник! Не ме е грижа за анонимността ти! Ако щеш, пиши си комиксите с кръв под прикритието на нощта. Ако щеш, позирай за сто списания и парадрай пред папараците. Да продаваш земята ли? Защо, за бога, ще правиш това? Всичко е бяло или черно за теб. Компромис. Това означава, да даваш и да получаващ. Мислиш ли, че ме е грижа къде ще живея?

— Не знам! — Малкото му търпение се изчерпа. — Знам само, че си живяла по определен начин и си била щастлива. В Ню Орлийнс имаш корени, семейство.

— Винаги ще имам корени и семейство в Ню Орлийнс. Това не значи, че трябва целогодишно да съм там. — Тя прибра с две ръце косата от лицето си. Не можеше да проумее как един толкова интелигентен мъж можеше да бъде така дебелоглав. — Вярно, живяла съм по определен начин, обаче мога и да живея иначе. Не бих изоставила рисуването, понеже това би означавало да престана да бъда себе си. Имам ангажимент през ноември. Искam да правя изложби и искам ти да си до мен. Ала мога да ти дам друго в замяна, стига само да ме пресрещнеш в средата на пътя. Влюбих се в теб. Щом вече съм извършила тази глупост, защо сега ще искам да се отречеш от всичко, което си?

Грант се мъчеше да запази спокойствие. От къде на къде Джени говореше тъй смислено, докато той бръщолевеше безсмислици?

— Какво искаш? — подзе Грант, после вдигна ръка, преди тя да се развика. — Компромис.

— Нещо повече. — Джени вирна брадичка, ала погледът ѝ беше по-скоро несигурен, отколкото арогантен. — Искам доверието ти.

— Джени... — Той сплете пръсти с нейните. — Имаш го. Това се опитам да ги кажа.

— Не се справяш успешно.

— Не. Нека опитам пак. — Грант я притегли към себе си. Целуна я, като си напомни да бъде нежен и внимателен. Но ръцете му я обгърнаха по-здраво, устните му лакомо се впиха и нейните. Пръски морска вода хвърчаха и блестяха край тях. — Ти си центърът на моята вселена — прошепна той. — Когато си отиде, полудях. Хванах самолета за Ню Орлийнс и...

— Така ли? — Тя го погледна изумена. — Тръгнал си да ме търсиш?

— С най-различни намерения — измърмори Грант. — Първо щях да ти извия врата. После щях да падна на колене пред теб, после направо щях да те домъкна обратно и да те затворя във фара.

Джени се усмихна и положи глава на гърдите му.

— А сега?

— Сега ли? — Той целуна косата ѝ. — Компромис. Подарявам ти живота.

— Добро начало. — Тя въздъхна и затвори очи. — Искам да видя морето през зимата.

Грант повдигна лицето ѝ.

— Ще го видим.

— Има още нещо...

— Преди или след като правим любов?

Джени се засмя и се отдръпна леко от него.

— По-добре преди. Тъй като още не си споменал за брак, честта се пада на мен.

— Джени...

— Не, този път ще стане моето. — Тя извади монетата, която Серина ѝ бе дала на изпращане. — Един вид компромис. Ези — вдигаме сватба. Тура — не.

Грант улови китката ѝ, преди Джени да успее да хвърли.

— Няма да залагаш такова нещо на чоп, Джени, освен ако монетата не е с еднакви страни.

Тя се усмихна.

— Разбира се, че е.

По лицето му се изписа учудване. После той се засмя.

— Хвърляй. Днес ми върви!

Издание:

Нора Робъртс. Зовът на сърцето

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-006-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.